

Rahan korruptio - Johdatus resurssipohjaiseen talousajatteluun

OSA I

Jani Laasonen

ver. 1.0
01.02.2010

Copyright © Jani Laasonen 2010

resurssipohjainentalous@gmail.com
<http://resurssipohjainentalous.blogspot.com/>

OSA I RAHAN KORRUPTIO

1. Johdanto	5
2. Maslowin tarvehierarkia	7
3. Tarvehierarkia ja raha	8
4. Talousjärjestelmän lähtökohta	9
5. Rahajärjestelmän synty	11
6. Kulta vaihdon välineenä.....	12
7. Kaupunkien synty	13
8. Kauppiat ja kultasepät	14
9. Ensimmäiset velkapaperit.....	15
10. Kirkon selkäranka katkeaa.....	16
11. Ensimmäiset pankit	17
12. Rahalainasta perittävän koron ongelma.....	19
13. Kollektiivinen harha	21
14. Ensimmäisen kuplan synty.....	22
15. Valtio kumppaniksi	24
16. Keskuspankin synty	25
17. Kultakannasta luopuminen ja rahan uusi luonne .	26
18. Rahan arvo	28
19. Yhdysvaltain perustajaisien pahin pelko	29
20. USA:n keskuspankkijärjestelmä.....	30
21. Isäntä ja renki	32
22. Kuinka tavalliset liikepankit luovat rahaa tyhjästä	33
23. Luottolaajennus vai törkeä petos?	36
24. Pakollinen pankkiriippuvuus	39
25. Keskuspankkien vakuusvarantovaatimukset ja Basel 2.....	40
26. Vipu valuuttakauppaan	40
27. Raha - Globaali uskonto	42
28. Ikuisen vastakkainasettelun ja epäluulon maailma.....	43
29. Pelin henki.....	45
30. Eläinkoe.....	46
31. Haluan miellyttää.....	47
32. Tieto on valtaa	49
33. Vapautesi on ostovoimasi arvoinen.....	51
34. Moderni orjuus.....	53
35. Työmarkkinat - laillistettua ihmiskauppaa	54
36. Velkaruuna	55
37. BKT - pelkkä kierrossa olevan rahan määrän mittari	57
38. Rahan tulee kiertää.....	58
39. Seurauksena kertakäyttökulutusyhteiskunta	59
40. Kokonaisvaltainen lähestymistapa	61
41. Kilpailu	63
42. Rahajärjestelmän ja reaali maailman yhteentörmäys.....	64

43. Ihminenkö luontaisesti paha ja ahne?	66
44. Ihmisistä eläimiä	68
45. Ikuisen kasvun paradoksi	69
46. Instituutioiden korruptio	70
47. Korruptio ei säästä ketään	72
48. Rahan aatteettomuus.....	73
49. Yksilötason korruptio.....	75
50. There's no friends in business.....	76
51. Markkinatalous ongelmien ratkaisijana ja hyvinvoinnin synnyttäjänä.....	78
52. Uusi teknologia	79
53. Lumedemokratia	81
54. Internet - valtaeliitin suurin vihollinen	83
55. Kriittinen media	84
56. Ylivelkaannuttaminen uuden valtapolitiikan perustana	85
57. Ihmisen aiheuttama ilmastonmuutos.....	86
58. Al Gore - Epämiellyttävä totuus	87
59. Jatkuvassa muutoksessa oleva ilmastomme	88
60. George Orwell - Vuonna 1984	90
61. Climategate	92
62. Maailmojen sota - radiokuunnelma	92
63. Terrorismin vastainen sota	93
64. Operaatio Northwoods	95
65. Sota - pirstysruiske bisnekselle	96
66. Pukki kaalimaan vartijana	97
67. Tiede rahajärjestelmässä.....	97

1. Johdanto

"En ymmärrä yhtään yritysten toimitusjohtajia, jotka lähtevät eläkkeelle terveinä kuusikymppisinä. Pomon ei pitäisi jättää terveenä töitä ennen 63 ikävuotta. Johtajien on näytettävä esimerkkiä työurien pidentämisestä. Hyvinvointi syntyy vain ja ainoastaan työnteon kautta. Jokainen, joka ei ole valmis työurien pidentämiseen, vihaa hyvinvointiyhteiskuntaa."

-- Valtiovarainministeri Jyrki Katainen, Kalpa-jääkiekkjoukkueen Voittajaksi seminaarissa 01.02.2010 --

Kataisen päätöksessä on jotain hyvin tuttua. Jotain samaan aikaan äärimmäisen todellista ja vakuuttavaa, mutta kuitenkin pohjimmiltaan tyhjää ja onttoa. Niin, kuinka hyvinvointimme todella syntyy?

Jos suljemme silmämme todelliselta maailmalta ja annamme valtiovarainministeri Kataisen kaltaisten isoveli-hahmojen tulkita sitä puolestamme, vieraannumme pian reaali maailman tosiasioista ja vaivumme eräänlaiseen hypnoottiseen unitilaan. Tässä unessa koemme ympärillämme maailman, joka tuntuu yhtäältä täysin todelliselta, mutta samalla jollain selittämättömällä tavalla kieroutuneelta ja epäloogiselta.

Ajattelevassa ihmisessä voi kuitenkin tapahtua herääminen. Ensimmäinen askel kohti heräämistä tapahtuu, kun ihminen pysähtyy, katselee ympärilleen ja kyseenalaistaa kaiken ympärillään tapahtuvan. Mikä siinä kaikessa on todellista ja kaikkina aikoina pysyvää? Entä mikä on seurausta ihmisten alati muuttuvista, keinotekoisista arvojärjestelmistä? Kuinka paljon minussa on minua ja kuinka paljon ympäristöäni? Kumpi minussa todellisuudessa ajattelee, minä vai ympäristöni? Kuinka tietoinen ole todellisesta maailmasta? Olenko lainkaan valveilla vai olenko joutunut muiden mukana ajan hengen nukuttamaksi ja aivopesemäksi? Mihin kaikki käytökseni perustuu? Onko tämä varmasti oikea tapa elää, vai onko minut vain suggeroitu uskomaan niin? Mistä hyvinvointimme syntyy? Mikä maailmassa on pysyvää ja kulttuureista riippumatonta? Mikä elämässä on tärkeää? Miksi annan ympäristöni ajatella minussa? Miksi en ajattelisi itse?

Ihminen voi havahtua todellisuuteen ja kiemurrella tuon itseään ympäröivän suggestiokehän ulkopuolelle. Hän voi vapauttaa itsensä näkymättömistä kahleistaan ja oppia ajattelemaan omavireisesti.

Hierarkkinen valtakoneisto - rakentuipa se minkä ideologian varaan tahansa - palaa halusta täyttää tajuntamme mustavalkealla, valmiiksi pureskellulla ja yksinkertaistetulla informaatiolla. Tämän informaation puitteissa toimimme kuin unissakävelijät. Kun kuuntelemme sitä mitä

meidän halutaan kuulevan ja näemme sen minkä meidän halutaan näkevän, ajaudumme aina ennemmin tai myöhemmin reaali maailmasta irralliseen kuplatodellisuuteen - edellä mainittuun harhan uneen - johon järjestelmä pyrkii meitä jatkuvasti tuudittamaan.

Suggeroitu ihminen voi oppia pitämään jopa keskitysleiriolosuhteita asioiden normaalina tilana, jos hänet on jonkun keinotekoisien instituutioiden, vaikkapa hallitsevan rahajärjestelmän keinoin onnistuttu vieroittamaan reaali maailmasta. Kyse ei siis ole siitä, minkälaisiin oloihin pystymme sopeutumaan, sillä sopeudumme varmasti ihan kaikkeen. Kyse on siitä, minkälaiseen kestävään hyvinvointiin olemme oikeutettuja reaali maailmaan perustuvien tosiasioiden puitteissa.

On aika herätä!

Jos tunnet sisimmissäsi, ettei kaikki täsmää ja tunnet pakottavaa tarvetta nähdä mielipiteistä ja virallisista totuuksista riippumattomaan, ajattomaan totuuteen, sinun on ennemmin tai myöhemmin opittava tulkitsemaan järjestelmän lähdekoodia - sen rahajärjestelmää - ja ymmärtämään sen ylläpitämiä mekanismeja. Mitä on raha? Mitä on talouskasvu? Entä mikä on talouskasvun ja rahan suhde kokonaisvaltaiseen hyvinvointiimme?

Elokuva "The Matrix" nousi vuosituhaten vaihteessa kulttisuosioon - ei yksin elokuvallisten ansioidensa vuoksi - vaan pääasiassa siksi, että se kosketi juuri tuota unessa elävän ja totuudesta uneksivan ihmisen ikuista sisäsyntyistä kaipuuta heräämiseen.

Kaikki elokuvan nähneet muistavat kohtauksen, jossa päähenkilön annetaan valita, tahtooko hän olla tietoinen kaikista järjestelmään (Matrix) kuuluvista valheista ja vapautua siten orjuudesta, vai jatkaako elämäänsä kuten ennen, vain pintapuolisesti onnellisena, silti alitajuisesti tiedostaen, ettei kaikki ole niin kuin järjestelmän taholta kerrotaan. Päähenkilön annetaan valita valheellisen ja todellisen maailman väliltä, joita elokuvassa symbolisoidaan sinisen ja punaisen pillerin avulla.

Elokuvassa ihmisiä suvereenisti hallitsevan valtakoneiston yhtymäkohdat nyky maailmamme velkaperusteiseen rahajärjestelmään ovat siinä määrin yhteneväiset, etten tuskin voisi kirjani johdantoa paremmin päättää, kuin päättämällä sen suoriin sitaatteihin tästä elokuvasta. Päätän kirjan johdannon kohtaukseen, jossa päähenkilö on heräilemässä valtakoneiston luomasta syvästä unitilasta todelliseen maailmaan. Elokuvan sitaatit toimikoot saatesanoina myös tämän kirjan sisältöön.

"Olet täällä koska tiedät jotain. Se mitä tiedät on jotain, jota et voi selittää, mutta tunnet sen sisälläsi. Olet tuntenut niin koko ikäsi. Tiedät, että maailmassa on jotain pielessä. Et osaa sanoa mitä se on, mutta tiedät sen olevan olemassa... Matrix on kaikkialla. Se ympäröi meidät. Voit nähdä sen katsoessasi ulos ikkunasta tai avatessasi television. Voit

tuntea sen mennessäsi töihin, käydessäsi kirkossa tai maksaessasi veroja. Se on se keinotekoinen maailma, joka on vedetty silmiesi eteen, jotta estyisit näkemästä totuutta... Sitä, että olet orja, Neo. Kuten kaikki muutkin, synnyit kahleisiin. Synnyit vankilaan, jota et voi haistaa, maistaa tai koskettaa. Vankilaan, jonka muodostaa oma mielikuvituksesi... Tämä on viimeinen mahdollisuutesi. Totuuden nähtyäsi et voi enää palata takaisin entiseen. Jos päätät niellä sinisen pillerin, heräät sängystäsi ja uskot taas kaiken mitä sinulle kerrotaan. Jos sen sijaan otat punaisen pillerin, pysyt taruakin ihmeellisemmässä todellisuudessa ja näytän sinulle kuinka syvälle kaninkolo johtaa. Muista, että tarjoan sinulle vain totuutta. En mitään muuta."

(...)

"Tiedän että olet peloissasi... Olet peloissasi, sillä pelkää muutosta. En tiedä mitä tulevaisuus on tuova mukanaan. En saapunut tänne kertoakseni, kuinka kaikki tulee päättymään. Saavuin tänne kertoakseni, kuinka kaikki on saava alkunsa.... Tulen näyttämään sinulle maailman ilman lakeja ja kontrollia, ilman rajoja tai rajoitteita. Maailman, jossa kaikki on mahdollista. Mutta sinun on tehtävä valinta. Voin osoittaa sinulle vain oven. Sinun on itse kuljettava siitä sisään."

2. Maslowin tarvehierarkia

Pohdiskeltaessa ihmislajin käyttäytymiseen vaikuttavia tekijöitä, eräänlaisena standardisoituna ja yleisesti hyväksyttynä lähtökohtana voitaneen pitää Abraham Maslowin (1908 - 1970) teoriaa ihmisen tarvehierarkiasta.

Maslowin tarvehierarkiaa kuvataan viisitasoisena pyramidina. Pyramidin alimmat tasot muodostuvat ihmisen hengissä pysymisen kannalta välttämättömistä fyysisistä perustarpeista. Vasta kun nämä hengitysilman, ravinnon, suojan, unen ja juomaveden kaltaiset, elämän ylläpitämisen kannalta välttämättömät fysiologiset perustarpeet ovat tulleet tyydytetyiksi, voi ihminen siirtyä tarvehierarkian seuraavalle tasolle. Pyramidin toisella tasolla ajankohtaiseksi tulevat kysymykset turvallisuuden varmistamisesta, terveydenhuollon järjestämisestä, toimeentulon jatkuvuudesta jne.

Vasta kun tarvehierarkian kaksi alinta tasoa ovat tulleet kelvollisesti tyydytetyiksi, ihminen voi keskittyä korkeampien tarpeidensa tyydytykseen. Tarvehierarkian kolme korkeinta tasoa pitävät sisällään erilaisia yhteenkuuluvuuden, rakkauden, arvostetuksi tulemisen ja itsensä toteuttamisen tarpeita.

Kaikessa yksinkertaisuudessaan Maslowin tarvehierarkia noudattaa seuraavaa kaavaa:

1. Fysiologiset tarpeet
2. Turvallisuuden tarpeet
3. Yhteenkuuluvuuden ja rakkauden tarpeet
4. Arvonannon tarpeet
5. Itsensä toteuttamisen tarpeet

3. Tarvehierarkia ja raha

Maslowin tarvehierarkia ei sisällä mainintaa rahasta. Rahaa ei ole mainittu, koska rahalla sellaisenaan ei ole ihmiselle mitään arvoa. Raha on pelkkä tarpeiden tyydytyksen väline. Ihminen ei luontaisesti tarvitse rahaa, mutta koska monet ihmisen tarvehierarkian alimpien tasojen perustarpeista ovat nykyjärjestelmän puitteissa tyydytettävissä ainoastaan rahajärjestelmän kautta, on ihmisille hyvin laajalti syntynyt käsitys, jonka mukaan raha jo sellaisenaan muodostaisi ihmisen hyvinvoinnille välttämättömän perusedellytyksen. Rahajärjestelmän sisällä se voi todellakin sitä olla - vieläpä hyvinkin luonnolliselta tuntuvalla tavalla - mutta on tärkeä ymmärtää, ettei rahajärjestelmä itsessään ei ole millään tavoin luonnollinen.

Tarvehierarkian alimman tason tarpeista - ihmisen fysiologisista perustarpeista - ainakin puhdas juomavesi, ravinto ja suoja (vaatteet/asunto) ovat kiinteästi kytköksissä rahajärjestelmään. Samoin tarvehierarkian toisen tason tarpeet - ihmisen turvallisuuden tarpeet - ovat laajalti rahajärjestelmästä riippuvaisia.

Saadakseen riittävästi puhdasta juomavettä ja ravintoa, sekä tyydyttääkseen välttämättömät asunnon, vaatetuksen, terveydenhuollon ja turvallisuuden tarpeet, nyky maailmassa elävä ihminen joutuu lähes väistämättä tekemisiin rahan kanssa. Tällä tavoin raha on muodostunut itsestään selväksi ja kyseenalaistamattomaksi osaksi ihmisten jokapäiväistä arkea. Aina kun ihminen joutuu tekemisiin rahan kanssa, joutuu hän mukautumaan rahajärjestelmän pelisääntöihin ja sen ylläpitämiin palkkiomekanismeihin. Rahan ei sellaisenaan kuitenkaan uskota pitävän sisällään mitään sen kummempia mekanismeja. Raha on vain rahaa, eikä ihmisiä siksi juurikaan kiinnosta perehtyä tarkemmin sen luonteeseen tai historiaan. Ja juuri siinä piilee suurin ongelmamme.

Tosiasiata on, että aina kun puhumme rahasta, puhumme todellisesta maailmasta irrallisesta, täysin keinotekoisesta ja pelkän uskon varaan rakennetusta, ihmisten ylläpitämästä ja hallinnoimasta instituutiosta. Kyse on keinotekoisesta pelistä, joka omien mekanismiansa kautta luo palkkiojärjestelmän hyvinkin kieroutuneelle käytökselle. Pidämme tällaista käyttäytymistä normaalina ja omaksumme pelin säännöt vain siksi, että olemme syntyneet ja kasvaneet osaksi rahajärjestelmää. Pidämme rahajärjestelmän ylläpitämiä mekanismeja samalla tavoin luonnollisena,

kuin koko ikänsä tynnyrissä elänyt lapsi, joka pitää tynnyrin sisälle rajoittunutta maailmaansa ainoana todellisuutenaan.

On tärkeä ymmärtää, että aina kun puhumme esimerkiksi talouslaman, ylivelkaantumisen tai köyhyyden aiheuttamista ongelmista, puhumme todellakin täysin reaali maailmasta irrallisista ongelmista. Talouslaman yhteydessä ei todellisessa maailmassa ole tapahtunut mitään sellaisia muutoksia, jotka voisivat selittää taloustaantumien aikana havaitun lisääntyneen kurjuuden. Kun puhumme talouden taantumasta, puhumme keinotekoisesta uskontojärjestelmän sisäisestä kriisistä.

Raha ei ole elimellisessä suhteessa hyvinvointiimme. Hyvinvointimme on peräisin luonnosta, eivätkä luonnonlait ole riippuvaisia ihmisten keinotekoisista instituutioiden sisäisistä häiriöistä. Aurinko paistaa, painovoima vaikuttaa, ihmiset ovat kekseliäitä ja pelot tuottavat satoa täysin riippumatta taloudessa virtaavan rahan määrästä. Jos ihmiset tällä planeetalla kuolevat nälkään, janoon tai nykyteknologialla hoidettavissa oleviin sairauksiin, on kyse ainoastaan huonosta suunnittelusta. Kyse on vaikeasta järjestelmätason virheestä.

Raha säätelee ihmiskunnan käytössä olevien resurssien käyttöä ja jakautumista. Rahajärjestelmä perustuu voiton maksimoinnin - ei ihmisten, saati ympäristön hyvinvoinnin maksimoinnin periaatteille. Jotta voisimme rakentaa kestävä pohjan olemassaolollemme ja aikaansaada pysyviä parannuksia hyvinvoinnillemme, meidän on ennemmin tai myöhemmin kyseenalaistettava nykyiset raha- ja päätöksentekojärjestelmämme, sekä niille luonteenomaiset, käytöstämme vääristävät palkkiomekanismit.

4. Talousjärjestelmän lähtökohta

Yksinkertaisimmillaan talous perustuu omavaraistalouteen. Esimerkkinä omavaraistaloudesta voisi toimia muinainen maanviljelijäperhe. Omavaraistaloudessa pieni joukko ihmisiä valmistaa itse kaikki tarvitsemansa hyödykkeet, eikä siten ole riippuvainen muista talousyksiköistä. Omavaraistalous ei harjoita vaihdantaa, eikä se sen vuoksi tarvitse myöskään rahaa vaihdon välineeksi. Ihmisten ensimmäiset kiinteät asutukset syntyivät tällaisten omavaraistalouksien ympärille noin 13 000 - 10 000 vuotta sitten. Tätä muutosta metsästys/keräily-kulttuurin ja maanviljelyn/karjanhoidon välillä nimitetään neoliittiseksi vallankumoukseksi.

Elämä omavaraistaloudessa oli ravinnon ja työn laadun puolesta tasaisen heikkoa ja yksipuolista. Maanviljelijäyhteisön jäsenet olivat kehittyneet kohtalaiseksi kaikissa töissä, mutta koska heidän oli tehtävä kaikki työt

itse, heille ei jäänyt aikaa kehittyä erityisen hyväksi missään tietyssä työtehtävässä.

Ajan saatossa lähellä toisiaan asuneet maanviljelijäyhteisöt saattoivat havaita, kuinka joku yhteisön jäsen oli kaikkia muita taitavampi jossain tietyssä ammatissa, esimerkiksi sepän työssä. Hänellä saattoi olla luontaista lahjakkuutta siinä määrin, että naapuruston viljelijät, metsästäjät ja kalastajat toivat hänelle omia töitään ja korvasivat hänen vaivansa viljalla, lihalla ja kalalla. Näin yksi viljelijöistä saattoi jättää kokonaan maanviljelijän ammatin ja ryhtyä päätoimiseksi sepäksi.

Kun sepän ammatti oli ulkoistettu yhdelle ihmiselle, ei muiden enää kannattanut kuluttaa aikaansa metalliesineiden valmistamiseen. Sen sijaan heille jäi nyt enemmän aikaa kehittyä taitavaksi oman ammattinsa harjoittamisessa. Vastaavasti myös seppä pääsi nyt hiomaan taitojaan kokopäivätoimisesti. Pian huomattiinkin, että vaikka yksi maanviljelijä oli poistunut vahvuudesta, ei se kuitenkaan ollut laskenut ihmisten hyvinvointia. Päin vastoin. Kun yksi luontaista lahjakkuutta omaava seppä erikoistui valmistamaan kaikki lähitienoon metsästys-, pyynti- ja maanmuokkausvälineet, kaikkien alueen asukkaiden työvälineiden laatu parani, mikä näkyi välittömästi myös parantuneina satoina ja saaliina. Parantunut luonnonmekanismien tuntemus ja työnjako näkyivät siten suoraan ihmisten parantuneena hyvinvointina.

Lopulta sepällä oli varaa ylläpitää jopa muutamaa oppipoikaa, jotka pitivät huolen ammattiin kuuluvista rutiinitöistä, samalla kun mestari itse keskittyi yhä vaativimpiin työsuorituksiin. Tällä tavoin sepän vuosikymmenten työkokemus ja ammattitaito siirtyi luonnollisella tavalla seuraavalle sukupolvelle, joka puolestaan siirsi sitä eteenpäin uusille alueille ja taas uusille sukupolville.

Tällä samalla periaatteella syntyivät ja kehittyivät muun muassa räätälien, suutarien ja muiden käsityöläisten ammattikunnat. Erikoistuminen maanviljelyyn, karjanhoitoon ja erilaisiin käsityöläisammatteihin sai ihmiset asettumaan paikoilleen ja synnyttämään yhä suurempia pysyviä asutuskeskuksia.

Luontaistalouden jälkeen talousjärjestelmän kehityksen seuraava luonnollinen vaihe olikin erikoistuminen ja vaihdantatalous. Ihmiset ymmärsivät, että erikoistumisen ja vaihdon avulla hyödykkeiden laatu ja määrä kasvoivat ja ne saatiin jakautumaan tasaisemmin yhä useampien ihmisten kesken.

Vaihdantatalous oli kuitenkin hankalaa. Vaihtaisikohan naapuri hevosensa perunoihin? Tai jos kalastajalla oli ylimääräinen kala, jonka hän tahtoi vaihtaa vaikkapa jauhoihin, ei mylläri välttämättä ollutkaan valmis vaihtamaan jauhojaan kalaan. Ehkäpä hänellä oli kalaa jo omasta takaa ja hän kaipasikin suolaa kalansa maustamiseen? Siinä tapauksessa

kalastajan oli ensin etsittävä käsiinsä henkilö joka omisti suolaa ja oli halukas vaihtamaan suolansa kalaan. Vasta onnistuttuaan suolan hankinnassa, saattoi kalastaja marssia myllärin puheille ja toteuttaa alkuperäisen aikeensa jauhojen hankinnasta.

Vaihtotalous oli hidasta ja kömpelöä. Syntyi tarve yhteiselle vaihdon välineelle, rahalle.

5. Rahajärjestelmän synty

Kaikkien järjestelmään kuuluvien ihmisten edun mukaista oli luoda vaihdon väline, jonka arvon kaikki tunnustaisivat ja joka kävisi maksuksi kaikkialla missä vain oli ihmisiä. Raha tekisi kaikki tavarat ja palvelut yhteismitallisiksi ja siten keskenään vertailukelpoisiksi, mikä helpottaisi niiden keskinäistä vertailua.

Mutta mikä olisi vaihdon väline, jolla olisi ihmiselle luontaista arvoa ja joka siten soveltuisi ihmiselle luontaiseksi vaihdon välineeksi? Ihminen tarvitsi luontaisesti hengitysilmaa, ravintoa, suojaa ja vettä. Voisiko näistä saada ihmiselle jonkun luontaisen vaihdon välineen, arvon mitan ja arvon säilyttäjän?

Hengitysilman saattoi jättää heti laskuista pois, sillä sitä oli liikaa kaikkien saatavilla. Koska hengitysilma ei ollut niukkuutta, sillä ei myöskään ollut mitään arvoa. Rahan tulisi siis olla jotain suhteellisen niukkaa.

Voisiko esimerkiksi vesi soveltua rahaksi? Monin paikoin myös vesi oli kaikkea muuta kuin niukka resurssi. Sen lisäksi sillä oli muita rahalle haitallisia ominaisuuksia, kuten haihtuminen. Liian pitkään aloillaan säilytetty vesi menetti arvoaan myös pilaantumalla ja muuttumalla siten pian juomakelvottomaksi. Samasta syystä myös kaikki ruoka oli kelvotonta rahaksi. Pilaantumisen lisäksi ruoka altistui myös lukuisille muille uhkatekijöille, muun muassa erilaisille tuholaisille.

Rahan tulisi olla jotain haluttavaa, mutta samalla niukkaa, muuten sillä ei olisi mitään arvoa. Rahan piti säilyttää arvonsa ja pysyä pilaantumattomana tarvittaessa vuosia, ehkä jopa vuosisatoja. Raha ei myöskään saisi ruostua, kasvaa, kutistua, homehtua, vettyä, haihtua tai maata. Lisäksi sillä piti olla luontaista arvoa ihmisten mielissä kaikkina aikoina. Sen tuli olla pysyvästi niukka resurssi, muuten sen arvostus kärsisi. Sen tulisi myös olla mahdollisimman vaikeasti väärennettävää.

Kokeiltiin simpukankuoria, oravannahkoja, helmiä, hampaita, miekkoja, pääkalloja yms. Mikään ei koskaan kuitenkaan ajanut rahan asemaa paremmin kuin kulta. Kullan ainoa heikkous oli sen hyödyttömyys ihmiselle sellaisenaan, mutta niin kauan kun

välttämättömyyshyödykkeistä ei ollut välitöntä puutetta, kulta ajoi parhaiten ihmisten asiaa yhteisenä arvon mittana, arvon säilyttäjänä ja vaihdon välineenä.

6. Kulta vaihdon välineenä

Kulta on yksi harvoista metalleista, joka esiintyy luonnossa täysin puhtaassa muodossaan. Sen kiiltävä, kaunis keltainen väri loistaa auringonvalossa ja se on ulkonäkönsä ja ominaisuuksiensa vuoksi kiehtonut ihmistä aina, roduista tai kulttuureista riippumatta. Siitä on suhteellisen helppo muovata kauniita koruja ja monissa kulttuureissa kulta onkin muodostunut yhteiskuntaeliitin sosiaalisen statuksen ja varallisuuden symboliksi.

Kulta ei ruostu, eikä se muuta muotoaan ajan saatossa. Sitä on luonnossa vain rajallisesti, joten sen arvon äkillisestä romahtamisesta ei ole pelkoa. Se on suhteellisen raskas metalli, mutta luontaisen niukkuutensa tähden sitä on aina liikkeellä vain vähän sen kysyntään nähden. Sen vuoksi pienikin määrä kultaa on arvokasta, mikä tekee myös suuren omaisuuden kuljettamisen ja varastoimisen suhteellisen helpoksi. Kullan hyvää mainetta arvon säilyttäjänä kuvastaa esimerkiksi se, että jo muutaman tuhannen vuoden ajan yhdellä unssilla, eli noin 31 grammalla kultaa, on ollut mahdollista ostaa hyvälaatuinen miehen puku.

Vaikka kulta onkin kaikkina aikoina ollut paras vaihdon väline, on sekin silti vain pelkkää metallia. Jos ihminen joutuisi yksin keskelle polttavaa erämaata nälän, janon ja petojen ympäröimiksi, ei kultaa voisi syödä, juoda tai käyttää puolustautumiseen. Kullalla ei ole ihmiselle mitään luontaista arvoa. Sellaisenaan kulta ei lisää kenenkään ihmisen hyvinvointia.

Ennen kullan teollista hyödyntämistä, kullalla ei ollut muuta virkaa kuin kimaltaa päivänvalossa. Pimeässä siitä ei ollut sitäkään iloa. Se oli liian pehmeää teräaseen raaka-aineeksi, eikä siitä voinut rakentaa itselleen suojaa yöksi kylmyyttä tai petoja vastaan. Kullan arvo perustui pelkkään ihmisten yhteiseen sopimukseen kullan arvosta.

Ihminen oppii kullan arvon kasvaessaan osaksi kultaa arvostavaa kulttuuria. Kulta, niin kuin raha ylipäänsä, on arvokasta ainoastaan juuri niin kauan, kun ympärillä elävä ihmisyyhteisö uskoo sen arvoon ja on valmis käyttämään sitä vaihdon välineenä tai suorittamaan sitä vastaan palveluksia.

Vaikka kullalla ei sellaisenaan ollut ihmiselle mitään arvoa, täytti se silti kaikki muut rahalta vaadittavat ominaisuudet ja koska mitään parempaakaan ei ollut tarjolla, tuli siitä yleinen vaihdon väline ja arvon

mitta ihmisten kanssakäymistä helpottamaan. Kultasepät sulattivat kultaa, kaatoivat sitä valumuoteihin ja valmistivat siitä standardikokoisia kultakolikoita. Kultaraha oli syntynyt.

Ihmisten yhteinen sopimus kullasta virallisena vaihdon välineenä nopeutti ja helpotti kaupankäyntiä ratkaisevasti. Jos esimerkiksi kalastajalla oli ennen ollut vaikeuksia vaihtaa kalojaan muihin hyödykkeisiin, tarvitsi hänen enää vain vaihtaa kalansa markkinoilla kultaan. Kun hänellä oli kultaa, hän saattoi asioida ongelmitta sekä myllärin, suutarin, räätälin, sepän, metsästäjän että kauppiaan kanssa. Jos hän ei juuri sillä hetkellä tarvinnut mitään, saattoi hän säästää kultansa hamaan tulevaisuuteen, voiden luottaa siihen, ettei kulta menettänyt koskaan arvoaan ihmisten mielissä.

7. Kaupunkien synty

Yhteisen rahan synnyn seurauksena tavaroiden vaihto kasvoi ja ihmisten hyvinvointi parani, mikä sai ihmiset muuttamaan yhä lähemmäs toisiaan. Muodostui kyliä ja kylistä kaupunkeja. Yhä edelleen ihmiset tarvitsivat ruokaa, juomaa ja suojaa kuten ennenkin, mutta nyt kulta oli kiinteästi sidottu näihin välttämättömyyshyödykkeisiin. Saadakseen välttämättömyyshyödykkeitä, ihminen tarvitsi kultaa, mikä teki nyt myös kullasta epäsuorasti välttämättömyyshyödykkeen.

Toisin kuin ruoka tai vesi, kulta ei pilaantunut varastoissa, eikä sitä sen vuoksi voinut olla koskaan liikaa. Päin vastoin, mitä enemmän kultaa ihminen omisti, sitä helpommaksi hänen elämänsä kaupungeissa kävi, sillä ihmiset, joilla vastaavasti oli puutetta kullasta, olivat valmiita tekemään palveluksia niille ihmisille, joilla kultaa oli ylen määrin.

Kaupungissa nälkää tunteva ihminen ei enää viritellyt metsästys ja kalastusvälineitään hakeakseen ravintonsa suoraan luonnosta kuten ennen. Kaupungeissa ihminen hakeutui niiden ihmisten puheille, jotka omistivat kultaa. Näille ihmisille he pyrkivät myymään omaa työpanostaan. Luonnon tarjoamien antimien sijaan ihminen tuli riippuvaiseksi rahasta ja toisten ihmisten tarjoamasta työstä.

Työnantaja oli kyllin viisas maksaakseen tehdystä työstä sen verran, että työläiset saivat elinkustannuksensa katetuiksi, mutta samalla kuitenkin niin vähän, että heidän oli palattava seuraavana päivänä takaisin saadakseen lisää. Näin syntyi päivästä toiseen työtä tekevä työväestö. Niukkuuden pakottamina ja luonnosta vieraantuneina heidän oli päivästä toiseen myytävä itseään ja omaa vapaa-aikaansa kultaa vastaan.

Jos varakas ihminen oli kyllästynyt, saattoi hän palkata ihmisiä myös omaksi huvikseen. Ihminen joka osasi taitavasti imitoida apinaa, saattoi

nyt tienata elantonsa apinana. Kovanyrkkiset ja -luontoiset nuoret miehet saattoivat luoda itselleen elannon taistelemalla aidatussa kehässä toisiaan vastaan rikkaiden ihmisten huviksi. Matemaattisesti lahjakkaat yksilöt palvelivat varakkaita ihmisiä parhaiten huolehtimalla heidän varallisuudestaan, kun taas nuoret ja kauniit naiset sopeutuivat parhaiten heidän seuralaisikseen. Kaikki mitä kaupungeissa tapahtui, sai elinvoimansa rahasta. Saadakseen ruokaa, ihminen tarvitsi kultaa. Saadakseen kultaa, ihmisen tuli suorittaa palveluksia. Koska rahan tavoittelu ei sellaisenaan sisältänyt mitään eettisiä sääntöjä, tarvittiin avuksi lakijärjestelmiä, jotka antoivat ihmisille raja-arvot, joiden puitteissa heidän tuli rahajärjestelmän sisällä toimia.

8. Kauppiaat ja kultasepät

Erikoistuminen ja raha synnyttivät kaupankäynnin ja uuden ammattiryhmän - kauppiaat. Kauppiaat olivat ihmisiä, jotka ensimmäisenä ymmärsivät hyödykkeiden niukkuudesta pursuavan arvon ja sen mukanaan tuomat mahdollisuudet. Se mikä toisille oli jokapäiväisyydessään ja tavanomaisuudessaan lähes arvotonta ja yhdentekevää, saattoi toisille ihmisille tarkoittaa suurinta mahdollista ylellisyyttä.

Esimerkiksi merenrannan kalastajakylissä ihmiset saivat syödä kyllästymiseen asti kaloja, äyriäisiä ja muita mereneläviä, minkä vuoksi niitä ei rannikon läheisyydessä juurikaan arvostettu. Mutta kun siirryttiin sisämaan puolelle, tilanne muuttui päinvastaiseksi. Sisämaassa jo pelkkä merenelävän näkeminen saattoi muodostua niin suureksi elämykseksi, että ihmiset olivat valmiita maksamaan pelkästä katsomisesta - puhumattakaan maistamisesta.

Näiden sisämaan ihmisten keskuudessa meren antimien arvo nousi moninkertaiseksi niiden hankintahintaan nähden. Maaseudun ihmiset, jotka olivat koko elämänsä ajan syöneet kaikilla aterioillaan vain kasviksia, viljatuotteita ja lihaa, eivät arastelleet hellittää kukkaronnyörejään rannikon herkkujen edessä.

Myytyään merenelävät huikealla voitolla sisämaan asukeille, kauppiaat lastasi kärryinsä täyteen edullista lihaa ja viljaa, palasi kalastajakylään ja myi sisämaassa arkiset tuotteet rannikon kalastajille eksoottisina sisämaan herkkuinä, moninkertaisesti niiden hankintahintaa korkeammalla hinnalla.

Hyödyntämällä tätä niukkuuden aiheuttamaa voitontekomahdollisuutta, monet kauppiaat vaurastuivat huomattavasti, mikä puolestaan ei voinut olla herättämättä ei-toivottua mielenkiintoa hämäräpiireissä.

Mitä enemmän kauppiaille kertyi omaisuutta, sitä suuremmaksi kasvoi heidän epäluulonsa ja pelkonsa sen kaiken menettämisestä. Omaisuuden turvallinen säilöminen nousi kauppiaiden yhteiseksi huolenaiheeksi. Kauppakaravaaneja suojaamaan voitiin kyllä aina palkata lisää miehiä, mutta kuka jäisi kotiin vahtimaan sinne jäävää omaisuutta useiden kuukausien mittaisten kauppamatkojen ajaksi? Voisiko palkkasotilaisiin luottaa? Tilaisuus voisi tehdä kenestä tahansa varkaan.

Kulta tulisi luovuttaa sellaisen tahon valvontaan, joka oli jo ennestään niin varakas, ettei tälle koituisi mainittavaa lisähyötyä kullan kavaltamisesta. Tällaisella taholla olisi myös oltava hyvä maine, vakaa asema ja korkea status oman yhteisönsä sisällä, jolloin houkutus kullan anastamisesta tyssäisi viimeistään sen aiheuttamaan maineen ja sosioekonomisen aseman menetykseen yhteisönsä sisällä. Vastaus ongelmaan löytyi arvostetusta kultaseppien ammattikunnasta.

Kultasepät olivat työnsä puolesta tottuneita käsittelemään suuriakin määriä kultaa, eikä kauppiaiden kulta saanut heidän päätään enää sekaisin. Heillä kullan varastointiin tarvittavat suuret ja jyrkät holvit olivat jo valmiina. Niinpä kultasepät vastasivat kauppiaiden kysyntään ja ryhtyivät vuokraamaan holviensa ylimääräistä säilytystä varakkaiden liikemiesten tarpeisiin. Saatuaan omaisuudelleen luotettavan vartijan, kauppiat saattoivat huoletta lähteä kuukausien, jopa vuosien mittaisille kauppamatkoille.

Luotettaviksi todetut kultasepät keräsivät pian holveihinsa yhä useampien liikemiesten omaisuuksia. Kultasepän ja liikemiehen kesken solmittiin vuokrasopimukset, jonka merkiksi liikemies sai kultasepältä kuitin talletuksestaan. Tätä arvopaperia vastaan hän saattoi halutessaan nostaa kultansa ulos säilytyksestä. Kultaseppien toiminta oli siten alkujaan verrattavissa nykyajan pankkien tallelokerosäilytykseen.

9. Ensimmäiset velkapaperit

Kun kauppiat - jotka lopulta kaikki säilyttivät omaisuuksiaan kultaseppien holveissa - tekivät keskenään kauppaa, ei tarvetta fyysisen kullan käsittelyyn enää ollut. Sovittuaan kaupasta, kauppiat marssivat kultasepän puheille, jota sitten pyydettiin siirtämään sovittu määrä kultaa tallelokerosta toiseen. Näin välttyttiin paljolta vaivalta ja kaikilta niiltä riskeiltä, joita suurten kultamäärien käsittelyyn liittyi.

Maksujärjestelmän kehittyessä myös fyysisen läsnäolon pakko jäi pois maksutoimenpidettä hankaloittamasta ja ennen pitkää kauppiat saattoivat hoitaa maksunsa pelkkien arvopapereiden vaihdolla. Suorittaessaan maksun, kauppias luovutti kultaan oikeuttavan kuitin

lisäksi henkilökohtaisella sinetillä vahvistetun valtakirjan, jota vastaan kaupan toinen osapuoli saattoi käydä kultansa lunastamassa.

Kaupantekojärjestelmien kehityksen myötä myös lainsäädäntöä tuli muuttaa. Kun tavara vaihtoi omistajaa ja kaupan toinen osapuoli vastaanotti kultaan oikeuttavan valtakirjan, hän vastaanotti velkapaperin, joka toimi lupauksena tulevasta maksusta. Tämä oli merkittävä askel kohti velkaan perustuvaa paperirahaa, sillä nyt kultaan oikeuttava velkakirja todettiin ensimmäisen kerran oikeuden päätöksellä lailliseksi maksuvälineeksi ja saman arvoiseksi todellisen fyysisen kullan kanssa. Valtakirjan allekirjoitus ja luovutus olivat nyt virallinen ja sitova maksutapahtuma, aivan samoin kuin fyysisen kullan tapauksessa, eikä kaupan osapuoli voinut sitä enää jälkikäteen yksipuolisesti perua.

Kultaan oikeuttavien arvopapereiden käsittely oli helppoa. Enää varakas liikemies ei tarvinnut omaisuutensa siirtoon hevosvankkureita ja omaa pientä armeijaa. Suuretkin kaupat saatettiin hoitaa nyt pelkkien kultatodistusten vaihdolla. Mutta vieläkö kyse ei ollut pankkijärjestelmästä. Yhä edelleen kultasepät tarjosivat liikemiehille pelkkää kullan säilytyspalvelua. Tallelokeroissa makaava kulta oli aina kullan tallettajan henkilökohtaista omaisuutta, johon holvien ylläpitäjällä ei ollut mitään oikeutta. Sen merkiksi tallettaja maksoi kultatalletuksistaan vuokraa holvien omistajalle.

10. Kirkon selkäranka katkeaa

Varsinainen korkotuottoon perustuva pankkitoiminta oli keskiajalla papiston toimesta vielä ankarasti kiellettyä. Koronkiskonta oli kirkollisen lainsäädännön mukaan rahan hankkimista ilman työtä ja sillä tarkoitettiin minkä tahansa maksun ottamista rahalainasta.

Rahan tehtävä oli toimia kaupankäynnin helpottajana ja edesauttaa siten ihmisten tyydyttävää elintasoja ja hyveellistä elämää. Koron periminen rahasta oli epäeettistä ja soti ihmisten oikeuskäsityksiä vastaan. Kaikki ymmärsivät että ihmisten - myös koron perijöiden - hyvinvointi syntyi tavallisen kansan tekemästä työstä, joten ylellistä elämää viettävät rahanvaihtajat nähtiin ahkeran ja rehellisen kansan verta imevinä vapaamatkustajina, eräänlaisina parasiitteina.

Ei ollut oikein tehdä rahaa rahalla. Suljetussa rahajärjestelmässä koron periminen johtaisi väistämättä tavallisen kansan köyhtymiseen. Jokaista, joka harjoitti koronkiskontaa, oli kohdeltava kerettiläisenä, vääräoppisena, ja rangaistava olemassa olevan lainsäädännön mukaan, mikä ei keskiajalla tarkoittanut erityisen lempeää kohtelua.

Keskiajan Italiassa katolilaiset papit olivat kuitenkin hövelimpiä. Kun salaa peritty korko puettiin taidokkaasti valeasuun ja kun samalla huolehdittiin että papitkin saivat oman osansa, koronperijöiden toimintaa ryhdyttiin katsomaan läpi sormien. Ajan saatossa koron perimisestä tuli aina vain julkisempaa ja lopulta katolinen kirkko joutui myös virallisesti tinkimään koron perinnän ehdottomasta kiellosta. Syntyi teoria, jonka mukaan vain määrätyn prosenttimäärän ylittävä korko oli koronkiskontaa. Mitään muuta pankkijärjestelmä ei syntyäkseen tarvinnutkaan.

11. Ensimmäiset pankit

Päätös koron perimisen sallimisesta sai aikaan perinpohjaisen muutoksen kultaseppien ja tallettajien välisissä suhteissa. Vanhan järjestelmän aikaan holveihin talletettu kulta oli säilytyksessä ollessaan jatkuvasti tallettajan henkilökohtaista omaisuutta, jonka säilyttämisestä tallettaja maksoi asiaan kuuluvaa vuokraa säilytyspalvelun ylläpitäjälle. Siinä missä kultasepät olivat tähän saakka perustaneet liiketoimintansa asiakkaidensa omaisuuden turvalliseen säilyttämiseen, muuttuivat säilytykset pankkijärjestelmän synnyn myötä pankkiirien asiakkailtaan ottamiksi lainoiksi.

Kullan omistusoikeus vaihtui talletus -merkintään pankkikirjassa, sekä pankkiirin lupaukseen kullan tai kultaan oikeuttavien seteleiden takaisinmaksusta tarvittaessa. Vaikka muutos saattaa käytännössä tuntua pieneltä, on kysymys varsin merkittävästä asiasta. On eri asia omistaa omaisuutta konkreettisesti, kuin lainata se toiselle osapuolelle ja saada vastineeksi pelkkä lupaus takaisinmaksusta.

Pankkiirit lainasivat ihmisten kultaa pientä korkoa vastaan. Lainaamalla kultaa eteenpäin rahoituksen tarvitsijoille hieman suuremmalla korolla, he tekivät summien erotuksen verran tuottoa itselleen. Talletussopimuksen ehtona oli, että asiakkaat luopuivat määräysvallastaan tallettamaansa kultaan. Pankkiiri sai nyt itse määrätä hallussaan olevan kullan käytöstä.

Vaikka uusi järjestely lisäsi huomattavasti kultatalletusten riskiä, oli kullan tallettaminen pankkeihin kuitenkin myös äärimmäisen houkuttelevaa, sillä talletusta vastaan maksettu korko mahdollisti varakkaille tallettajille hyvän elintason ilman työponnisteluja. Kun pelkkä rahan tallettaminen pankkiin tarkoitti varallisuuden lisääntymistä ilman vaivaa ja työntekoa, vain hyvin harva varakas ihminen jätti tällaisen mahdollisuuden hyödyntämättä.

Ajan saatossa pankkien holveihin virtasi yhä enemmän kultaa. Kun rahoituksen hakija pyysi pankista lainaa, hän ei saanutkaan käteensä konkreettista fyysistä kultaa, vaan kultaan oikeuttavia kuitteja, eli seteleitä. Setelit olivat tulleet aiemmin tunnetuksi varakkaiden

kauppiaiden keskinäisessä kaupanteossa, jota tavallinen rahvas oli hieman ihaillen sivusta seurannut - kuten ihmiset aina itseään korkeampi-arvoisten ihmisten toimia. Sen vuoksi paperirahalle oli luontaista kysyntää, eikä setelirahan käyttöönottoa tarvinnut juuri tyrkyttää tavalliselle kansalle. Paperiraha oli uuden ajan ja edistyksen merkki, josta jokainen aikaansa seuraava ihminen tahtoi päästä osalliseksi. Näin seteliraha korvasi pikkuhiljaa kokonaan fyysisen kullan vaihdon välineenä.

Jokaista pankin liikkeelle laskemaa seteliä vastaan pankin holveista löytyi vastaava määrä fyysistä kultaa. Kun asiakas toi setelin pankkiin ja tahtoi muuttaa sen fyysiseksi kullaksi, pankkiiri oli velvoitettu tekemään työtä käskettyä. Näin ollen seteliraha oli käytännössä täsmälleen saman arvoista kullan kanssa.

Koska seteliraha oli jo yleisesti korvannut kullan maksuliikenteessä, eikä kullalla ollut sellaisenaan ihmiselle mitään luonnollista arvoa, vain hyvin harva tahtoi koskaan vaihtaa paperirahaansa kultarahaan. Niinpä kultaa saati maata pankkien holveissa kaikessa rauhassa. Vaikka kultaa ei enää tarvittu, se ei silti ollut menettänyt arvoaan. Sen arvo oli nyt vain siirtynyt paperiin. Paperi oli korvannut kullan vaihdon välineenä.

Pikaisesti tarkasteltuna järjestelmä vaikutti hyödyttävän sen kaikkia osapuolia. Kullan omistajat olivat nyt parhaassa asemassa. He saivat suhteellisen turvallisen säilytyspaikan kullalleen, sekä passiivista korkotuloa talletuksestaan. Raha tuli rahan luo. Nyt ihminen saattoi rikastua, vaikka hän ei koskaan olisi tehnyt mitään tuottavaa. Rahoituksen hakijat saivat puolestaan tyydytyksen rahoituksen tarpeelleen ja pankkiirit keräsivät saadun ja maksetun koron erotuksesta muodostuneen voiton itselleen.

Pankkijärjestelmä nopeutti rahavirtojen hakeutumista tuottavimpiin kohteisiinsa, mikä yhdessä heikentyneen kirkon määräysvallan kanssa edesauttoi tieteen ja teknologian nopeaa kehitystä, johtaen yleisen elintason ja hyvinvoinnin nousuun.

Jos peruskouluista ja lukioista tai jopa kaupallisen alan korkeakouluista valmistuneilta nuorilta kysytään heidän käsitystään pankkijärjestelmän toiminnan peruslogiikasta, he suurella todennäköisyydellä kertovat kysyjälle juuri edellä esitetyn mekanismin. On loogista olettaa, että pankit todella lainaisivat eteenpäin toisten ihmisten pankkeihin tallettamia rahoja. Tällä tavoin ymmärrettynä pankkijärjestelmä todella tuntuu järkevältä ja pankkien toiminta on helppo oikeuttaa. Valitettavasti tämä ei kuitenkaan ole totuus nykypäivän pankkitoiminnasta.

Jos nykyajan pankkijärjestelmä todella perustuisi pelkkään olemassa olevan rahan edelleen lainaamiseen, niin kuinka selitetään kaikki talouteen syntyvät kuplat? Kuinka saavat alkunsa nousu- ja laskukaudet?

Entä kuinka selitetään maailman talouksien jatkuva velkaantuminen yhdessä alati lisääntyvän köyhyyden kanssa? Miksi maailmassa on huomattavasti enemmän yhteenlaskettua velkaa kuin yhteenlaskettua rahaa? Miksi planeettamme on niin ylivelkaantunut, että se on käytännöllisesti katsottuna konkurssissa? Kenelle planeettamme on velkaa? Kenen syytä on, että juoksemme ikuisessa ja alati kiihtyvässä oravanpyörässä joko omaa henkilökohtaista köyhyyttämme, tai valtion talouden velkaa pakoon? Miksi työelämän sääntöjä ja tahtia kiristetään jatkuvasti? Miksi hyvinvointipalveluitamme leikataan? Miksi verotusta ja eläkeikää aina vain nostetaan? Miksi voimme niin kokonaisvaltaisesti niin pahoin? Miksi olemme pakotettuja tekemään aina vain enemmän töitä perustoimentulomme eteen?

Kaikki hyvinvointimme on peräisin luonnosta. Eikö jatkuvassa kiihtyvässä kasvussa olevan luonnontieteellisen ja teknologisen ymmärryksemme pitäisi siis näkyä suoraan lisääntyneenä kiireettömyytenä ja parantuneena hyvinvointina? Miksi näin ei ole? Missä vaiheessa meitä on huijattu? Onko jotain hyvin oleellista jätetty kertomatta? Mikä on talous- ja rahajärjestelmämme todellinen luonne?

12. Rahalainasta perittävän koron ongelma

Pankkijärjestelmän seurauksena ihmisten kannatti tallettaa kaikki ylimääräinen kulta pankkeihin ja haalia siten tarjolla ollut korkotulo itselleen. Tallettajan pankkikirjaan tehtiin talletusmerkintä ja niin asiakkaan kulta siirtyi pankin hallintaan. Vastineeksi pankki antoi asiakkaalle lupauksen koron maksusta, sekä talletetun kullan takaisinmaksusta asiakkaan niin halutessa.

Kaikkea holveihin talletettua kultaa vastaan pankit painoivat kultaan oikeuttavia kuitteja, joita ihmiset kutsuivat seteleiksi. Kun pankkiin saapui asiakas joka tahtoi lainata rahaa, hän sai käteensä fyysisen kullan sijaan paperisia painotuotteita. Holveissa loikoilevan kullan passiiviseksi tehtäväksi jäi siten pääasiassa enää rahajärjestelmän perustana toimiminen. Pankkien holveissa makaava kultavaranto oli kaiken liikkeellä olevan paperirahan arvon takaaja ja sen vuoksi välttämätön olla olemassa. Jokaista liikkeelle laskettua kultaan oikeuttavaa seteliä vastaan holveista tuli löytyä vastaava määrä konkreettista fyysistä kultaa.

Rahalainasta perittävä korko kätki sisäänsä kuitenkin perustavalaatuisen ongelman. Kun rahoituksen hakija sai pankista lainan, hänen tuli määräjän kuluttua maksaa pankkiin takaisin lainan pääoman lisäksi myös lainasta langennut korko. Lainaajan tuli siis lainan takaisinmaksun yhteydessä haalia kokoon enemmän kultaa, mitä oli itse järjestelmään laskenut. Koska pankeilla oli tuhansia lainanottajia, koron johdosta yhä suurempi osa kierrossa olevasta kullasta virtasi pankkeihin korkotuloina.

Jotta tämä mekanismi olisi voinut olla pidemmällä aikavälillä edes jossain määrin toimiva, olisi se edellyttänyt kaiken liikkeellä olevan rahan jatkuvaa, täydellistä kiertoa. Saatuaan korkotulot itselleen, pankkiirin olisi pitänyt välittömästi laskea kaikki raha takaisin liikenteeseen, jotta kierrossa olevan kullon määrä ei olisi vähentynyt ja vaikeuttanut siten velkataakan alla kärvistelevien ihmisten lainojen takaisinmaksua. Valitettavasti rahajärjestelmä ei lähtökohtaisesti kannusta tuhlailuun.

Rahajärjestelmässä tuhlaileva ihminen löytää itsensä pian rahattomana ja kodittomana kaduilta kerjäämästä. Rahaa on aina järkevämpää säästää kuin pistää surutta menemään. Rahajärjestelmässä, jossa ihmisten valta, sosiaalinen status, sekä oma ja läheisten ihmisten terveys ja hyvinvointi ovat suoraan verrannollisia omistetun rahan määrään, säästäväisyys muodostuu hyveeksi. Säästäväiset ihmiset rikastuvat. Rikastuminen puolestaan tarkoittaa kasvanutta vapautta ja valtaa. Rikas ihminen herättää kanssaihmisissä kunnioitusta, pelkoa ja ihailua. Rahaa ei voi olla koskaan liikaa. Järkevä ihminen pyrkii aina elämään säästeliäästi ja jos suinkin mahdollista, rikastumaan.

Tämä järjestelmän sisäsyntyinen ristiriita, joka toisaalta edellyttää jatkuvaa rahan kiertoa ja kulutusta, mutta joka toisaalta samalla armotta rankaisee kaikkia tuhlailevia ihmisiä, muodostaa säästäväistä käyttäytymistä suosivan palkkiojärjestelmän, mikä väistämättä johtaa aina liikkeellä olevan rahan kasautumiseen vain harvojen käsiin.

Uusi pankkijärjestelmä muodosti yhteiskuntaan nyt eräänlaisen näkymättömän pyramidirakenteen. Pyramidin huipulla korko toimi kuin jättimäisenä imurina, imien rahaa pyramidin lukuisten vähäosaisten laajoista alakerroksista ylöspäin pienelle hyväosaiselle vähemmistölle. Uutta kultaa virtasi järjestelmään liian vähän, jotta siitä olisi ollut kattamaan koron järjestelmään aiheuttama krooninen rahanpuute.

Jotta talousjärjestelmä olisi voinut toimia kitkatta, olisi pyramidin hyväosaisen huipun pitänyt palauttaa rahat kokonaisuudessaan takaisin pyramidin alatasoille. Näin ei käytännössä kuitenkaan koskaan tapahtunut. Päin vastoin. Rahajärjestelmä itsessään palkitsi rahan ahnehtijoita jatkuvasti lisääntyvällä vapaudella ja vaikutusvallalla, mikä sai heidät säästämään aina vain enemmän.

Tämän jättimäisen korkoimurin seurauksena pyramidin alemmille tasoille syntyi jatkuva krooninen rahapuute, joka ajoi ihmisiä vääjäämättömään köyhyyteen ja kurjuuteen. Nämä köyhtyneet ihmiset olivat valmiita tekemään lähes mitä tahansa saadakseen rahaa.

Köyhät ihmiset olivat valmiita paitsi kovaan työhön, myös sotiin ja ryöstöretkiin. Laajojen joukkojen alituinen puute ja köyhyys muodostivat siten suoran vallan välineen harvoille hyväosaisille ihmisille. Mitä

enemmän puutetta rahvas kärsi, sitä suurempana tuntui valta vauraan käsissä. Se joka hallitsi rahaa, tuntui hallitsevan kaikkea.

13. Kollektiivinen harha

Samaan aikaan kun rikkaat rikastuivat ja tavallinen väestö kärvisteli rahanpuutteessa, valtaosa olemassa olevasta kullasta seisoivat vuodesta toiseen koskemattomana pankkien holveissa. Vain hyvin harva ihminen kävi koskaan vaihtamassa kultaan oikeuttavia seteleitään fyysiseksi kullaksi.

Pankkiiria ajatus kullan seisottamisesta kiusasi. Hän kyllä tiesi, että kaikkea tuota kultaakaan vastaan oli painettu seteleitä, jotka nyt kiersivät järjestelmässä. Pankkiiri ymmärsi, että vaikka holveissa lepäävä kulta näytti seisovan tyhjän panttina, se täytti sellaisenaan tärkeää tehtävää liikkeelle laskettujen seteleiden arvon säilyttäjänä. Silti kullan panttaaminen tuntui järjettömältä.

Jos kullan ainoa tehtävä oli seistä hievahtamatta holvien pimeydessä, paksujen panssariovien takana kansan katseilta piilossa, niin mitä hyötyä kullasta ylipäänsä edes oli? Mikä teki siitä niin arvokasta? Jos pankkiiri upottaisi nyt kaiken kullan meren pohjaan, mutta pitäisi asian vain omana tietonaan, ei mikään maailmassa muuttuisi. Ihmiset käyttäisivät paperirahaa niin kuin ennenkin. Meren pohjassa tuo kulta hyödyttäisi ihmisiä tasan yhtä paljon, kuin pimeissä holveissa panssariovien takana. Raha itsessään ei perustunut mihinkään muuhun, kuin ihmisten uskoon rahan arvosta. Ei rahaa voinut syödä tai juoda. Ei rahaa sellaisenaan voinut käyttää talon tai vaatteiden valmistukseen. Rahalla itsellään ei ollut todellista arvoa. Raha oli ihmisten kollektiivista harhaa. Pelkkää mielikuvituksen tuotetta.

Se, mikä sen sijaan oli todellista ja mihin kaikki perustui, oli ihmisiä ympäröivä luonto ja sieltä työn ja teknologian keinoin haalittu hyvinvointi. Luonnosta ihminen oli kaikkina aikoina saanut kaiken tarvitsemansa. Niin kauan kun aurinko paistaisi, ei ihmisellä olisi todellista hätää. Pellot tuottivat viljaa, metsät kasvoivat riistaa, lapio söi maata ja kirves puri puuta riippumatta siitä, oliko ihmisillä käytössään rahaa vai ei. Mitä tehokkaampia työvälineitä ihminen kykeni valmistamaan, sitä paremmin hän pystyi luonnon resursseja hyväksikäyttämään ja sitä paremmaksi kasvoi hänen hyvinvointinsa. Tämä oli totta siihen saakka, kunnes ihmisen keinotekoisien rahajärjestelmän synnyttämä uusi keinotekoinen välttämättömyyshyödyke - raha - käänsi ihmisten arvojärjestelmän pääläelleen.

Mitä useampi ihminen muutti kaupunkeihin ja mitä vieraantuneemmaksi luonnosta he tulivat, sitä helpompi heidät oli kahlita näkymättömin

kahlein keinotekoisien raha- ja pankkijärjestelmän vallan alaisuuteen. Rahan arvo perustui pelkkään uskoon rahan arvosta ja ne harvat jotka tämän ymmärsivät, pitelivät käsissään suunnatonta etulyöntiasemaa tavalliseen kansaan nähden.

14. Ensimmäisen kuplan synty

Kukaan muu kuin pankkiiri itse ei ollut tietoinen holvien sisältämän kullan todellisesta määrästä. Näin ollen kukaan ulkopuolinen ei myöskään pystynyt selvittämään liikkeelle laskettujen setelirahojen todellista suhdetta holveissa makaavan fyysisen kullan määrään. Pankkiiri sai idean. Mitä jos hän painaisi hieman lisää kultaan oikeuttavia seteleitä ja keräisi niistäkin korkotuoton itselleen? Jos joku tulisi vaihtamaan setelit fyysiseen kultaan, vaihto ei tuottaisi ongelmaa. Kulta olisi kyllä riittävästi suuriinkin nostoihin.

Painamalla enemmän kultaan oikeuttavia seteleitä, holveissa tyhjänpanttina makaava kulta saataisiin tehokkaammin liikkeelle. Rahan määrän lisääminen talouteen vähentäisi koron aiheuttamaa kroonista köyhyyttä ja mahdollistaisi uusien projektien rahoituksen, mikä puolestaan kasvattaisi talouden dynamiikkaa ja lisäisi pankkiirin liiketoiminnan tuottoja.

Kukaan ei saisi tietää. Asia paljastuisi ainoastaan siinä tapauksessa, jos asiakkaat tulisivat jostain syystä kaikki yhtä aikaa vaihtamaan seteleitään takaisin kullaksi. Ainoastaan silloin huijaus voisi paljastua. Niin ei kuitenkaan koskaan kävisi. Pankkiiri ei nähnyt mitään sellaista syytä, mikä saisi ihmiset vaihtamaan uuden ja helpon paperirahan takaisin vanhanaikaiseen ja hankalaan kultarahaan. Setelit olivat jo korvanneet kullan. Ei kukaan tahtois palata takaisin menneisyyteen. Niinpä pankkiiri kääri hihat, käynnisti painokoneet ja ryhtyi toteuttamaan rohkeaa suunnitelmaansa.

Setelipainon ansiosta ihmisten hyvinvointi todella kääntyi nousuun. Niin helppoa se oli. Taloudessa lisääntynyt raha sai ihmiset kuluttamaan ennen näkemättömällä innolla. Jopa ennen tappiollisiksi todetut liikeideat menestyivät ja tuottivat nyt omistajilleen voittoa. Konkurssit väistyivät kun maksuvaikeuksiin joutuneet liikemiehet saivat lisää aikaa lainojensa maksuun.

Lisärahan synnyttämät uudet liiketoimet ja rakennushankkeet imivät maaseudulta työvoimaa kaupunkeihin. Rakennuksia kohosi ja kauppa kukoisti. Ihmiset tekivät töitä ja heille myös maksettiin kohtuullisesti. Kaikki tahtoivat rikastua ja yhtäkkiä se tuntui myös täysin mahdolliselta. Aina kun vanhat lainat erääntyivät korkoineen, ihmiset ottivat uusia ja niin kupla kasvoi kasvamisestaan.

Myös valtio hyötyi edullisesta lainarahasta talouden aktiivisuuden ja lisääntyneiden verotulojen muodossa. Niiden turvin voitiin nyt rakentaa laivastoja ja perustaa kauppa-aseimia uusiin siirtomaihin. Muinaisilta sivilisaatioilta opittu tietotaito ja tekniset innovaatiot, sekä uudet viljelyskasvit ja -tekniikat näkyivät suoraan ihmisten elintason ja hyvinvoinnin kasvuna. Alkuasukaskansoilta ryöstetty kulta toi talousjärjestelmään lisää sen kipeästi kaipaamaa polttoainetta. Maailmankuvan avartuminen ja vieraiden sivilisaatioiden tutkimus kyseenalaistivat vanhat käsitykset. Puhtaan järjen ihanne vapautti tieteet uskontojen ikeen alta, murtaen näin tieltään monta kehitystä rajoittanutta estettä.

Kun kriittisyys, loogisuus ja puhdas järki nostettiin ihanteeksi ja kirkon kahlitseva auktoriteetti usko kyseenalaistettiin, syntyi itseään ruokkiva positiivinen noidankehä. Jatkuvasti kehittyvä luonnontieteiden parempi tuntemus johti uusiin teknologisiin innovaatioihin, jotka yhdessä avokätisen rahoituksen kanssa saatiin myös toteutettua. Ennen pitkää kehitys johti teolliseen vallankumoukseen.

Pankkiirien suunnitelma toimi alussa hienosti. Pienessä mittakaavassa pankkien tyhjästä luoma katteeton setelirahoitus antoi talouteen mukavan piristysruiskeen, mutta mitä pidempään rahanpainaminen jatkui ja mitä useampi henkilö siitä pääsi osalliseksi, sitä suuremmiksi myös ongelmat paisuivat.

Rahan määrän lisääntyminen kasvatti nopeasti hyödykkeiden kysyntää. Sen sijaan hyödykkeiden tarjonta kasvoi huomattavasti rahan määrän kasvua hitaammin. Kun kysyntä ylitti tarjonnan, tuotteiden hinnat lähtivät nousuun, mikä kosketti kipeimmin köyhää väestönosaa, joka ei ollut lainkaan ehtinyt osallisiksi halvan rahan ja kuplatalouden riemuista.

Setelirahoituksen aiheuttaman hintojen nousun riistäytyttyä käsistä, pankkiirit ymmärsivät menneensä liian pitkälle. Pian huijaus paisui hallitsemattomiin mittasuhteisiin, mutta ei uuden rahan painamista voinut yhtäkkiä lopettaakaan. Ei ollut enää epäilystä, etteikö rahan arvo ja siten koko talousjärjestelmä tulisi romahtamaan. Kyse oli enää vain siitä, milloin ja miten se kaikki tapahtuisi.

Hintojen jo hallitsemattomaksi muuttuneen nousun seurauksena yhä useampi kauppiaas kieltäytyi vastaanottamasta pankin myöntämiä setelirahoja vaihdon välineenä. Sen sijaan monet alkoivat vaatia maksua fyysisessä kullassa. Ihmisten epäluottamus pankkeja kohtaan näyttäytyi nyt konkreettisesti heidän pyrkimyksissään hankkiutua eroon arvoaan jatkuvasti menettävistä seteleistä. Koska kultaan oikeuttavia kuitteja oltiin painettu huomattavasti todellisia kultavarantoa enemmän, alkoivat pankkien holvit pian ammottaa tyhjiyttään.

Pankkiirien pahin pelko toteutui, kun pankkien eteen syntyi vihaisten kansalaisten muodostamia pitkiä jonoja. Asiakkaita oli tulossa liikaa. Kultavarat eivät enää riittäisi kattamaan heidän kaikkien nostoja. Niinpä pankit päättivät pitää konttorinsa suljettuina erilaisiin tekosyihin vedoten. Kuplan puhkeaminen oli nyt tosiasia.

15. Valtio kumppaniksi

Kun kansa vaati pankkiireja tilille törkeästä petoksestaan, viranomaiset joutuivat hankalan tilanteen eteen. Oikeuslaitos ja valtakoneisto kyllä myönsivät huijauksen tapahtuneen, mutta samalla he myös näkivät talouteen virranneen rahan aikaan saaman vaikutuksen ihmisten käytöksessä.

Pelkkä usko siihen, että tavallinen paperi oli kullan arvoista, oli saanut ihmiset paiskomaan töitä aamusta iltaan. Ja mitä enemmän kansalaisille oltiin paperia jaettu, sitä suurempia laivastoja oltiin rakennettu, massiivisempia armeijoita varustettu ja kaukaisempia maita valloitettu. Käsissä oli nyt liian suuri vallan väline hukkaan heitettäväksi.

Rahan tuli olla niukkaa, mutta vain näennäisesti. Nimittäin jos raha olisi ollut aidosti niukkaa, eikä sitä voitaisi synnyttää keinotekoisesti lisää - kuten asia aidon kultakannan aikaan vielä oli ollut - korkoon perustuva rahajärjestelmä olisi johtanut lopulta aina talouden näivettymiseen. Korkeus olisi ennen pitkää siirtänyt kaiken varallisuuden vain harvojen käsiin. Mutta pitämällä raha vain näennäisesti niukkana ja luomalla sopivassa suhteessa näitä keinotekoisia ja katteettomia kultaan oikeuttavia kuitteja, talous oli mahdollista pitää jatkuvassa tasaisessa nousukiidossa. Ajatus oli lisätä talouteen rahaa samassa suhteessa sen "luonnollisen kasvun" kanssa. Se mikä oli ennen ollut mahdotonta konkreettiseen fyysiseen kultaan perustuvassa taloudessa, olisi nyt mahdollista tässä uudessa ja abstraktissa, puhtaaseen valheeseen ja kuplaan perustuvassa paperirahataloudessa.

Vuosisatojen ajan alkemistit olivat yrittäneet luoda kultaa keinotekoisesti taivuttaakseen kansakunnat polvilleen edessään, mutta vielä koskaan aikaisemmin ei kenenkään päähän ollut pälkähtänyt kirjoittaa paperilapulle "kulta" ja kävellä sitten paperin kanssa ostoksille, aivan kuin paperi todella olisi ollut oikeaa kultaa.

Se oli kuin tarina keisarin uusista vaatteista. Ajatuksena se oli pätkähullu, mutta käytäntö osoitti jotain aivan muuta. Raha, kaikessa keinotekoisuudessaan, oli kuin kaiken ihmismielen hulluuden ja turhuuden ilmentymä. Kulta oli ihmiselle todellisuudessa täysin hyödytön materiaali ja juuri siksi se paperille painettuna oli hyödyttömyydessään täsmälleen saman arvoista, kuin konkreettisenä fyysisenä kultana. Kukaan ei tehnyt

sillä yhtään mitään ja niin paradoksaalista kuin tämä olikin, juuri tuohon hyödyttömyyteen myös sen arvo perustui.

Todellisessa maailmassa paperilapulle painettu mikä tahansa muu asia ei olisi toiminut. Rahan täytyi olla ihmiselle sellaisenaan täysin hyödytöntä, jotta sen varaan voitiin rakentaa onnistunut kupla. Paperille painettu saha, vasara tai taltta eivät olisi käyneet rahasta, sillä niillä oli ihmiselle todellista arvoa. Kuka tahansa ymmärtäisi heti, ettei paperilapulle kirjoitetulla sahalla pystynyt työstämään puuta. Työkalujen arvoa ei ollut mahdollista siirtää paperille. Samasta syystä paperille kirjoitettu "ruoka" ei muuttanut paperia ruuaksi, eikä paperille piirretty lehmä lypsänyt maitoa. Se oli kaikki yhä vain pelkkää paperia. Mutta pankkijärjestelmän luoman illuusion keinoin paperille painettu kulta todella muuttui ihmisten mielissä kullaksi. Olihan raha kaikkina aikoina perustunutkin vain ihmisten uskoon sen sisältämästä arvosta. Rahan asia oli ennen kaikkea uskon asia.

Mutta olipa raha käsitteenä miten hullu ja hutera tahansa, kansa joka tapauksessa tarvitsi rahaa, mikä teki tilanteesta erityisen herkullisen. Enää ei tarvittu pappeja kansan paimentajaksi. Raha korvasi nyt uskonnon suurimpana vallan välineenä ja mikä parasta - tuo valta oli kansaan päin täysin näkymätöntä. Niinpä valtio katsoi tärkeäksi alistaa pankkijärjestelmän oman valvontansa alaisuuteen.

16. Keskuspankin synty

Saatuaan maistaa kuplan varaan noussutta talousjärjestelmää, valtiolla ei ollut enää mitään hinkua palata takaisin rahan niukkuuteen ja hitaan kasvun aikakauteen. Valtio tarvitsi pankkien tyhjästä loihtimaa varallisuutta pitääkseen korkoon perustuvan rahajärjestelmän elinvoimaisena, eikä nähnyt muuta vaihtoehtoa, kuin laillistaa tämä pankkiirien petoksesta alkunsa saanut toiminta.

Pankkitoiminnan uskottavuus saatiin palautettua siirtämällä pankkien valvonta valtiojohtoisen instituution alaisuuteen. Perustettiin ns. keskuspankki - kaikkien pankkien pankki - jonka tehtävä oli valvoa kaikkia muita pankkeja. Yksityiset pankit saivat toimia vastaisuudessa vain keskuspankin valvonnan alaisuudessa. Rahan tyhjästä synnyttäminen sai luottamusta henkivän nimen "luottolaajennus" ja sen petollinen luonne kätkettiin monimutkaisen finanssitermistön taakse.

Tavoitteena oli luoda hallittu kupla ja pitää se sopivan pulleana, mutta kuitenkin ilman räjähdysvaaraa. Rahan määrää markkinoilla valvottaisiin ja säädeltäisiin valtion valvovan silmän alla suurella varovaisuudella, eikä ylilyöntejä annettaisi tapahtua. Esimerkiksi Suomen Pankin seteleissä luki vielä 1900-luvun alussa *"tätä seteliä vastaan Suomen Pankki maksaa X*

markkaa kullassa". Valtion mukaan tulo rauhoitti kansalaisia ja luottamus pankkijärjestelmää kohtaan palautui.

Mukaan juoneen tarvittiin myös oikeuslaitos. Lainsäädäntöä uudistettiin ja pankkitoiminta sulautettiin oleelliseksi osaksi uuden ajan yhteiskuntajärjestelmää. Kansalaisille kohdistettiin valtion taholta määräys hyväksyä keskuspankin leimaama paperi virallisena rahana ja vastaisuudessa kaikki verot oli myös maksettava tässä muodossa.

Paperi toimi kuittina kultaan, jota todellisuudessa oli keskuspankin holveissa huomattavasti vähemmän kuin mihin kuittien kokonaismäärä oikeutti. Jos tämä ei jostain syystä miellyttäisi kansalaisia tai jos asian johdosta syntyisi jotain ongelmia, oikeuslaitos puolustaisi rahajärjestelmää laillisena.

"Kun ryhmälle miehiä ryöstämisestä tulee elämäntapa, he ajan saatossa luovat sen ympärille laillisen järjestelmän joka oikeuttaa siihen, sekä moraalisen säännön joka kunnioittaa sitä"

-- Frederic Bastiat --

Pankkiireille valtioiden mukaan tulo tuli siunauksena, vaikka he eivät pitäneetkään siitä, että heidän oikeutensa painaa rahaa ulkoistettiin nyt valtiojohtoiselle keskuspankille. Pääasia oli kuitenkin, että heidän asemansa oli nyt virallistettu ja pankkitoiminta laillistettu.

Pankki oli nyt virallinen instituutio, aivan niin kuin kirkko tai valtio itse. Samalla myös liiketoiminnan riski hävisi olemattomiin. Nimittäin jos keskuspankin toiminta ei jostain syystä olisi pystynyt pitämään kupla-taloutta pystyssä ja pankkien myöntämien lainojen vakuudeksi asetetun omaisuuden arvonalennukset uhkaisivat jo itse pankkitoimintaa, valtio ei silti antaisi suurten pankkien kaatua. Vaikka pankit olivat yksityisomisteisia, niistä oli tullut osa valtiojärjestelmää. Hyvinä aikoina pankkitoiminta tuotti omistajilleen huikaita voittoja, kun taas huonoina aikoina pankeja pelastettiin kansalaisten verovaroilla. Pankkiirina olit aina voittajien puolella. Kävi mitä tahansa, et voinut koskaan hävitä.

17. Kultakannasta luopuminen ja rahan uusi luonne

Vuosien saatossa kuplaan perustuva rahajärjestelmä laajeni maailmanlaajuisesti ja siitä tuli länsimaisen pankkijärjestelmän standardi. Ajan saatossa liikkeelle lasketun rahan - kultaan oikeuttavien kuittien - määrä keskuspankkien todellisiin kultavarantoihin nähden kasvoi jatkuvasti. Se oli väistämätöntä. Rahajärjestelmässä käytössä olleen koron, sekä ihmisten luontaisen säästämisarpeen vuoksi järjestelmä

tarvitsi polttoainekseen jatkuvasti uutta rahaa, minkä johdosta rahan näennäinen kultaperusteisuus kasvoi pian suoranaiseksi taakaksi.

Lopulta todellisen kullan määrä suhteessa liikkeelle laskettuihin kultakuitteihin nähden oli pienentynyt jo niin mitättömäksi, ettei kultakannasta luopuminen muodostunut käytännön tasolla kovinkaan hankalaksi operaatioksi. Ja niin lopulta todellakin tapahtui.

Nyt raha oli puhtaasti pelkkää pankin myöntämää velkaa vailla mitään fyysistä takausta. Pankista saatu seteli oli edelleen pankin myöntämä virallinen velkapaperi - lupaus maksaa - mutta kun kulta oltiin otettu pois rahan arvoa takaamasta, oltiin samalla poistettu väline, jolla pankki saattoi tämän lupauksensa lunastaa. Jäi pelkkä irrallinen lupaus. Lupaus maksaa. Mutta millä? No tietysti uudella lupauksella, jota se puolestaan takasi taas uudella lupauksella, jota edelleen takasi uudella jne.

Nykyinen rahajärjestelmämme - kutsuttakoon sitä vaikkapa velkaan perustuvaksi rahajärjestelmäksi - perustuu kirjaimellisesti pelkkiin pankkien antamiin tyhjiin ja katteettomiin lupauksiin. Konkreettista fyysistä rahaa ei ole ollut olemassa sitten 1970-luvun.

Aina kun valtio, yritys, yhteisö tai yksityinen henkilö ottaa velkaa, syntyy talousjärjestelmään vastaava määrä uutta rahaa. Tai itse asiassa velkaa, jota vain vanhasta tottumuksesta kutsumme rahaksi. Velka sellaisenaan on nykyihmiselle rahaa.

Aina kun velka maksetaan pois, yhtä paljon rahaa poistuu talouden kierrosta. Toisin kuin kultarahan aikaan, jolloin rahamäärä oli aina lähes vakio, nyt taloudessa kiertävän rahan - siis velan - määrä vaihtelee jatkuvasti.

Nousukausina, kun raha on halpaa ja ihmisten luottamus talouteen vahva, ihmiset ottavat velkaa ja lisääntynyt rahan määrä lisää ihmisten hyvinvointia. Laskukausina puolestaan ihmisten luottamus talouteen horjuu, eikä kukaan tahdo ottaa uutta lainaa. Päin vastoin, nyt ihmiset yrittävät epätoivoisesti maksaa pois vanhoja velkojaan. Rahan määrä taloudessa vähenee ja ihmisille koittavat vaikeat ajat.

Nykyjärjestelmässä, jossa kaikki hyvinvointimme on riippuvainen rahasta, pahoinvointimme on taattu jo rahajärjestelmän suunnitteluvaiheessa. Koska kaikki raha on velkaa ja kaikella velalla on korko, maailmassa on aina oleva huomattavasti enemmän velkaa, kuin rahaa.

Velka puolestaan aiheuttaa stressiä, riitoja ja pahaa oloa. Velka saa poliitikot ja viranomaiset kiristämään työtahtia, saaden meidät juoksemaan oravanpyörässä alati kiihtyvään tahtiin. Rahaa ei ole koskaan tarpeeksi, sillä korko itsessään synnyttää ikuisen tarpeen uusille lainoille. Jos yksityiset eivät velkaannu riittävästi, ovat valtiot pakotettuja

Kun on kysymys rahan paino-oikeudesta, on kysymys vallasta, joka ylittää kaikki muut järjestelmän luomat valtarakennelmat. Kaikki ihmiset ja yhteiskunnan elimet pelaavat tätä samaa peliä täsmälleen samoilla rahatalouden säännöillä. Kun hallitset rahaa, hallitset taloutta. Kun hallitset taloutta, hallitset kaikkea. On tärkeää ymmärtää, että rahanpainajan valta on mahtavuudessaan ylivoimainen myös esimerkiksi edustuksellisen demokratiaan nähden. Kaikki valtiot ovat osa samaa velkaan perustuvaa rahajärjestelmää. Tämän seurauksena kaikki valta on todellisuudessa keskittynyt jonnekin aivan muualle, minne sen yleisesti annetaan ymmärtää keskittyneen.

Edustuksellinen demokratian asema on lähinnä tuomarin rooli tässä finanssimaailman luomassa ja ylläpitämässä pelissä. Tuomari voi ohjata pelin kulkua vain sille annettujen valtuutusten rajoissa. Itse globaalin markkinatalouden pelisääntöihin presidentillä, pääministerillä tai eduskunnalla ei ole mitään sananvaltaa. Finanssieliitti ei välitä kuinka yksittäiset valtiot hoitavat omat sisäiset asiansa niin kauan, kun kaikki ihmiset järjestelmän sisällä käyttävät rahaa. Me olemme kaikki osa samaa järjestelmää riippumatta siitä, nimitämmekö sitä kommunismiksi vai kapitalismiksi. Olemme osa maailmaa, jonka todellisia johtajia ei valita demokraattisin vaalein. Me elämme maailmassa, jossa rahan valta on kaiken muun vallan yläpuolella.

"Sallikaa minulle oikeus maan rahapainoon ja säätelyyn, niin minun ei tarvitse enää välittää kuka sen lait säätää."

-- Mayer Amschel Rothschild, Rothschildin pankkidynastian perustaja --

19. Yhdysvaltain perustajaisien pahin pelko

Rahan paino-oikeus nousi aikanaan mm. USA:n perustuslain kynnyskysymykseksi. Yhdysvaltain perustajaisät (founding fathers) olivat asiasta yhtä mieltä; valtaa ei saisi koskaan luovuttaa yksityisille pankkiireille. Jos pankkiirit saisivat haltuunsa rahan paino-oikeuden, he ennen pitkää käyttäisivät tätä valtaa omien etujensa pönkittämiseen. Ensin yksityisomisteinen keskuspankki laskisi korkoja, lisäten siten taloudessa kiertävän rahan määrää ja aiheuttaen talouteen keinotekoisen noususuhdanteen. Kun riittävän monet ihmiset olisivat nousukauden kuplavarallisuudesta hullaantuneina muodostaneet velkasuhteita pankkeihin, liikkeellä olevan rahan määrää vähennettäisiin äkkiä ja kuplan annettaisiin puhjeta. Nyt valtavat määrät ihmisten reaaliomaisuutta siirtyisi pankkien haltuun. Kaikkea tätä nimitettäisiin toki "luonnolliseksi suhdannevaihteluksi, sillä kansa joka ei ymmärtänyt rahan todellista luonnetta, ei ymmärtäisi myöskään syyttää häiriöistä mitään yksittäisiä tahoja.

"Uskon, että pankki-instituutiot vaarallisempia kuin seisovat armeijat... Jos ihmiset Amerikassa koskaan antavat yksityisten pankkien kontrolloida rahanpainoa, he ensin lisäävät, sitten vähentävät rahan määrää taloudessa, jolloin pankit ja niiden ympärille kasvaneet yritykset saavat oikeuden riistää ihmisiltä heidän kaiken omaisuutensa, ja lopulta lapset heräävät kodittomina maasta, jonka heidän isänsä aikoinaan valloittivat... Rahan painaminen tulee ottaa pois pankeilta ja palauttaa kansalle, jolle se todellisuudessa kuuluu."

-- Thomas Jefferson --

Kansa joka pitää rahajärjestelmänsä luonnollisena, eikä osaa sitä epäillä, kohdistaa kaiken vihansa poliitikkoja kohtaan. Kriisien seurauksena poliittiset johtajat vaihtuvatkin tiuhaan ja näin kansa saa tuntea omaavansa valtaa sitä itseään koskevista asioista. Mutta kaikki tämä on tietysti vain pelkkää illuusioita ja teatteria. Poliitikkojen vaihtaminen ei saa aikaan mitään todellisia muutoksia. Riippumatta kulloisistakin nukkehallituksista, todellinen valta pysyy aina finanssieliitin hallinnassa.

Tällaisen järjestelmän puitteissa päädytään lopulta väistämättä tilanteeseen, jossa hyvin pieni joukko äärimmäisen rikkaita ja vaikutusvaltaisia ihmisiä johtaa kullisseista käsin presidenttejä ja hallituksia samalla, kun kansan annetaan ymmärtää elävän demokraattisessa yhteiskunnassa. Valta peritään yhdessä omaisuuden kanssa, eikä järjestelmä siten juurikaan eroa aiemmista diktatuureista. Kansan valitsevat johtajat ovat pelkkiä finanssieliitin pillin tahdissa tanssivia nukkehallitsijoita. He ottavat vastaan valtaeliitin määräyksiä ja pitävät yllä kansanvallan illuusiota samalla, kun todellinen valta on näkymättömällä finanssitaholla. Korruption keinoin ja rahan määrää säätelemällä tämä kasvoton finanssieliitti saavuttaa yhteiskunnassa absoluuttisen, mutta näkymättömän vallan. Rahalla ostetun median avulla he ohjailevat ihmismassoja kulloinkin parhaaksi näkemäänsä suuntaan ja pian myös armeijat marssisivat heidän tahdissaan.

"Se kuka päättää rahan määrästä maassamme, on kaiken teollisuuden ja kaupan yksinvaltiainen ... ja kun ymmärrät miten koko systeemi on hyvin helposti kontrolloitavissa, suuntaan tai toiseen, vain muutaman vallan huipulla toimivan vaikutusvaltaisen miehen kautta, sinulle ei tarvitse enää selittää, kuinka talouden nousu- ja laskukaudet saavat syntyä."

-- James A. Garfield --

20. USA:n keskuspankkijärjestelmä

Tarkastelemme seuraavaksi hieman Yhdysvaltain keskuspankin rakennetta ja historiaa. Maailman ainoana todellisena supervaltana,

markkinatalouden kotimaana ja viihdeteollisuuden luomien arvojen ja asenteiden muokkaajana Yhdysvaltain vaikutus ulottuu tavalla tai toisella kaikkiin maailman ihmisiin.

Kysymys rahanpaino-oikeudesta oli ollut USA:ssa jatkuva kiistakysymys sitten itsenäisyysjulistuksen aina 1900-luvun ensimmäiseen vuosikymmeneen saakka. Yhdysvaltain historiassa keskuspankkia ovat hallinneet vuoroin joko liittovaltio tai erilaiset yksityisomisteisten pankkien muodostamat kokoonpanot. Nykyisin voimassa oleva järjestelmä sai muotonsa Woodrow Wilsonin presidenttikaudella joulukuun 23. päivä vuonna 1913. Kun valtaosa senaattoreista oli jo lähtenyt perheidensä luo joulupyhien viettoon, senaatissa runnottiin läpi lakiesitys, jossa kahdentoista yksityisen pankin yhteenliittymälle annettiin rahan painamisen monopoli. Säädöksen allekirjoittanut presidentti katui myöhemmin katkerasti ratkaisuaan kirjoittaen:

"Olen mitä onnettomin mies. Olen tahtomattani tuhonnut maani. Mahtavaa teollisuusvaltiotamme ohjaa nyt sen rahajärjestelmä. Rahajärjestelmämme on keskittynyt. Kansakunnan kasvu ja kaikki toimmemme ovat vain muutamien miesten käsissä. Meistä on tullut yksi huonoiten johdetuista, täydellisimmän kontrolloiduista ja dominoidimmista hallituksista sivistyneessä maailmassa. Hallitus ei edusta enää vapaata mielipidettä, vakaumusta ja enemmistö päätöstä, vaan pienen dominoivan ryhmän mielivaltaa ja painostusta."

-- Woodrow Wilson --

Jälkeenpäin Woodrow Wilson ymmärsi tulleensa harhaan johdetuksi ja tehneensä suuren virheen. Järjestelyssä syntynyt Federal Reserve nostettiin kaiken lainsäädännön yläpuolelle ja sen omistus-suhteet julistettiin salaisiksi. Nimi Federal Reserve (valtion varanto) ja rakennuksen fyysinen sijainti hallinnon keskuksessa ovat pelkkää silmänlumetta. Todellisuudessa FED ei ole valtiollinen, vaan yksityisomisteinen keskuspankki. Sillä ei myöskään ole mitään erityisiä varantoja. Tämä yksityisomisteinen keskuspankki ylläpitää ja hallinnoi kansakunnan valuuttajärjestelmää, eikä se ole tilivelvollinen toimistaan kenellekään.

FED on nostettu kaiken lainsäädännön yläpuolelle. Sillä ei ole budjettia, se ei ole tilintarkastusvelvollinen, eikä mikään kongressin komitea voi millään tavoin valvoa tai kontrolloida sen operaatioita. Kaikki on salaista ja salailua perustellaan koko maailmantaloutta heiluttelevien korkopäätösten herkkyydellä. Mikään ulkoapäin tuleva paine ei saa häiritä tätä haurasta prosessia. Niinpä maailman ainoan supervallan rahanpaino-oikeus ja taloussyökiä manipulointi ovat täysin yksityisten pankkiirien mielivallan alaisuudessa. Kaikki spekulatiot näiden pankkiirisukujen osallisuudesta lähihistoriamme tapahtumiin ovat virallisen totuuden mukaan aina lähtökohtaisesti salaliittoteorioita.

Ei ole lainkaan epäselvää, etteivätkö USA:n perustuslain laatijat nimenomaan juuri tahtoneet tehdä kaikkensa estääkseen nykyisen kaltaisen yksityisomisteisen keskuspankkijärjestelmän syntymisen.

"Tyydyttääkseen valtion rahatarpeen ja kansalaisten ostovoiman, valtion tulisi itse voida luoda oma rahansa. Etuoikeus omaan rahaan ja sen hallintaan ei tarkoita ainoastaan valtion ylintä valtaoikeutta, vaan myös valtion suurta mahdollisuutta. Omaksumalla nämä periaatteet, veronmaksajat tulevat säästämään valtavia summia rahaa, jotka muuten menisivät korkojen maksuun. Näin raha lakkaa olemaan ihmiskunnan herra ja siitä tulee ihmiskunnan palvelija."

-- Abraham Lincoln --

"Siirtolaisten kyvyttömyys painaa oma rahansa, ilman Englannin kuninkaan ja kansainvälisten pankkiirien väliintuloa, oli pääsyy Amerikan sisällissotaan."

-- Benjamin Frankilin --

21. Isäntä ja renki

Kun yksityisomisteinen keskuspankki FED synnyttää rahaa Yhdysvaltain valtiolle, näiden kahden tahon välille syntyy velkasuhde, jossa ensin mainittu toimii velan antajana ja jälkimmäinen velallisena. Tämä on huima yhdistelmä, kun muistetaan, että lainan myöntävä keskuspankki on yksityisomisteinen, voiton maksimointiin pyrkivä organisaatio ja lainan ottaja maailman ainoa todellinen supervalta. Velan antaja ja velan ottaja. Kuin isäntä ja renki.

"Kun maan hallitus on riippuvainen pankkiirien rahoituksesta, ei vallassa ole hallitus, vaan pankkiirit, sillä käsi joka antaa, on ylempänä kättä joka ottaa... Rahalla ei ole kotimaata; rahoittajat eivät tunne isänmaallisuutta eivätkä säädyllisyyttä; heidän ainoa tavoitteensa on tuotto."

-- Napoleon Bonaparte --

Talossa eletään aina isännän ehdoilla. Isäntä suunnittelee asialistan, renki toteuttaa käytännön työt. Siinä missä median tehtävä on muokata asenneilmastoa suotuisaksi finanssieliitin asialistalle, rengin tehtäväksi jää asioiden loppuun saattaminen operatiivisella tasolla. Aina ei ole helppoa kantaa vastuuta läpikorruptoituneesta talouspolitiikasta tai perustella kansalle verta ja verovaroja syövien sotien tärkeyttä. Niinpä ihmisille tarjotaan mahdollisuus muutokseen aina 4 vuoden välein. Näistä kansanäänestyksistä tehdään valtava mediasirkus, joiden avulla kansalle

uskotellaan, kuinka muutos on mahdollinen ja kuinka kansalla on valta. Valitettavasti se kaikki on suurelta osin vain pelkkää suurta draamaa ja teatteria.

"Pelkäänpä etteivät tavalliset ihmiset ilahdu jos heille kerrotaan että pankit voivat luoda ja luovatkin rahaa. Ja että ne jotka kontrolloivat maan rahanpainoa, määräävät myös maan hallituksen politiikan ja kannattelevat käsissään kansakunnan kohtaloa."

-- Reginald McKenna --

Aina vallan vaihdon jälkeen uusi presidentti nostaa ihmisten toiveet huippuunsa. Kahdessa vuodessa kuitenkin huomataan, ettei mikään todellisuudessa muuttunut. Ihmiset pettyvät. Tulee uudet ehdokkaat ja alkaa uusi vaalikampanja. Taas ihmiset innostuvat, myöhemmin pettyvät, kunnes alkaa taas uusi vaalikampanja ja niin edelleen.

Niin kauan kun tämän teatterin käsikirjoittaja/ohjaaja/rahoittaja säilyy kulisseissa samana, niin kauan asiat pysyvät ennallaan. Uusi renki jatkaa siitä mihin edellinen lopetti ja sama sirkus saa jatkaa katkeamattomana vuosikymmenestä toiseen. Vaikka asiat ovat huonosti, median ja koulutusjärjestelmän ylläpitämä jatkuva isänmaallinen propaganda saa ihmiset aidosti uskomaan heidän elävän länsimaisessa demokratiassa ja vapaassa yhteiskunnassa, vaikka maa on jo aikoja sitten joutunut finanssieliitin pihteihin.

"Totuus on, kuten tiedämme, että suurten talouskeskittymien finanssitahot ovat omistaneet Yhdysvaltain hallituksen aina Andrew Jacksonin päivistä lähtien..."

-- Franklin D. Roosevelt --

22. Kuinka tavalliset liikepankit luovat rahaa tyhjästä

Kun valtioiden rahajärjestelmät olivat vielä sidoksissa kultakantaan, valtioiden keskuspankit määrittelivät pankeille niin sanotun vakuusvarantovaatimuksen, joka määräsi oikean kullan suhteen luottolaajennuksen keinoin tyhjästä luotuun kuplavarallisuuteen.

Jos tuo suhdeluku oli esimerkiksi 1:9, ilmoitettiin pankin vakuusvarantovaatimuksen olevan 10%. Näin ollen yhtä pankkiin talletettua kultakiloa vastaan pankkiiri saattoi täysin laillisesti painaa 9 kultakilon edestä kultaan oikeuttavia seteleitä niin sanotun luottolaajennuksen keinoin ja myydä tätä tyhjästä luotua rahaa asiakkailleen koron hinnalla.

Kun rahajärjestelmät jättäytyivät pois kultakannasta, vakuusvarantosäännös jäi yhä voimaan. Synnyttääkseen järjestelmään uutta velkaa, pankit tarvitsivat yhä vakuudeksi jotain. Koska kulta oli jäänyt pois kuvioista, jouduttiin uusi velka takaamaan vanhalla velalla. Lisäksi lainaa hakevan asiakkaan tuli kiinnittää lainan vakuudeksi myös konkreettista reaaliomaisuuttaan. Nyt pankki siis synnytti uutta velkaa vanhaa velkaa vastaan, joka taattiin velalla, joka taas taattiin velalla, joka ei pankin puolelta lopulta koskaan perustunut mihinkään muuhun kuin tyhjiin lupauksiin. Asiakas sen sijaan takasi oman osansa sopimuksesta omalla henkilökohtaisella reaaliomaisuudellaan.

Seuraavassa esimerkissä kuvaan rahan syntyprosessia tavallisissa liikepankeissa. Esimerkissä käytän setelirahaa sen helpon havainnollistettavuuden vuoksi. Todellisuudessa kaikki liikepankkien luoma raha synnytetään pankkien tietokonejärjestelmässä vain muutamalla hiiren klikkauksella. Raha on pelkkiä bittejä tietokonejärjestelmissä, mutta käteisen rahan avulla esitetty esimerkki tuo rahan syntymekanismiin pääperiaatteet parhaiten selväksi. Selvyyden vuoksi vakuusvarantovaatimus on esimerkissä tasan 10%. Todellisuudessa se vaihtelee tyypillisesti 0 - 12% välillä, riippuen lainanottajan riskiluokituksesta.

Spekulatiivisen rahan kohdalla, jossa rahaa synnytetään tyhjästä pelkkään viputarkoitukseen, tai jos rahaa synnytetään verotusoikeuden omaavan julkishallinnon käyttöön, rahan syntyprosessi on huomattavasti suurpiirteisempää kuin yksityisille tai yrityksille lainattaessa. Näissä tapauksissa vakuusvarantovaatimus voi olla niinkin alhainen kuin 1:100, 1:400 tai peräti ääretön 0%, jolloin uutta rahaa voidaan synnyttää yksinkertaisesti vain kirjaamalla haluttu summa tilille.

Esimerkki:

Kuvitellaan tilanne, jossa uusi pankki on vasta perustettu, eikä sillä ole vielä yhtään asiakasta. Alkupääomakseen se on tallettanut 1 111,12 euron suuruisen lainan pankin vakuusvarantoon, keskuspankin asettaman vakuusvarantovaatimuksen ollessa 10%. Pankki on nyt valmis aloittamaan liiketoimintansa.

Ensimmäisenä asiakkaana pankkiin kävelee asiakas, olkoon hän nimeltään Asiakas A. Hän kertoo tarvitsevansa 10 000 euron lainan ostaakseen itselleen käytetyn auton. Lainan vakuudeksi Asiakas A esittää omistamaansa metsäpalstaa, jonka arvo on n. 10 000 euroa. Kaikki edellytykset lainatapahtumalle ovat nyt siis olemassa. Nyt pankkineiti katsoo pankin tilejä. Hmm, vakuusvarannossa on 1 111,12 euroa. Ei siis syytä huoleen! Vakuusvarantovaatimuksen ollessa 10%, pankki voi synnyttää uutta rahaa suhteessa 1:9, kunhan asiakkaalla on esittää velalleen joku lainasummaa vastaava vakuus. Kun metsäpalsta kiinnitetään velan vakuudeksi, sen arvoa vastaan voidaan luoda 1 111,12

$x 9 = 10\,000$ euroa uutta rahaa. Asia on kunnossa. Nyt 10 000 euroa uutta rahaa on syntynyt ja siirtynyt Asiakas A:n kautta talousjärjestelmän kiertoon.

Tätä toimenpidettä, jonka keinoin tavalliset liikepankit synnyttävät yli 98% kaikesta järjestelmässämme kiertävästä rahasta, kutsutaan pankkien luottolaajennukseksi. Toimintaan tarvitaan pankkitoimilupa, asiakkaan fyysistä omaisuutta vakuudeksi sekä keskuspankin määrittämän vakuusvarantovaatimuksen löytyminen pankin tililtä. Kun nämä ehdot täyttyvät, pankit voivat luoda niin paljon uutta velkarahaa, kuin uusille lainoille löytyy kysyntää.

Mutta ei tässä vielä kaikki. Lähes kaikki pankeissa synnytetty raha palaa takaisin pankkiin, joutuen uusien lainojen vakuusvarannoksi.

Tarkastellaan seuraavaksi kuinka paljon rahaa alkuperäinen 1 111,12 euron talletus järjestelmään tuottaa, kierrettyään lukuisia kertoja pankkijärjestelmän kautta, joutuen siten yhä uudestaan ja uudestaan pankkien luottolaajentumaksi.

Asiakas A menee nyt Asiakas B:n luo ja ostaa itselleen käytetyn auton. Kaupan yhteydessä Asiakas A:n pankista lainaama 10 000 euroa siirtyy Asiakas B:n haltuun. Nyt Asiakas B saapuu rahasumman kanssa vuorostaan pankkiin. Hän tahtoo avata tilin ja tallettaa sinne autokaupasta saamansa 10 000 euroa. Sisään tulevasta rahasta pankki tallettaa vakuusvarantosäännösten ohjeiden mukaan kymmenesosan, eli 1000 euroa vakuusvarantoon, jolloin 9000 euroa jää edelleen lainattavaksi.

Nyt pankkiin kävelee kolmas asiakas. Asiakas C:llä on mielessään uusi liiketoiminta, johon hän tarvitsee kipeästi uutta alkupääomaa. 9000 euroa riittää mainiosti liiketoiminnan käynnistyskustannuksiksi. Vakuudeksi hän esittää vanhan äitinsä asuntoa, sillä hän on saanut myös äitinsä vakuuttamaan liikeideansa kannattavuudesta. Vakuus kelpaa pankille ja hiiren klikkauksella 9000 euroa uutta velkarahaa on syntynyt.

Saamallaan rahoilla Asiakas C ostaa Asiakas D:ltä toimistotarvikkeita ja muuta yritystoiminnassa tarpeellista tavaraa. Nyt Asiakas D tallettaa saamansa 9000 euroa pankkiin. Pankki puolestaan asettaa 9 000 euron talletuksesta taas 10%, eli 900 euroa vakuudeksi vakuusvarantoon, mikä mahdollistaa 8100 euroa uutta rahaa seuraavan lainanottajan tarpeisiin. Toki ainoastaan siinä tapauksessa, että seuraavalla lainaajalla on asettaa lainasummaa vastaava määrä fyysistä omaisuutta velan vakuudeksi.

Kun 8100 euroa käy tekemässä oman kierroksensa ja palaa takaisin pankkiin, 810 euroa siirtyy vakuudeksi ja 7290 vapautuu uudelleenlainattavaksi. Kun tämän alenevan ketjun annetaan jatkua katkeamattomana riittävän kauan, keskuspankin myöntämä alkuperäinen

1 111,12 euron laina on kumuloitunut pankkijärjestelmässä lopulta noin 100 000 euroksi uutta velkarahaa. Tätä tyhjästä luotua velkarahaa takaamaan pankki on saanut asiakkaansa kiinnittämään 100 000 euron arvosta fyysistä omaisuutta. Jos lainan lyhennysten kanssa ilmenee ongelmia, pankit voivat ulosmitata asiakkaan velan vakuutena olevan omaisuuden omiin nimiinsä. Jos kaikki kuitenkin menee hyvin ja laina maksetaan sopimuksen mukaan sovituissa aikatauluissa takaisin, pankit perivät asiakkailta korkotuloina jopa alkuperäistä lainasummaa suuremmat yhteenlasketut voitot.

23. Luottolaajennus vai törkeä petos?

Jos tätä pankkien harjoittamaa luottolaajennusta sovellettaisiin johonkin fyysisen esineen kauppaan, esimerkiksi autokauppaan, voisi sitä kuvata toimintana, jossa pankki myy yhden ja saman auton samanaikaisesti sadalle eri asiakkaalle. Se mitä pankkimaailmassa kutsutaan luottolaajennukseksi, tarkoittaisi reaali maailmassa törkeää petosta.

Kuinka tämä rahan synnyttäminen menee läpi kirjanpidossa? Tärkeintä on toki ymmärtää, että vaikka pankkien toiminta voi tuntua tavallisen ihmisen oikeustajun mukaan epäoikeudenmukaiselta, on se siitä huolimatta valtion ja oikeuslaitoksen hyväksymää toimintaa ja siksi laillista.

Kun pankkiin kävelee asiakas ja hän ottaa itselleen velan, pankin taseen toiselle puolelle kirjataan velan vakuudeksi asetettu omaisuus ja toiselle puolelle vakuutta vastaava summa tyhjästä luotua velkarahaa. Nyt pankin tilikirjoissa näyttää siltä, että pankki olisi lainannut jo olemassa olevia rahojaan. Todellisuudessa se loi rahan tyhjästä sillä samalla hetkellä, kun myönsi lainan. Koska pankkien vakuusvarantosäännöt käskvät pankkia tallettamaan jokaisen lainaustapahtuman yhteydessä tietyn määrän pakolliseen vakuusvarantoon (edellisessä esimerkissä 10%), tasekirjoissa oman pääoman suhde vieraaseen pääomaan on lähtökohtaisesti aina 10% suurempi, mikä antaa ulospäin kuvan järkevästi toteutetusta taloudenhoidosta. Täydellinen rikos.

Velan myöntävä kassaneiti voi elää koko työuransa siinä uskossa, että pankit lainaavat edelleen asiakkailtaan lainaamia varoja. Niinhän sen voisi uskoa olevan. Tavallisen kansalaisen oikeustajuun ei nimittäin mahdu se, että tavalliselle liikepankille annetaan oikeus synnyttää rahaa tyhjästä ja annetaan vielä oikeus periä siitä korkoa. Tätä asiaa ei opeteta kouluissa, eikä se suinkaan ole vahinko.

"Lainatessaan pankit synnyttävät rahaa velan kautta. He luovat vaihdon välineen tyhjästä. Koko velkaan perustuva rahajärjestelmämme perustuu valheelle. Me emme saaneet äänestää sen puolesta. Se kasvoi yllemme

huomaamatta, mutta selviö se on ollut vuoden 1971 jälkeen kun kultaan perustuva rahajärjestelmä lakkautettiin."

-- Ralph M Hawtry, entinen USA:n valtiovarainministeri --

Pankkitoiminnan oikeutus tavallisen kansan keskuudessa perustuu siihen harhakäsitykseen, että pankit lainaisivat eteenpäin jo olemassa olevia varojaan. Näin ei ole. Lainattava velkasumma synnytetään lainaushetkellä tyhjästä velanottajan asettamaa vakuutta vastaan. Todellisuudessa ainoa todellinen arvo, joka lainapaperin allekirjoituksen seurauksena on siirtynyt, on lainanottajan vakuudeksi antama kiinteä omaisuus, joka nyt riskeerataan.

Kaupassa, jossa asiakas riskeeraa kaikki oman elämänsä perusedellytykset, kuten asunnon, auton tai kesämökin, pankki ei anna mitään omastaan. Se vain toteuttaa valtion sille myöntämää oikeutusta synnyttää rahaa tyhjästä. Joka kerta kun uutta velkaa otetaan, täysin uutta rahaa syntyy järjestelmään. Sitä mukaa kun velanottaja lyhentää lainaansa, rahaa katoaa järjestelmästä, niin kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan. Eikä sitä alunperin ollutkaan.

"On vain hyvä etteivät ihmiset ymmärrä vallalla olevaa pankki- ja rahajärjestelmäämme, sillä jos he sen ymmärtäisivät, maassamme olisi vallankumous ennen huomisaamua."

-- Henry Ford --

Pankit perustavat rahalainansa jopa kymmenien vuosien takaisinmaksusuunnitelmiin. Koko tämän ajan velan ottaja roikkuu pankin asettamassa löysässä hirressä ja on pakotettu työntekoon, mikä taas on valtion etu. Pitkän maksuajan johdosta velkapääoman synnyttämä korko voi helposti kasvaa jopa moninkertaiseksi alkuperäiseen pääomaan verrattuna.

Kaikki raha, jota velallinen työllään ansaitsee ja jolla hän omaa velkaansa lyhentää, on myös synnytetty velkaa vastaan. Kaikki liikkeellä oleva raha on aina jonkun maksamatonta velkaa pankeille. Sitä mukaa kun lainaa maksetaan pois ja velkamäärä vähenee, myös kierrossa olevan rahan määrä vähenee.

Kun asiakas ottaa lainan, hän laskee järjestelmään sisään uutta rahaa. Kun hän maksaa lainan takaisin, hän ottaa sen pois järjestelmästä. Mutta maksettavaksi jää vielä korko. Millä rahalla hän pystyy sen maksamaan? Kuinka on mahdollista, että asiakas voi ottaa ulos enemmän rahaa, kuin on laittanut sisään? Mistä tämä ylimääräinen raha on peräisin?

Velan ottaja voi maksaa velkansa korkoineen pois ainoastaan sillä edellytyksellä, että ihmiset myös hänen jälkeensä ottavat velkaa ja

laittavat tuon velkarahan kiertoon, samalla tavoin kuin hän oli itse aiemmin tehnyt. Näin ollen rahan määrä on "terveessä" taloudessa ikuisessa jatkuvassa kasvussa. Käytännössä se tarkoittaa kiihtyvää velkaantumista. Samalla se tarkoittaa myös ikuista kiihtyvää inflaatiota, eli rahan arvon alenemista. Rahan arvon heikentyminen on siten sisäänrakennettuna nykyiseen rahajärjestelmäämme siitä huolimatta, että yksi rahan tärkeimmistä tehtävistä tulisi nimenomaan olla sen arvon säilyttäminen.

Ottaessaan lainan ja ostaessaan sillä tuotteita ja palveluita, lainanottaja vapauttaa lainasumman verran vaihdon välinettä talouden kiertoon. Kun hän maksaa lainaansa takaisin pankkiin, joutuu hän keräämään lainasumman ja koron verran rahaa pois markkinoilta. Se raha, jolla laina korkoineen maksetaan pois, on puolestaan jonkun toisen osapuolen lainaamaa ja liikkeelle laskemaa vaihdon välinettä. Lainan ottaja pystyy maksamaan oman lainansa pois ainoastaan sillä edellytyksellä, että ihmiset myös hänen jälkeensä ottavat pankista lainoja ja vapauttavat ne talouden kiertoon. Jos tämä alati kiihtyvä lainaaminen joskus häiriintyy, eivätkä ihmiset enää ota uusia lainoja, vähenee taloudessa kiertävän rahan määrä samassa suhteessa. Nyt talouden kierrosta ei löydy enää riittävästi rahaa kaikkien lainojen ja niiden korkojen takaisinmaksuun. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että talouden laskusuhdanteessa osalle velanottajista jää aina mustapekka käteen. Kaikki eivät nykyjärjestelmän puitteissa pysty koskaan suoriutumaan velvoitteistaan. Kun raha taloudessa vähenee, myös rahan kierto vähenee. Kun raha ei kierrä, yritykset irtisanovat ja ihmiset joutuvat työttömiksi. Pankit, jotka koko kuplan luottolaajenuksellaan alunperin aiheuttivat, ottavat nyt maksukyvyttömiä ihmisten velan vakuudeksi asettaman reaaliomaisuuden haltuunsa.

Pankkijärjestelmä ei ole paljon muuta, kuin valtava laillistettu pyramidihuijaus, joka orjuuttaa, ryöstää ja hallitsee ihmisiä salakavalasti, ja jonka toiminta perustuu kansan tietämättömyyteen rahan todellisesta luonteesta. Tämä petokselta haiskahtava ja kuplaan perustuva liiketoiminta on valtion ja oikeuslaitoksen toimesta säädetty lailliseksi. Valtio hellii pankkeja niitä suosivalla lainsäädännöllä. Pankkien liiketoimintariski on olemassa, mutta etenkin suurten pankkien kohdalla todellinen riski on vain näennäinen, sillä jos pankki todella joutuisi vaikeuksiin, tulisi valtio apuun ja pelastaisi sen konkurssilta kansalaisten verovarjoilla. Yksityinen velan ottaja sen sijaan kantaa vastuunsa aina yksin.

Talouden taantumien aikaan, kun rahan määrä talousjärjestelmässä vähenee ja kun asuntojen ynnä muun reaaliomaisuuden arvot alenevat - voi pankki itsekkin joutua vaikeuksiin. Se joutuu myymään asiakkaiden velan vakuudeksi panttaamaa omaisuutta kirjanpitoarvoa huomattavasti alempaan hintaan, minkä seurauksena pankki voi ennen pitkää ajautua jopa konkurssiin. Mutta kaikki se tapahtuu vain kirjanpito maailmassa.

Todellisuudessa pankit eivät koskaan ole lainanneet omaa pääomaansa. He ovat synnyttäneet rahaa luottolaajenuksen keinoin tyhjästä asiakkaan panttaamaa omaisuutta vastaan, mutta kirjanpidon luoman illuusion ansiosta pankkien liiketoiminta saadaan ulospäin näyttämään siltä, kuin pankit todellakin lainaisivat eteenpäin omia rahojaan.

"Jos tahdotte jatkaa eloanne pankkien orjuuttamina ja maksaa oman orjuutuksenne kustannukset, antakaa pankkiirien jatkaa rahan luomista velkaa vastaan."

-- Sir Josiah Stamp, Englannin keskuspankin johtaja 1928 -1941 --

24. Pakollinen pankkiriippuvuus

Jos et ymmärrä kuinka pankkijärjestelmä koskettaa juuri sinua, voit vain kuvitella kuinka hankalaa tai jopa mahdotonta nykymaailmassa eläminen olisi ilman pankkitiliä. 98% kaikesta rahasta on kulkee näkymättöminä tietojärjestelmissä ja tulee näkyviin vain pankkitilin kautta. Asiakkuus pankissa on tehty tavalliselle ihmiselle käytännössä pakolliseksi. Jos tahdomme elää jotakuinkin normaalia elämää, meidän on pakko olla pankkien asiakkaita ja maksaa heille siitä, että saamme käyttää heidän tyhjästä synnyttämää rahaansa.

Raha-, pankki-, ja talousjärjestelmämme muodostaa suurimman vallanvälineen, sekä arvo- ja demokratiavääristymän globaalissa maailmantaloudessamme. Meidät on kiedottu finanssimaailman seitteihin niin salakavalasti ja taitavasti, ettemme osaa nähdä siinä enää mitään ihmeellistä. Tasa-arvo, vapaus ja oikeudenmukaisuus ovat pelkkiä tyhjiä sanoja järjestelmässä, joka saa elinvoimansa niukkuudesta ja siitä seuraavasta inhimillisestä kärsimyksestä.

"Jos kaikki pankkilainat maksettaisiin pois, kenenkään tilille ei jäisi enää rahaa, eikä järjestelmässä kiertäisi enää yhtäkään dollaria... Me olemme täysin riippuvaisia yksityisomisteisistä liikepankeista. Jonkun on lainattava jok'ikinen dollari, joka talousjärjestelmässämme kiertää... Jos pankit luovat riittävästi keinotekoista rahaansa, voimme hyvin; jos eivät, me näännyimme nälkään. Olemme täysin vailla kestäväää rahajärjestelmää. Kun ihminen käsittää asioiden todellisen tilan, asioiden traaginen absurdus tuntuu lähes uskomattomalta - mutta niin se vain on."

-- Robert Hemphill. Credit Manager, Federal Reserve Bank of Atlanta --

25. Keskuspankkien vakuusvarantovaatimukset ja Basel 2

Keskuspankkien määrittelemät vähimmäisvakuusvarantovaatimukset ovat maa- ja tapauskohtaisia. Euroopan Unionin Basel 2:n normistojen mukaan luottolaitoksia, julkisyhteisöjä ja yritysluottoja koskeva riskiryhmittely sidotaan niiden ulkoiseen riskiluokitukseen. Vakuusvaranto on 0-12% riippuen siitä kenelle pankki luottoa myöntää. Kotitalouksia, joilla on asettaa kunnan vakuudet lainojensa turvaksi, voidaan luotottaa niinkin alhaisella kuin 2,8% vakuusvarannolla. Yrityksille lainatessa vakuusvaranto vaihtelee tapauskohtaisesti 4 - 12% välillä. Sen sijaan kaupunkeja, kuntia ja muita julkisen vallan organisaatioita, joilla on verotusoikeus, voidaan luotottaa täysin ilman vakuusvarantoa eli 0 %:lla. Toisin sanoen - pankki, jolla on tilillään 0 euroa, voi kirjata julkishallinnon tilille 100 miljoonaa euroa tyhjästä ja periä summasta korkoa, jonka veronmaksajat hyväuskoisuuttaan ja ymmärtämättömyyttään kiltisti maksavat.

Lainaus Finanssialan keskusliiton kotisivuilta:

"Basel 2- uudistuksen keskeisenä tavoitteena on ollut kannustaa pankkeja kehittämään riskienhallintajärjestelmiään. Lähtökohtaisesti pääomavaatimus on sitä alhaisempi, mitä kehittyneemmät riskienhallintajärjestelmät pankilla on. Pankit ovatkin lisänneet investointejaan riskienhallintaa koskeviin henkilöstö- ja järjestelmäresursseihin."

Mitä tämä riskienhallintajärjestelmien kehitys voisi käytännössä tarkoittaa? Se voi tarkoittaa esimerkiksi vipua valuuttakauppaan!

26. Vipua valuuttakauppaan

Vipua valuutta-alustoilleen tarjoavat pankit eivät tarvitse asiakkailtaan fyysistä omaisuutta velan vakuudeksi, sillä valuutta-alustoille synnytetty velkaraha on jatkuvasti pankin oman tietokonejärjestelmän valvonnassa, eikä velan myöntämiseen ja asiakkaan rahankäyttöön liity siten mitään sellaista riskiä, joka ei olisi täydellisesti hallittavissa. Tällaisessa täysin kontrolloidussa ja lyhytkestoisessa velkatapahtumassa, velan vakuudeksi ja vakuusvarannoksi riittää pelkkä asiakkaan alkupääoma, varantovaatimuksen ollessa tyypillisesti vain 1-2%. Velka synnytetään vain treidaustapahtuman ajaksi. Kun kauppa suljetaan, velka maksetaan pois ja treidauksessa käytetty raha katoaa, niin kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan. Jäljelle jää ainoastaan lyhyen kaupankäynnin seurauksena syntynyt voitto tai tappio. Finanssialan keskusliittoa lainatakseni kyseessä on "kehittynyt riskienhallintajärjestelmä".

Käsitellään esimerkin kautta valuuttaparia EUR/USD. Asiakas tallettaa valuutta-alustalleen alkupääomaa 1 000 euroa vakuusvarantovaatimuksen ollessa 1%. Valuutta-alustalle siirrettynä ja 100 -kertaisen vivun myötävaikutuksesta käytettävissä oleva sijoituspääoma paisutetaan 100 000 euroon, josta 99 000 euroa on tyhjästä synnytettyä velkarahaa. Kauppaa voidaan käydä yhtä hyvin nousevan kuin laskevankin kurssikehityksen puolesta. Mikäli asiakas on vakuuttunut siitä, että lähitulevaisuudessa euron arvostus suhteessa dollariin tulee nousemaan, niin hän ostaa euroja / myy dollareita koko käytettävissä olevan vivutetun pääoman voimalla.

Oletetaan että kurssi kaupan aloitushetkellä on tasan 1,000 euroa. Mikäli asiakkaan näkemys toteutuu ja kurssi vahvistuu 0,5 prosentilla kurssiin 1,005, asiakas on tehnyt voittoa alkuperäiselle pääomalleen 50 prosenttia. Hän osti 100 000 eurolla, myi 100 500 eurolla ja teki puolen prosentin heilahduksella 500 euron voiton, eli 50% tuoton sijoittamalleen pääomalle. Kun kauppa avattiin, asiakas otti lainan ja kun kauppa suljettiin, asiakas maksoi lainan pois ja jäi summien erotuksen voitolle. Jos kurssi olisi kehittynyt epäsuotuisasti ja asiakas olisi tehnyt 0,5 prosenttia tappioita, hän olisi saanut takaisin enää 99 500 euroa alkuperäisestä 100 000 euron lainastaan. Lainan takaisinmaksusta puuttuva 500 euroa olisi otettu hänen vakuudeksi tallettamasta alkupääomastaan, jolloin asiakas olisi kärsinyt 50% tappion. Jos asiakas ei olisi itse kauppaa sulkenut, pankin tietokonejärjestelmä olisi sulkenut sen automaattisesti hyvissä ajoin, ennen kuin tappio olisi kuluttanut asiakkaan velan vakuudeksi asetetun alkupääoman kokonaisuudessaan pois. Näin pankki minimoi oman riskinsä.

Valuuttamarkkinoiden päivävaihto on keskimäärin yli 3 000 miljardia dollaria (lähde: Wikipedia), josta reilusti yli 90 prosenttia on juuri tällaista luottolaajennuksen avulla synnytettyä vipua valuuttakauppaan. Toisin sanoen, joka päivä maailman valuuttakaupassa vaihtaa omistajaa rahamäärä, joka on yli 15-kertainen Suomen vuotuisen bruttokansantuotteeseen verrattuna. Tämä raha on luotu samalla mekanismilla, jolla tavalliset liikepankit synnyttävät rahaa tavallisille kansalaisille lainatapahtumien yhteydessä.

Suomalaisten viranomaisten ja talousalan auktoriteettien ylläpitämä myytti rahan luonteesta nousi erityisen selvästi esiin ns. tapaus WinCapitan uutisoinnissa.

Tapauksen uutisoinnissa silmiinpistävää oli, kuinka media ja viranomaiset jättivät täysin vaille huomiota vivutettuun valuuttakauppaan aivan olennaisesti liittyvän vipu-käsitteen. Vipu ja vivun syntymekanismi jätettiin kaiken uutisoinnin ulkopuolelle, vaikka WinCapitan liiketoiminnan sanottiin perustuneen nimenomaan 100-kertaisesti vivutettuun valuuttakauppaan. Uutisoinnin lähtökohta oli julistaa kaikki 400% tuottoennusteisiin uskoneet sijoittajat joko ahneiksi ja hölmöiksi, tai

vaihtoehtoisesti rikolliseksi, ilman mitään sen kummempaa perustelua. Pelkkä usko ylisuuriin 400% tuottoennusteisiin riitti jäsenistön leimaamiseen, vaikka samaan aikaan täysin laillinen pankkijärjestelmä perusti tuottologiikkansa rahan synnyttämiseen tyhjästä.

Mitä siis löytyykään, kun tuo mahdoton 400% tuottoennuste puretaan osiin? Mitä todella kätkeytyykään viranomaisten ja auktoriteettien "mahdottomiksi" leimattujen 400% vuosituottojen taakse?

Totta on, että ilman vipua 400% vuosituotot ovat käytännössä mahdottomia. Mutta 100-kertaisesti vivutettuna 400% vuosituottoon vaaditaan ainoastaan vaatimaton 4% vuosituotto. Jos käytetty vipu oli 400-kertainen, tarvittiin 400% vuosituottoon vain 1% suuruinen valuuttakurssieron hyödyntäminen. Tämän tosiseikan avaaminen laajan yleisön tietoisuuteen olisi muuttanut uutisoinnin sävyn täydellisesti ja vienyt kansan paheksunnan jäsenistön syyllistämisestä pankkien harjoittaman vivutuksen ja rahan syntymekanismiin hämmästelyyn, niin kuin ehdottomasti olisi kuulunutkin tapahtua.

100-kertaisen vivutuksen tapauksessa:

Treidaajan oman pääoman osuus voitosta: 4%.
Pankin tarjoaman, tyhjästä synnytetyn vivun osuus voitosta: 396%
Yhteensä 400% voittoa.

Valuuttakauppaan liittyvää vipua ei selvästikään haluttu käsitellä mediassa WinCapitan yhteydessä. Kansa haluttiin tarkoituksella jättää pimentoon rahan todellisesta luonteesta. Luottolaajennuksen keinoin synnytetty vipu liippasi turhan läheltä pyhää ja maagista myyttiä rahan syntymekanismista ja sen vuoksi siitä päätettiin yleisesti vaieta.

Timo Harakka summasi asian osuvasti yhteen kolumnissaan Talouselämä-lehdessä 25.1.2010 kirjoittaen:

"Järkevä ihminen syyttää wincapitalaista siitä, että tämä uskoi rikastuvansa noin vain, vaivattomasti. Järkevä ihminen tietää, että vaurauten ei ole oikotietä; se vaatii kärsivällisyyttä ja kovaa työtä. Kumpikohan elää harhamaailmassa? ... Yhtäkkiä on pyyhkäisty pois vuosisatainen kovan työn ja tyytymisen moraali. Vain idiootti luottaa enää oikeudenmukaisuuteen. Ansiosta ei palkita, ja kääntäen: palkinnon saa ansioton. Menestyminen on lopulta lottoa. ... kaikki talous on virtuaalitaloutta. Olemuksellisesti Suomen kansantalouden ja Wincapitan välillä ei ole eroa"

27. Raha - Globaali uskonto

Nykyinen pankkijärjestelmämme synnyttää noin 98 % kaikesta rahasta tietokonejärjestelmissään. Miljardit eurot syntyvät murto-osa sekunneissa tyhjästä miljardien eurojen velkoja vastaan. Rahaa voidaan luoda äärettömästi, eikä sillä ole käytännössä lainkaan valmistuskustannuksia.

Kun puhumme rahasta, puhumme välittömästä vallan välineestä, joka takuulla vaikuttaa kaikkien ihmisten elämään, mutta jota mikään virallinen totuus, instituutio, media tai koulujärjestelmä ei vahingossakaan kyseenalaista.

Raha on kaikkien muiden uskontojen ja valtainstituutioiden yläpuolella. Kun puhumme rahasta ja sen ikuisen voiton maksimointiin ja talouskasvuun perustuvasta ideologiasta, puhumme kuin auringon kaltaisesta, elämälle ja hyvinvoinnillemme välttämättömästä kaiken hyvän luojasta. Media yhdessä poliitikkojen ja valtaeliitin kanssa ovat omiaan ylläpitämään ja vahvistamaan tämän globaalin uskonnon ilosanomaa lähes naurettavuuteen saakka.

"Jari Sarasvuo: Elämä ilman talouskasvua olisi inhimillisesti kauhistuttavaa... Jos meillä ei ole talouskasvua, miten me hoidamme sairaat, köyhät ja eläkeläiset. Se vaihtoehto, että meillä ei ole talouskasvua, on inhimillisesti kauhistuttava." (Helsingin Sanomat, 23.10.2009)

Aikana, jolloin poliittiset puolueet ja kirkko ovat menettäneet otteensa kansasta, raha toimii valtaeliitin viimeisenä ja ainoana todellisena vallan välineenä. Niin kauan kun rahajärjestelmän todellinen luonne pysyy tavallisten ihmisten tiedostamattomissa, niin kauan ihmiset elävät elämäänsä vaeltaen pimeässä unessa kuin Zombit, antaen nuoruutensa, terveytensä, energiansa, luovuutensa, viattomuutensa, vapaa-aikansa ja rakkautensa planeettaamme tuhoavan kasvottoman ja kyltymättömän raha- ja talousjärjestelmähirviön ravinnoksi.

28. Ikuisen vastakkainasettelun ja epäluulon maailma

Rahajärjestelmän piirissä ihmiset asetetaan lähtökohtaisesti toinen toisiaan vastaan. Käynnissä on ikuinen kilpataistelu. Valtio pyrkii maksimoimaan verotulonsa, yritykset liikevoittonsa ja tavalliset kansalaiset palkkansa. Pelin toimijoiden keskinäiset edut ovat yleensä jatkuvassa ristiriidassa keskenään. Kenenkään ei ole järkevää tyytyä vähään tai luopua omastaan. Pysyäkseen elinvoimaisena, jokaisen talousyksikön on ahnehdittava loputtomasti lisää.

Siinä missä sotaoloihin asetettu ihminen on pakotettu tappamaan pysyäkseen hengissä, on hänet rahajärjestelmän puitteissa pakotettu ahneeksi ja itsekkääksi. Ihmisen ahneus on ahneutta palkitsevan

yhteiskuntajärjestelmän seuraus, samalla tavoin kuin ihmisten tappaminen sodassa voidaan katsoa tappamista palkitsevan sotatilan seuraukseksi. Jos tappaminen tai ahnehtiminen todella olisivat ihmiselle luontaisia mekanismeja, koituisi niistä ihmiselle välitön palkkio mielen lämpimän hyvänolon tunteen ja sisäisen rauhan muodossa. Näin ei ole. Toisin kuin ihmisten ylläpitämät keinotekoiset instituutiot, luontaiset palkkiomekanismit eivät palkitse meitä kieroutuneesta käytöksestä.

Normaali, terve ihminen ei saa henkistä hyvinvointia tappaessaan ihmisiä, saati ahnehtiessaan rahaa ja materiaa loputtomasti itselleen. Koska ihmisen luontainen palkkiojärjestelmä on vaikeassa ristiriidassa rahajärjestelmän ylläpitämisen, ahneutta ja itsekkyyttä tukevan palkkiojärjestelmän kanssa, täytyy yhteiskunnassamme henkistä pahoinvointia potevista ihmisistä.

Rahajärjestelmän puitteissa ihmisiin voi olla vaikea luottaa, sillä kaikki ihmiset ovat aina oman ammattinsa korruptoimia - tavalla tai toisella. Palkattiinpa sinut mihin työhön tahansa, tulet olemaan aina juuri tämän nimenomaisen yrityksen tai instituution ideologian kannattaja ja puhumaan sen tuotteiden ja palveluiden puolesta, riippumatta siitä, mikä on oma taustasi ja mitä mieltä asioista itse olisit. Tämä järjestelmän synnyttämä epärehellisyys hyväksytään yleisesti osaksi järjestelmän perusluonnetta. Kenen leipää syöt, sen lauluja laulat, kuten sanotaan.

Rahajärjestelmä luo ja ylläpitää korruptiota kaikilla tasoilla. Sitä mukaa kun lisääntyvä velka ja ikuinen kilpailu luovat ihmiskunnalle tarpeen juosta aina vain kovempaa, samaan aikaan ihmisten sisäinen arvojärjestelmä kehittyy väistämättä yhä enenevässä määrin rahajärjestelmässä selviytymistä palkitsevaksi, eli kylmemmäksi, kovemmaksi, minäkeskeisemmäksi ja epärehellisemmäksi. Rahajärjestelmämme tukee itsekkyyttä, ahneutta ja omaneduntavoittelua. Se määrittää koko ihmiskunnalle perusarvot ja pelin hengen.

Monet ihmiset sairastuvat sairaan järjestelmän oravanpyörässä, mutta koska masennuslääkkeiden tuotanto on erinomaista bisnestä, ihmisten masentuneisuutta ei nähdä järjestelmän toiminnan kannalta erityisen vahingollisena. Päin vastoin. Masennus luo uusia markkinoita lukuisille eri alojen ammattilaisille, kuten psykiatreille, psykologeille ja lääketeollisuudelle. Sairaassa järjestelmässä ihmisten pahoinvointi on luonnollista ja hyväksyttävää niin kauan, kun se ei muodosta estettä voiton maksimoinnille.

Pelissä, jossa itsessään on lähtökohtaisesti aina liian vähän rahaa, jokaisen talousyksikön täytyy lain puitteissa keksiä oma henkilökohtainen keinonsa imeä rahaa pois niiltä, joille sitä on päässyt syystä tai toisesta kertymään.

Siinä missä köyhät ovat pakotettuja hyökkäämään, ovat rikkaat pakotettuja puolustamaan rikkauksiaan. Molempien tahojen eteenpäin ajavana voimana toimii pelko. Pelko nälkäkuolemasta, köyhyydestä, asunnottomuudesta ja turvattomuudesta ajaa vähäosaista. Hyväosaiset sen sijaan pelkäävät kerätyn omaisuuden ja statuksen menettämistä.

Koko järjestelmä rakentuu vastakkainasettelun lähtökohdille. Työntekijä - työnantaja, ostaja - myyjä, lainaaja - rahoittaja, köyhä - rikas, hyvä ja paha. Vaikka ihmiset yleisesti tietävät mikä on oikein ja kuinka heidän tulisi käyttäytyä ja vaikka he puhuvatkin paljon nöyryyden, rehellisyyden ja välittämisen puolesta, on se kaikki turhaa puhetta järjestelmässä, joka lähtökohtaisesti tarjoaa palkinnon kaikille kieroutunutta käytöstä harjoittaville ihmisille.

29. Pelin henki

Voitonmaksimointiin ja velkaan perustuva talous- ja rahajärjestelmämme muodostaa reaali maailmasta irrallisen pelin, jota sellaisenaan voidaan verrata mihin tahansa ihmisen kehittämään keinotekoiseen peliin, vaikkapa jääkiekkoon tai jalkapalloon. Vaikka tällaiset keinotekoiset pelit voivat pelikentällä tai katsomossa tuntua hyvinkin tärkeiltä ja todellisilta, ei niillä siitä huolimatta ole mitään yhtymäkohtaa reaali maailmaan. Ne kaikki ovat pelkkiä ihmisen luomia keinotekoisia systeemejä synteettisine pelivälineineen ja paksuine sääntökirjoineen.

Samalla tavoin kuin jalkapallopeli synnyttää keinotekoisien tarpeen jatkuvalla hyökkämisellä ja puolustamisella, samalla tavoin rahajärjestelmä tekee elämästämme jatkuvaa taistelua keinotekoisesti synnytettyä niukkuutta vastaan.

Se, että ihmisten välttämättömät perustarpeet alistetaan tällaisen reaali maailmasta täysin irrallisen pelin alaisuuteen siten, että rahasta itsestään tehdään lähtökohtaisesti niukka resurssi sillä seurauksella, että tuhannet ihmiset kuolevat päivittäin aliravitsemukseen ja hoidettavissa oleviin sairauksiin - jotain hyvin perustavalaatuista on vakavalla tavalla pielessä. Velkaan perustuva rahajärjestelmämme sellaisenaan on kaikkien aikojen suurin rikos ihmiskuntaa kohtaan.

Yksi velkaan perustuvan rahajärjestelmän suurimmista ongelmista lienee siinä, että riippumatta ihmiskunnan tieteellisen ja teknologisen kehityksen tasosta, tietty osa ihmiskunnasta tulee aina elämään köyhyydessä ja kurjuudessa.

Riippumatta siitä, kuinka paljon hyvinvointia pystyisimme tieteen ja teknologian keinoin tuottamaan, osan ihmisistä oltava köyhiä ja kuoltava nälkään, jotta velkaan perustuva rahajärjestelmämme voisi toimia. Se on

niukkuudesta arvonsa saavan rahajärjestelmän väistämätön seuraus. Kaikki keinot oikeudenmukaisemman maailman luomiseksi ovat turhia niin kauan, kun järjestelmän perusmekanismi itsessään jätetään vaille kriittistä tarkastelua.

30. Eläinkoe

Viisi apinaa suljetaan aidattuun tilaan, jonka keskellä seisovat tikkaat. Tikkaiden yläpuolelle on asetettu narun varaan riippumaan herkullinen ja houkutteleva banaani. Apina, joka banaanin ensimmäisenä huomaa, kiipeää oitis tikkaille ja kurkottaa kohti mehevää välipalaa. Mutta juuri kun apina on saamassa banaanin käteensä, se vedetään koetta valvon henkilökunnan toimesta katon rajaan, apinan tavoittamattomiin. Samaan aikaan kovaääninen sireeni kajahtaa soimaan ja koko apinalauman päälle suihkutetaan jääkylmää vettä. Kun kaikki lauman jäsenet ovat kastuneet, sireeni sammutetaan ja vesihanat suljetaan.

Järkytyksestä toivuttuaan ja turkkinsa kuivatettuaan, apinat ryhtyvät taas katselemaan portaiden yläpuolella roikkuvaa makupalaa, joka taas on laskettu niiden ulottuville. Hienoista epävarmuutta tuntien, mutta silti päättäväisenä, uusi apina uskaltautuu portaille. Lauman muut jäsenet liikehtivät nyt hermostuneesti, mutta jäivät silti uteliaina seuraamaan tilanteen kehittymistä. Tapahtuu täsmälleen samoin kuin edelliselläkin kerralla. Juuri kun apina on päässyt kyllin korkealle päästäkseen käsiksi banaanin, se vedetään katon rajaan, sireenit räjähtävät huutamaan ja koko apinalauma kastuu. Toimenpide toistetaan niin monta kertaa, kunnes yksikään apina ei enää edes haaveile banaanin noutamisesta.

Nyt vesihanat suljetaan ja sireeni kytketään pois päältä. Banaani olisi apinoiden toimesta vapaasti haettavissa, mutta apinat eivät ole tästä tietoisia. Yhä edelleen he pelkäävät kastuvansa ja pysyttelevät siksi kaukana tikkaista. Tästä pitää nyt myös lauman ryhmäpaine huolen. Jos joku vielä yrittäisi nousta tikkaille, saisi hän kimppuunsa koko muun apinalauman. Tikkaisiin ei ole enää kenelläkään asiaa.

Kokeen seuraavassa vaiheessa laumasta poistetaan vanha jäsen ja hänet korvataan uudella yksilöllä. Tulokas ei ole tietoinen vanhojen lauman jäsenten saamista kylmistä kylvyistä tai epämiellyttävästä sireenistä. Koska apinat eivät osaa keskustella, informaatio ei välity. Nähdessään tikkaiden yläpuolella roikkuvan banaanin, uusi apina luonnollisesti päättää hakea sen pois, mutta saakin järkytykseksen kimppuunsa koko muun lauman. Sama hyökkäys toistuu aina hänen yrittäessä lähestyä portaita. Parin yrityskerran jälkeen myös uusi apina ymmärtää jättää banaanin rauhaan. Ei siksi, että hän pelkäisi vesisuihkua tai sireeniä, vaan koska tietää joutuvansa hankaluuksiin lauman muiden jäsenten kanssa. On helpompi nöyryä ja alistua, kuin uhmata ja kyseenalaistaa.

Suoritetaan uusi vaihto. Taas yksi lauman vanha jäsen otetaan ulos ja tilalle asetetaan uusi, jäävesikylvyistä ja sireenistä tietämätön apina. Kun tämä uusi lauman jäsen kohta erehtyy lähestymään portaita, kaikki 4 apinaa hyökkäävät taas tulokkaan kimppuun. Mikä tekee hyökkäyksestä tällä kertaa erityisen mielenkiintoisen, on se kuinka vasta hetkeä aikaisemmin saman kohtalon kokenut apina nyt käyttäytyy. Hän on näistä neljästä hyökkäävästä apinasta ylivoimaisesti aggressiivisin. Hänkään ei täysin ymmärrä miksi uutta lauman jäsentä tulee rangaista, mutta koska aggressiivinen käytös selvästi miellyttää lauman valtaeliittiä, apina ei säästele voimiaan. Jokainen isku jonka hän tulokkaalle antaa, nostaa häntä lauman hierarkiassa lähemmäs eliittiä. Toimimalla korostetun aggressiivisesti, apina osoittaa lauman vanhoille jäsenille oppineensa yhteisön pelisäännöt. Apinan käytöksen suurin yksittäinen motivaattori on halu miellyttää.

Kun laumasta taas poistetaan vanhoja jäseniä ja niitä korvataan uusilla, sama ilmiö toistuu kerta toisensa jälkeen. Lauman seuraavaksi uusin jäsen opettaa uusimmalle jäsenelle talon tavat. Näin hän osoittaa kuuluvansa joukkoon samalla, kun vanhojen laumanjäsenten muodostama "valtaeliitti" seuraa toimitusta hyväksyvästi taustalta.

Kun vaihtoja on suoritettu viisi kertaa, laumassa ei ole enää ainoatakaan alkuperäistä jäsentä. Yksikään lauman viidestä jäsenestä ei ole tuntenut ihollaan jääkylmää vesikylpyä, eikä kuullut korvia huumaavan sireenin ulinaa. Silti yksikään apina ei mene hakemaan tarjolle asetettua banaania siitä huolimatta, että se on jatkuvasti heidän ulottuvillaan. Ilman lauman sisäistä ryhmäpainetta kuka tahansa voisi nousta nyt kaikessa rauhassa portaita ylös, syödä banaanin ja tulla alas, mutta niin ei koskaan tapahdu. Yhteisö ylläpitää itselleen vahingollista järjestelmää, sillä heiltä puuttuu kyky kyseenalaistaa ympärillään vallitseva kulttuuri. Jos apinat osaisivat puhua ja heiltä kysyttäisiin syytä siihen, miksi kukaan ei hakenut banaania, yksikään lauman jäsenistä ei osaisi antaa järkevää vastausta. Niin vain oli aina ollut.

Katosta roikkuva banaani on nyt muodostunut apinalauman käyttäytymistä ohjailevaksi instituutioksi. Vaikka banaani itsessään ei pidä sisällään mitään sellaista, mikä oikeuttaisi apinalauman käytöksen, velvoittaa historian painolasti ja siitä kumpuava lauman sisäinen ryhmäpaine osoittamaan kunnioitusta tuota mystistä uskonkappaletta kohtaan. Kun vallitsevia oloja ei osata kyseenalaistaa, ne otetaan itsestäänselvyytenä ja oma elämä rakennetaan niiden varaan.

31. Haluan miellyttää

Sama miellyttämisen mekanismi toimii myös ihmisten maailmassa. Osoittaakseen kuuluvansa joukkoon, ihmisellä on tarve osoittaa olevansa samaa mieltä valtaeliitin ylläpitämisen virallisen totuuden kanssa. Uskonnolliset rituaalit antoivat entisaikojen ihmisille yhteistä tekemistä ja synnyttivät tärkeän yhteenkuuluvuuden tunteen. Rituaalien järkevyydellä ei niinkään ollut väliä. Tärkeintä oli, että kaikki ajattelivat samalla tavoin ja osoittivat sen suorittamalla samat rituaalit yhdessä muiden kanssa.

Raha on nykyajan uskonto ja taloustieteen professorit tämän uskonnon ylipappeja. Kyse on vallasta, kuten aina. Mutta rahan tapauksessa tuo valta on näkymätöntä ja ujutettu kuin salaa jokaisen ihmisen arkipäivään. Ihmisen ei tarvitse kuulla uskonnollisten johtajien saarnoja siitä, kuinka mahtava rahan jumala on. Jokainen, joka on joskus käyttänyt rahaa, tai tullut rahan käyttämäksi, ymmärtää sen sisältämän voiman ilman saarnojakin. Nykymaailmassa rahalta on käytännössä mahdoton välttyä.

Rahajärjestelmän uskontunnustus on kuluttaminen. Niinpä ihminen, joka omistaa paljon rahaa, on yhteiskunnassa tyyppillisesti korkealle arvostettu - onhan hänellä paljon ostovoimaa. Jotta tavallinen ihminen voisi saada ostovoimaa jota kuluttaa, on hänen tehtävä työtä. Työ on kuitenkin vain keino hankkia ostovoimaa. Työ itsessään ei ole päätarkoitus - kuluttaminen on.

Tehokkain tapa miellyttää, on panostaa näkyvään kulutukseen, kuten uuteen autoon, asuntoon ja omaan ulkonäköön. Facebookin ja muiden yhteisöpalveluiden aikakaudella mikään uusi ostos ei jää lähipiiriltä huomaamatta. Jokainen arjesta poikkeava tapahtuma tulee dokumentoida värikuvoin tai videoin, lähettää yhteisöpalveluun ja saattaa siten nettiyhteisön tietoisuuteen.

Vaikka rahajärjestelmä itsessään on sairas kuin terminaalivaiheeseen edennyt syöpäpotilas, nykyihmisillä ei ole oikeastaan mitään muuta mahdollisuutta, kuin liittyä osaksi sitä. Menemällä työhön ja hankkimalla itselleen ostovoimaa, ihminen tukee järjestelmää, joka lähtökohtaisesti aiheuttaa köyhyyttä, nälänhätää, sotia, ympäristön tuhoutumista sekä lukemattomia kiireestä ja stressistä aiheutuneita ongelmia, kuten päihdeongelmia, masentuneisuutta, perheiden irrallisuutta jne. Järjestelmä, jota me kaikki omalla panoksellamme tuemme, on perustaltaan hyvin sairas.

Kun pelokas nuorukainen menee armeijaan, vastaan kävelee samanikäinen alikersantti, joka huutaa naama punaisena kuinka armeijassa tulee kävellä, tervehtiä ja puhutella, vaikka alokas on osannut kävellä, tervehtiä ja puhutella siviilissä täysin kelpollisesti jo lähes 20 vuotta. Alokkaasta kaikki tuntuu järjettömältä, vastenmieliseltä ja kieroutuneelta, mutta kun alokas itse toimii 6 kuukauden kuluttua alikersanttina, myös hän huutaa nyt naama punaisena ja opettaa nuoria aikuisia kävelemään, tervehtimään ja puhuttelemaan. Onko alikersantti

luontaisesti paha ja henkisesti kieroutunut? Ei. Hän vain osoittaa oppineensa valtaeliitin asettaman pelin säännöt ja toimii nyt niiden mukaan. Alikersantti haluaa miellyttää.

Sama kieroutunut peli jatkuu kun siirrytään rintamalle tositoimiin. Nyt sotamies teurastaa ihmisiä kuin karjaa. Hän ei tietenkään toimisi niin normaaliolosuhteissa, mutta armeijassa hän hylkää järkensä ja omatuntonsa. Nämä ihmiset eivät saa työstään rahapalkkaa, eivätkä he sitä vaadikaan, vaikka ovat tuomittuja toimimaan äärimmäisen stressin ja paineen alaisuudessa vuorotta yötä päivää. Ihmisen luontainen palkkiojärjestelmä on miellyttämisen tarve ja sellaisena se on kaikkien keinotekoisien palkkiojärjestelmien yläpuolella. Ihminen on valmis tekemään mitä tahansa tullakseen hyväksytyksi yhteisössään. Miksi emme siis kehittäisi tältä pohjalta sellaista yhteiskuntajärjestelmää, jossa ihmiset voisivat tyydyttää samaan aikaan sekä miellyttämisen tarvettaan, että omaa sisäistä palkkiomekanismiaan, joka palkitsee anteliasta hyväntekijää luontaisella sisäisellä lämmön ja rauhan tunteella?

"Sopeutuminen syvästi sairaaseen yhteiskuntaan ei ole välttämättä osoitus ihmisen terveydestä"

-- J. Krishnamurti--

32. Tieto on valtaa

Kun keskiajan kirkonmiehet saarnasivat lukutaidottomalle rahvaalle käsittämättömällä latinan kielellä, he nostivat itsensä tällä tavoin kaiken arvostelun yläpuolelle. Heitä saattoivat arvostella vain toiset lukutaitoiset, latinaa ymmärtävät ihmiset - siis vain toiset papit - jotka eivät tietenkään moittineet kollegoitaan.

Tieto on valtaa ja nykyisin tätä valtaa käyttää finanssieliitti. Mitä vähemmän kansa ymmärtää rahan todellisesta luonteesta, sitä suurempaa valtaa finanssieliitti pitää käsissään. Onko siis mikään ihme, ettei peruskouluissamme ja lukioissamme käsitellä lainkaan rahan historiaa, rahan syntymekanismia tai sen velkaperusteisuutta, puhumattakaan että ymmärrettäisiin koskaan edes vahingossa kyseenalaistaa itse raha? Onko ihme, ettei koulujärjestelmämme opeta oppilailleen, ettei nykyinen talousjärjestelmä ja sen ylläpitämä ikuinen talouskasvu kulje ihmisten ja ympäristön hyvinvoinnin kanssa käsikädessä? Mitä tasapäisempi ja oppimattomampi kansa, sitä helpompi heitä on hallita. Ne taas, jotka rahajärjestelmän logiikan ymmärtävät, ovat yleensä siinä määrin oman asemansa korruptoimia, ettei heillä ole mitään henkilökohtaista intressiä puuttua järjestelmän epäkohtiin.

"Ne harvat jotka ymmärtävät tämän järjestelmän, ovat joko niin kiinnostuneita sen tuotoista, tai niin riippuvaisia sen eduista, etteivät he vastusta sitä. Toisaalta taas ne suuret ihmismassat, jotka ovat kykenemättömiä ymmärtämään sitä suunnatonta etua jonka pääoma antaa, kestävät taakkansa valittamatta, ehkä jopa koskaan epäilemättä, että järjestelmä olisi heidän etujensa vastainen."

-- The Rothschild brothers of London writing to associates in New York, 1863 --

Pikainen vilkaisu ihmiskunnan historiaan osoittaa, ettei ihmismieli voi keksiä mitään niin järjetöntä arvojärjestelmää, etteikö loputonta miellyttämisen tarvetta tunteva ihminen voisi sopeutua noudattamaan sen sääntöjä. Siksi viranomaiset ja valtaeliitti, jotka määrittävät yhteiskunnan pelin hengen, muodostavat aina suurimman uhkan tavallisille ihmisille ja siksi heidän toimiaan tulisi myös tarkkailla erityisen suurella kriittisyydellä.

"Tietenkään ihmiset eivät halua sota. Mutta lopulta maan johtajat määräävät aina maan politiikasta ja ihmisten mukaan saaminen on aina todella yksinkertaista riippumatta siitä, onko kyseessä demokratia, fasistinen diktatuuri, parlamentarismi vai kommunistinen diktatuuri. Äänioikeutta tai ei, kansa saadaan lopulta aina tukemaan johtajiaan. Se on helppoa. Heille täytyy vain kertoa että heitä vastaan on hyökätty, julistaa sodan vastustajat epäisänmaallisiksi ja altistaa kansakunta suureen vaaraan."

-- Herman Göring - Nurembergin oikeudenkäynnissä --

Se mitä nykyihmisen voi olla mahdoton hyväksyä, on oma asemansa aivopesun uhrina. Kaikki kyllä tietävät, että kaikkina aikoina kaikki valtiojohtajat kaikissa maissa ovat manipuloineet kansalaisiaan, syöttäneet heille pelkoa ja saaneet heidät siten kävelemään lammaslaumana omaan tuhoonsa, ja että vasta myöhemmät polvet ovat päässet perille valheista kun vanhat arkistot on avattu. Mutta se kaikki on aina tapahtunut jossain kaukana menneisyydessä. Eihän sellaista nykyään voisi tapahtua. Vain vainoharhaisuuteen taipuvainen ihminen kyseenalaistaisi valtaeliitin rehellisyyden, eikö vain?

Vuonna 2009 globalisoituneen maailmamme kuumimmat puheenaiheet olivat terrorismin vastainen sota, talouslama, tappavaksi pandemiaksi julistettu sikainfluenssa ja ihmisen aikaansaama ilmastonmuutos. Mikä näistä muka perustuisi valtaeliitin keinotekoisesti synnyttämään uhkaan, jonka keinoin ihmiset saataisiin käyttäytymään halutulla tavalla?

33. Vapautesi on ostovoimasi arvoinen

Riippumatta valtiojärjestelmästä, järjestelmää ylläpitävä valtaeliitti kertoo aina kansalaisilleen kyseessä olevan vapaa ja demokraattinen järjestelmä. Siinä uskossa mekin elämme. Mutta kuinka vapaita todellisuudessa olemme? Kuinka vapaa ihminen voi olla rahajärjestelmässä, jossa kaikki hengissä pysymiseen vaadittavat maapallon resurssit ovat yksityisomisteisten yritysten omaisuutta? Eikö koko lähtökohta tunnu jotenkin vakavalla tavalla kieroutuneelta? Pysyäksesi hengissä sinut pakotetaan osaksi järjestelmää. Saadaksesi kelvollista ruokaa ja juomaa, sekä kunnollisen asunnon ja terveydenhuollon, sinun on pakko käyttää rahaa. Saadaksesi rahaa, sinun on mentävä työhön. Eikö se jo tarkoita työpakkoa? Mitä työ sitten on? Olemmeko työssämme vapaita?

Sillä hetkellä kun ihminen astuu työpaikan ovesta sisään, hän astuu sisään diktatuuriin. Hän luopuu itsemääräämisoikeudestaan, vapaa-ajastaan ja itsenäisestä ajattelustaan. Työpaikalla hän tekee kuten hänen käsketään tehdä ja puhuu mitä hänen käsketään puhua. Työpaikka määrää myös ihmisen asuinpaikan. Ihminen viettää valtaosan elämästään näkymättömissä mutta sitäkin todellisemmissä kahleissa, kuin hauki katiskassa. Yhteiskunta kasaa ihmisen niskaan salakavalasti niin paljon erilaisia vastuita ja velvoitteita, ettei hänellä ole mitään käsitystä siitä, mitä todellinen vapaus voisi olla.

Yksi nyky-yhteiskunnan ihmiselle tyypillisimmistä näkymättömistä itseorjuutusmenetelmistä on omaisuuden hankkiminen. Koko järjestelmä rakentuu sen varaan. Markkinataloudessa tavaroita myydään mielen manipulointiin erikoistuneen teollisuudenhaaran, mainosteollisuuden keinoin. Rahajärjestelmässä kaikella tavaralla on jokin teoreettinen arvo, jonka vuoksi se kannattaa säilyttää, riippumatta siitä, kuinka tarpeellinen esine on tai kuinka harvoin sitä käytetään. Ajan saatossa ympärillemme kertyy käsittämätön määrä näennäisen arvokasta materiaa, jolla emme oikeastaan koskaan tee mitään, mutta jota olisi myös hullua heittää kaatopaikalle sen sisältämän teoreettisen arvon vuoksi. Niinpä tarvitsemme kaikelle tälle materialle kelvollisen säilytyspaikan. Tarvitsemme asunnon, jossa on paljon varastotilaa ja vahvat lukot, niin että kaikki tavara varmasti mahtuu sisään, eikä kukaan vie sitä pois luotamme.

Myös asunto itsessään pitää sisällään tietyn arvon, minkä vuoksi se on suojattava mahdollisen tulipalon, murron tai vesivahingon varalta. Niinpä se tulee vakuuttaa. Sama juttu liikkumisen mahdollistavan auton kanssa. Jotta voimme maksaa kaiken tämän, tarvitsemme pysyvän työpaikan ja pankkilainaa. Nyt koko elämämme on sidottu yhteen ja samaan pisteeseen, jonka ympärillä kiertelemme täsmällisesti ohjelmoidun aikataulun sanelemina. Jos tahdomme muuttaa, meidän tulee hankkia

uusi työpaikka ja siirtää kaikki roju mukanamme uuteen pisteeseen. Näin järjestelmä pakottaa ihmisen muodostamaan itselleen konkreettisen, vapaata liikkumista haittaavan esteen. Koska ihminen ei tiedä paremmasta, hän uskoo virallista totuutta, joka väittää hänen olevan täydellisen vapaa ja hallitsevan itse omaa elämäänsä.

Mitä enemmän ihminen omistaa, sitä enemmän omistusten ylläpidosta koituu huolta ja rahankulua, mikä puolestaan johtaa lisääntyneeseen tarpeeseen tehdä työtä. Kaikki nämä asiat linkittyvät myös siihen, kuinka ihminen mieltää itsensä ja kuinka muut ihmiset mieltävät hänet yhteisön sisällä. Tavallinen ihminen ajautuu lopulta niin kiinteäksi osaksi rahajärjestelmää, että hänen on täysin mahdoton edes kuvitella maailmaa ilman omistusta ja rahaa. Niinpä hän on samalla myös täysin voimaton niiden ihmisten edessä, jotka hallitsevat näitä vallan välineitä. Raha on valtava, erittäin taitavasti peitelty vallan väline, joka koskettaa kaikkia rahan kanssa tekemisiin joutuvia ihmisiä.

Ne tahot, jotka päättävät liikkeelle lasketun rahan määrästä, verotuksesta, energian hinnasta ja muista tavallisten ihmisten elämään vaikuttavista tekijöistä, ohjailevat massoja mielensä mukaan. Ihminen sitoo itsensä velkaan, omaisuuteen ja rahaan, antaen siten suitset valtaeliitille, joka voi lähes loputtomasti kiristää tahtia, ilman että sen tarvitsisi juurikaan välittää kansalaisten vasta-argumenteista. Nimittäin jos joku asettuisi poikkiteloin järjestelmää vastaan, hän menettäisi pian omaisuutensa lisäksi myös työpaikkansa ja sosiaalisen statuksensa. Ja koska ihminen jolla ei ole omaisuutta, työpaikkaa tai sosiaalista statusta, on toisten ihmisten silmissä arvoton, hänen sanoillaan ei ole enää painoarvoa. Vain menestyvien ihmisten mielipiteillä on merkitystä. Menestyvät ihmiset päättävät asioista ja he ovat tyypillisesti ihmisiä, jotka pitävät nykyistä järjestelmää erinomaisena. Heillä ei ole mitään tarvetta muuttaa sellaisen pelin sääntöjä, jossa he itse pärjäävät ja jonka varaan heidän koko identiteettinsä on rakentunut.

Järjestelmä pakottaa kaikki ihmiset samaan muottiin. Valtaeliittiä ei kiinnosta kuinka radikaaleja mielipiteitä esität, niin kauan kun käytät rahaa. Jos käytät rahaa, olet välittömästi mukana pelissä ja silloin joku muu päättää siitä mitä teet, missä olet, mitä puhut ja kuinka sinun tulee asioista ajatella.

Kai ihmisillä jotain vapauksia sentään on? Onhan toki! Vapautesi on sitä, että kun olet päivän tehnyt työtä, saat iltaisin itse valita, minkä merkkisen oluen seurassa rentoudut, minkä lääkeyhtiön valmistamilla masennuslääkkeillä lievennät pahaa oloasi, minkä yrityksen valmistamalle sohvalle pääsi kallistat ja minkä televisiokanavan kelmeään valoon lopulta nukahdat. Vapautesi on sitä, että saat itse päättää mitä tienaatillasi rahoilla teet. Siinä on todellinen vapautesi. Vapautesi on ostovoimasi arvoinen!

34. Moderni orjuus

Jos sinulla ei ole omasta takaa varallisuutta, sinun on tehtävä työtä elääksesi. Jos taas varallisuutesi ylittää tietyn kynnyksen, sinun ei tarvitse enää koskaan tehdä mitään vasten tahtoasi, vaan olet aina vapaa tekemään mitä ikinä haluat. Riittävän suuri varallisuus ylläpitää itse itsensä. Nyt ne ihmiset, joilla ei ole ostovoimaa ja joutuvat sen vuoksi tekemään työtä, elättävät omalla työnteollaan sinutkin. Ei ole vaikea arvata, kumpaan kategoriaan pelin sääntöjen laatijat ovat itse aikoinaan kuuluneet.

Entisaikoina työpakko tunnettiin orjuutena, mutta koska orjuus on virallisesti lakkautettu, siitä puhuminen kuulostaa nykypäivänä tahdittomalta. Mutta kuinka suuresta erosta lopulta onkaan kyse?

Orjataloudessa orja oli määrätty joka aamu heräämään tiettyyn aikaan, menemään tiettyyn paikkaan ja tekemään tiettyjä asioita omistajien hyväksi siihen saakka, kunnes hänellä oli lupa poistua. Palkkioksi tästä orjan isäntä oli velvollinen huolehtimaan orjansa kelvollisesta elatuksesta. Jos isäntä tahtoi päästä orjastaan eroon, orja vietiin orjamarkkinoille, josta uusi isäntä saattoi ostaa hänet mukaansa. Mitä vahvempi tai taitavampi orja oli, sitä parempaa hintaa hänestä saattoi pyytää.

Markkinataloudessa työntekijä on määrätty joka aamu heräämään tiettyyn aikaan, menemään tiettyyn paikkaan ja tekemään tiettyjä asioita omistajien hyväksi siihen saakka, kunnes hänellä on lupa poistua. Palkkioksi tästä työntekijä saa palkan, jolla hän itse ylläpitää omaa elintasoaan. Jos hänet irtisanotaan tai hän irtisanoutuu, myy hän itsensä jollekin toiselle työnantajalle ja mitä taitavampi hän on, sitä suurempaa hintaa hän voi itsestään pyytää.

Ero nykypäivän työmarkkinoiden ja entisaikojen orjamarkkinoiden välillä on vain näennäisessä vapaudessa. Nykyjärjestelmässä työntekijä hankkii itse oma asuntonsa ja huolehtii itse omasta elatuksestaan. Työntekijä voi periaatteessa valita itse työpaikkansakin, mutta käytännössä näin tapahtuu vain hyvin harvoin. Etenkin matalapalkka-aloilla toimivat ihmiset, nuoret ikäluokat ja vaikeasti velkaantuneet kansalaiset joutuvat ottamaan vastaan sen työpaikan, jonka sattuvat saamaan.

Vaikka nykyajalle on tyypillistä asioiden silottelu ja kaunistelu, se ei kuitenkaan muuta totuutta miksiäkään. Jos ihminen pakotetaan järjestelmän taholta tekemään työtä, kyse on silloin työpakosta. Kyse on edelleen orjataloudesta, nyt vain hieman hienovaraisemmin ja salakavalammin toteutettuna.

Työnantajan näkökulmasta työntekijät vapautettiin siirtämällä vastuu heille itselleen. Kun valvontavastuu siirrettiin työnantajalta työntekijöille,

työnteosta tuli tehokkaampaa ja tuottavampaa. Työntekijöille annettu näennäinen vapaus sai heidät myymään itse itseään ja valvomaan itse oman työnsä jälkeä. Enää ei tarvittu orjanpiiskuria motivaation synnyttäjäksi. Työntekijästä itsestään tuli itsensä orjanpiiskuri.

"Ketekään eivät ole niin orjuutettuja kuin he, jotka valheellisesti luulevat olevansa vapaita."

-- Johann Wolfgang von Goethe --

35. Työmarkkinat - laillistettua ihmiskauppaa

Työpaikkahaastatteluissa kuvio on aina sama. Kenellekään ei ole epäselvää kuka on ostaja ja kuka myyjä/kauppatavara. Koska työhaastattelussa on kyse tuotannon tekijän kauppaamisesta, itse kauppatavara tulee asettaa myyntiin mahdollisimman edustavana. Ennen paikalle saapumista työnhakijan onkin sopeutettava oma ajattelunsa ja ulkonäkönsä vastaamaan yhtiön ajattelua ja imagoa.

Vastassa on yleensä pari-kolme tarkkaavaista ja kriittistä silmäparia. Kauppatavaran ei kuitenkaan pidä vaikuttaa hermostuneelta, sillä jokaisella liikkeellä ja eleellä on merkitystä. Tullakseen toimeen työmarkkinoilla ja markkinataloudessa yleensäkin, työnhakijan tulee piilottaa oma arvomaailmansa ja omaksua niin sanottu virallinen totuus. Mitä päivän lehdet tänään kirjoittavat? Sikainfluenssa, ilmastonmuutos, terrorismin vastainen sota? Näihin voi pohjata hyvät avausrepliikit. Kun loppuun laukaistaan vielä vapauttava kasku, vaikkapa WinCapitan varaan laskelmoitu, tuodaan esille oma nokkeluus ja aikaansaadaan kevyt, aseista riisuva tunnelma. Näin varmistutaan siitä, että kaikilla kaupan osapuolilla on yhteinen, tuttu ja turvallinen, joskin vaikealla tavalla kieroutunut, arvomaailma.

Ihminen on turvallinen silloin, kun hän ei ajattele liikaa. Ihminen, joka nielee iltapäivälehtien valmiiksi pureskellut uutiset kakistelematta, ei tule todennäköisesti aiheuttamaan mielipiteillään suuria ongelmia työyhteisön sisällä. Jos työnhakija osoittaa pystyvänsä nielemään iltapäivälehtien tarjoaman törkyn ilman sen suurempaa aivokrapulaa, hän nielee todennäköisesti myös yrityksen ajatus- ja arvomaailman.

Esiintymistaito ja ruskeakielisyyys nousevat työnhakuprosessissa arvoon arvaamattomaan. Esille tuodaan itsestä vain parhaimmat puolet. CV ojennetaan työnantajille niin kuin kauppatavaran käyttöohje. Se pitää sisällään tavaran luonteenomaiset ja siihen ohjelmoidut ominaisuudet, sekä ohjelmointipaikka- ja ajankohdat. Ohjelmoitu kaupparokkeakoulussa. Osaa käyttää tietokonetta. Puhuu sujuvaa

ranskaa. Sosiaalinen status ylempää keskiluokkaa. Harrastaa golfia, joogaa jne.

Lisäksi ostajat kyselevät työnhakijalta niitä näitä, saaden selville henkilön yleisen sopeutuvuuden vallitsevaan arvojärjestelmään. Muotiharrastukset, muotivaatteet, muoti-ideologiat ja kaikki sellainen kertoo henkilön tarpeesta miellyttää. Mitä suurempi tarve henkilöllä on miellyttää, sitä vaarattomampi hän on. Miellyttäjä toteuttaa kyseenalaistamatta pomon käskyt ja kertoo sen, mitä pomo haluaa kuulla. "Tosi hyvä idea". "Kyllä se mulle käy". "Tehdään niin".

Jos työnhakijalla on puoliso, kaksi lasta, osamaksuauto ja omakotitalo asuntolainoineen, tarkoittaa se käytännössä jo miellyttämispakkoa. Mitä suurempi perhe, sitä suurempi laina. Mitä suurempi laina, sitä suurempi riippuvuus. Mitä suurempi riippuvuus, sitä suurempi nöyryys. Siksi perhe onkin omiaan lisäämään etenkin perheellisten miesten arvoa työmarkkinoilla.

Raadin edessä työnhakijan esittelee elämänsä matkana, jonka kaikkien uhrausten lopullisena päämääränä on aina siintänyt työpaikka nimenomaisessa yrityksessä. Mitä nopeammin ja enemmän ihminen on ehtinyt saavuttaa ja mitä suurempaa ja epäinhimillisempää ahkeruutta kokelas on aiemman uransa aikana osoittanut, sitä parempaa hintaa hän voi itsestään pyytää. Kaikki ne uhraukset, jotka ihminen on uransa vuoksi tehnyt, loistavat nyt kuin mitaleina rinnassa. Silti kyselytutkimuksissa, joissa mitataan ihmisten arvomaailmaa, sijoittuvat terveys, perhe, vapaus ja ihmissuhteet aina arvojen kärkisijoille. Juuri nämä samat arvot hektinen työelämä vaatii kuitenkin ensimmäisenä uhraamaan.

Ei ole kovinkaan yleistä, että ihminen kuolinvuoteellaan harmittelisi sitä, kuinka hän tulikaan viettäneeksi liikaa aikaa läheistensä kesken ja liian vähän aikaa työelämässä. Ihmisen luontaiset arvot ovat tatuoituneet ihmiskunnan selkäyttimeen satojentuhansien vuosien kuluessa ja ovat kaikissa kulttuureissa samat. Nämä arvot eivät kulje käsikädessä rahajärjestelmän ylläpitämien arvojen kanssa.

36. Velkaruuna

Eriytyisen kannattavaa valtaeliitin kannalta on saada nuori ihminen tarttumaan velkakoukkuun. Sen sijaan että opiskelijoiden opintotukea korotettaisiin, heidät houkutellaan ottamaan opintolainaa. Opintolaina tulee maksaa pois opintojen jälkeen työelämään astuttaessa, jolloin opiskelijalle syntyy luontainen tarve hakeutua työmarkkinoille.

Kun vaatimattoman suuruinen, turvallinen ja pienikorkoinen valtion takaama opintolaina kuitataan pian maksetuksi, nuoren asenne velkaa

kohtaan muuttuu. Enää velka ei tunnu niin pelottavalta. Kun ensiasunnon hankinnan aika tulee, nuoruuden opintovelka muistuu lämmöllä mieleen ja velan ottamiskynnys alenee. Näin pelkkä viaton nuoruusajan kokeilu toimii porttina astetta kovempiin asuntolainoihin.

Pankista asuntolainaa kyselevä asiakas johdetaan viihtyisään huoneeseen. Vastassa on kiltti tati joka syöttää masun täyteen pullaa ja maalailee sitten asiakkaan mieleen kuvia omakotitalollisten ihmisten ihanasta ja onnellisesta elämästä. Oma asunto, pihassa seisova uusi auto ja kesämökki järven rannalla konkretisoituvat asiakkaalle tässä keskustelussa. Kaikki tuntuu niin helpolta. Nimi vain paperiin ja kaikki on sillä selvää.

Pesänrakennusvaiheessa elävä nuori ihminen lankeaa lähes poikkeuksetta ansaan. Vasta kun asuntolainan paino tuntuu konkreettisenä niskassa, totuus alkaa hiljalleen paljastua. Jatkuva pelko työpaikan ja siten velan vakuutena olevan omaisuuden menettämisestä tekee työntekijästä alistuvan ja nöyrän. Velasta ja kiireestä johtuva stressi tekee ilmapiirin kotona kireäksi, mikä heijastuu suoraan parisuhteen laatuun, sekä lasten käytökseen. Arki muodostuu pian säännöllisiksi rutiineiksi ja vuodet kiitävät ohi, aivan kuin jatkuvasti vain kiristäen tahtiaan. Tässäkö tämä elämä oli?

Velkasuhde pankkiin toimii samalla tavoin kuin korskean orin kuohitseminen. Wikisanakirja osuu suoraan asian ytimeen:
"Kuohitsemalla ori saadaan siitä varsin lauhkea ruuna, joka soveltuu vaikkapa työhevoseksi."

Asuntolainan itselleen hankkinut velkaruuna ottaa nöyränä länget kaulaansa. Vaihtoehtoa ei ole. Ilman työtä ei ole hienoa kotia eikä uutta autoa. Ja jos mieheltä lähtee työ ja auto, lähtee helposti myös vaimo lapset. Ruuna alistuu. Nyt hänen tulemisistaan, menemisistään ja tekemisistään määräävät pankkiiri ja työnantaja. Kun työnantaja pyytää työntekijää venymään ylitöihin ja tekemään töitä myös vapaa-ajallaan, velkaruuna ymmärtää asemansa eikä kapinoi. Nöyränä hän polkee oravanpyöräänsä kuukaudesta ja vuodesta toiseen. Perhe ja omat henkilökohtaiset kiinnostuksen aiheet saavat väistyä. Niiden aika on sitten, kun nuoruus, terveys ja muisti ovat jo menneet. Niin kauan kun ollaan vielä kunnossa, tehdään töitä kellon ympäri!

Velkaorjuus voi jäädä pelkäksi tyhjäksi sanaksi, jos emme ymmärrä liikkeellä olevan rahan todellista velkaperusteista luonnetta. Kuten muistamme, kaikki raha on luonteeltaan velkaa. Velka on siis rahaa. Jos tahdomme käyttää vaihdon välineenä rahaa, jonkun on aina pakko velkaantua. Ja jotta edellisten velat tulisivat korkoineen kuitatuksi, seuraavien täytyy velkaantua aina vähän enemmän. Ja kun ihminen velkaantuu, hän on pakotettu tekemään työtä. Velkaan perustuvassa

rahajärjestelmässä on siis vallalla työpakko. Ja koska työpakko on synonyymi sanalle orjuus, on kyse orjataloudesta.

Alati kiihtyvässä kasvussa oleva velka saa meidät työskentelemään yhä vain kiivaammin. Ja koska taloudessa on velkaa aina enemmän kuin siinä on rahaa, tarkoittaa se sitä, ettei kaikkia velkoja voida koskaan maksaa pois, riippumatta siitä, kuinka paljon työskentelimme. Olemme keskellä alati kiihtyvää noidankehää ja tuhoamme sillä itsemme lisäksi myös ympäristömme. Tämä ei kuitenkaan estä valtiovaltaa käyttämästä velkaa pelotteena ja vallan välineenä, jonka avulla kansaa piiskataan ikuisesti yhä vain kovempaan työntekoon. Sillä jos kansalaiset eivät itse ymmärrä velkaantua riittävästi, velkaantuu valtio heidän puolestaan, jolloin lopputulos on täsmälleen sama.

Koska kaikki raha on velkaa ja tänä vuonna tuota velkaa on taas hieman enemmän kuin edellisenä vuonna, kaikkien kansalaisten tulee työskennellä samassa suhteessa ahkerammin. Näin tapahtuu siitä huolimatta, että ihmiskunnan teknologisen ja luonnontieteellisen ymmärryksen taso on ollut vuosituhansien ajan jatkuvassa kiihtyvässä kasvussa. Jos ihmiskunta pyrkisi maksimoimaan voittojen sijaan oman hyvinvointinsa, ihmistyön määrä vähenisi samassa suhteessa lisääntyvän teknologian ja automaation kanssa. Jo nyt koneet ja tietotekniikka voisivat tuottaa lähes automaattisesti ihmisille kaikki perushyvinvointiin tarvittavat palvelut ja hyödykkeet. Mutta velkaan perustuvan rahajärjestelmän puitteissa meitä juoksetetaan ikuisessa, reaali maailmasta irrallaan olevassa oravanpyörässä aina vain kovempaa ja kovempaa, kunnes järjestelmä lopulta romahtaa tavalla tai toisella omaan mahdottomuuteensa.

37. BKT - pelkkä kierrossa olevan rahan määrän mittari

Kansakunnan menestyksen virallinen mittari, bruttokansantuote, eli BKT, mittaa kansakunnan kykyä tuottaa. Kansakunnan kyky tuottaa on suoraan verrannollinen ihmisten kulutukseen.

Kun ihmisillä ei ole rahaa, heidän kulutuksensa laskee. Samassa suhteessa vähenee myös yritysten tuotanto. Näin ollen BKT ei todellisuudessa kerro mistään muusta, kuin liikkeellä olevan rahan määrästä. Toisin sanoen velan määrästä. Mitä enemmän ihmiset ja valtiot ottavat lainaa, sitä enemmän heillä on rahaa käytettävissään ja sitä enemmän he sitä kuluttavat. Nousukausina kasvanut rahan määrä näkyy kasvavana kulutuksena ja BKT:n kasvuna. Laskukausina vähentynyt rahan määrä näkyy vähentyneenä kulutuksena ja BKT:n laskuna. Siinä kaikki.

Koska keskeisin talouden tilaa kuvaava mittarimme näyttää todellisuudessa vain käytössä olevan velkarahan määrän, tulee meidän kysyä, mitä hyötyä sellaisesta mittarista lainkaan on? Ja mitä ylipäänsä on talouskasvu, kun kaikki perustuu lopulta vain taloudessa virtaavan rahan määrään? Jos nousu- ja laskukausien vaihtelu ja siten myös ihmisten hyvinvointi ovat kiinteästi sidoksissa vain liikkeelle lasketun rahan määrään, niin eikö raha jo sellaisenaan ole valtava taakka ja kehityksen hidaste?

Sen sijaan todellisessa - maapallon resursseihin pohjautuvassa reaali maailmassa - ei taloustaantumia tunneta. Resurssipohjaisessa taloudessa hyvinvointi on sidoksissa luonnonlakeihin, ei ihmisten keinotekoisiiin arvojärjestelmiin. Resurssipohjaisessa taloudessa ihmisten hyvinvointi voi laskea ainoastaan globaalien uhkien, kuten asteroidi-iskun, seurauksena. Ihmisten olisi korkea aika oppia ymmärtämään reaali maailman ja keinotekoisien rahatalouden välinen räikeä ero.

38. Rahan tulee kiertää

Raha on luotu kiertämään. Rahan tulee kiertää, koska tilillä tai käteisenä makaava passiivinen raha ei voi palata pankkiin luottolaajentumaan, eikä se sellaisenaan edistä rahan määrän kasvua ja siitä seuraavaa talouskasvua.

Kulutushyödykkeiden tulee hajota yhä nopeammin, jotta voimme heittää ne kaatopaikalle ja ostaa tilalle uusia. Tämä prosessi tulee tulevaisuudessa yhä vain nopeutumaan siitäkkin huolimatta, että vuosi vuodelta käytössämme on kehittyneempää teknologiaa, kestävämpiä materiaaleja ja parempi tietotaito. Pystyisimme valmistamaan aina vain kestävämpiä ja ekologisempia tuotteita. Emme kuitenkaan tee niin, koska voiton maksimointiin perustuvassa ikuisen talouskasvuun tähtäävässä talousjärjestelmässä sellainen olisi yksinkertaisesti typerää.

Järjestelmän toimivuuden kannalta rahan jatkuva kierto on elintärkeää. Taloudellisesti vaikeina aikoina media, poliitikot ja yritysjohtajat usuttavat kansalaisia ostoksille isänmaallisessa hengessä. Kaikki ongelmat ratkeavat, jos vain ymmärrämme kuluttaa. Se on ainoa tehtävämme ja velvollisuutemme kulutusyhteiskunnan kansalaisina.

Talouden ja pankkijärjestelmän toiminnan kannalta ihanteellisinta olisi, jos käteistä ei olisi käytössä lainkaan, vaan kaikki raha virtaisi bitteinä tietokonejärjestelmissä. Rahaa käytettäisiin luottokorteilla ja se kiertyisi mahdollisimman nopeasti mahdollisimman monta kertaa järjestelmän läpi luottolaajentuen ja synnyttäen markkinoille maksimaalisen määrän uutta rahaa ikuisen talouskasvun ravinnoksi.

39. Seurauksena kertakäyttökulutusyhteiskunta

"Kehittynyt talousjärjestelmämme vaatii, että teemme kuluttamisesta kiinteän osan elämäntapaamme, että muunnamme tuotteiden ostamisen ja kulutuksen rituaaleiksi, josta haemme henkistä tyydytystä, jolla tyydytämme egoamme ... Tuotteiden tulee kulua, palaa loppuun, tulla korvatuiksi ja pois heitetyiksi alati kiihtyvään tahtiin."

-- Victor LeBow, 1955 --

1980-luvulla ostettu tietokone toimii vuosien aktiivikäytön jälkeen erinomaisesti vielä tänäkin päivänä, yli 20-vuotta myöhemmin, mutta vuonna 2010 kaupasta upouutena hankittu muutaman sadan euron läppäri hajoaa lähes poikkeuksetta kolmen vuoden sisällä ostohetkestä, usein vieläpä juuri takuuajan umpeuduttua, aivan kuin se olisi ohjelmoitu hajoamaan.

Siinä missä vanhat kuvaputkitelevisiot kestivät ennen vuosikymmeniä, uudet valtavat LCD- tai plasmatelevisiot kestävät korkeintaan muutamia vuosia. Sama kuvio toistuu kodinkoneissa, viihde-elektronikassa ja oikeastaan kaikissa nyky-yhteiskunnan kulutustuotteissa. Jos kaksi vuosikymmentä sitten ostit uuden auton, saatoit itse oppia korjaamaan sitä niin hyvin, ettei sinun tarvinnut koskaan viedä sitä ulkopuoliselle korjaajalle. Jos sen sijaan tänä päivänä erehdyt auto-ostoksille, sinua kielletään erikseen avaamasta autosi konepeltiä lisävahinkojen välttämiseksi. Uuden auton omistajana olet tuleviksi vuosiksi sitoutunut käyttämään ainoastaan merkkikorjaamojen palveluita ja maksamaan huikeita vuosittaisia huoltomaksuja pelkästä autosi ajokelpoisuuden ylläpidosta.

Autoteollisuus on yli sata vuotta vanha teollisuuden ala. Kun ensimmäiset autot tuotiin markkinoille, ne vaativat jatkuvaa huoltoa ja kestivät toimintakunnossa korkeintaan vuoden. Tätä kautta autojen vuosittaisesta huollon tarpeesta tuli autoteollisuuden standardi. Autoteollisuuden ympärille kasvoi merkkikorjaamoiden huoltopalveluteollisuus, joka sai elinvoimansa autojen kuluista osista ja autoissa ilmenneistä vioista. Niinpä sitä mukaa, kun ihmiskunnan luonnontieteellinen ja teknologinen ymmärrys on lisännyt ymmärrystämme aina vain kestävimmistä koneen osista ja materiaaleista, on autoteollisuus joutunut samassa suhteessa laskemaan tuotteidensa laatua. Jos auton huoltovälin standardi on 20 000 kilometriä, kuluvat osat tulee suunnitella kestäväksi vain 20 000 kilometriä. Kyse ei ole kuluttajan hyödyn maksimoinnista, vaan auto- ja huoltoteollisuuden voittojen maksimoinnista.

Markkinoilla on käynnissä jatkuva omituinen ristiriita kuluttajien ja hyödykkeiden tuottajien välillä. Siinä missä kuluttajaa hyödyttäisi mahdollisimman pitkään, jopa vuosikymmeniä kestävä tuote, joka olisi

rakennettu kestävimpien tunnettujen materiaalien ja huoltovapaimman teknologian varaan ja olisi päivitettävissä uuden veroiseksi vain pienin muutoksin, niin tavaran valmistajalle tällaisten tuotteiden valmistaminen tarkoittaisi kaikkea muuta kuin järkevää liiketoimintaa. Senpä vuoksi nykypäivänä tuotteen takuu-aika määrittää suoraan myös tuotteen iän. Jokainen päivä, jonka tuote toimii yli takuu-aikansa, lykkää korvaavan tuotteen hankintaa ja tuottaa siten yritykselle tappiota. Tuotteen tulee rikkoutua määrääjässä, jotta ihmiselle syntyisi tarve ostaa tilalle uusi korvaava tuote.

Jos tuotteet eivät hajoa helposti käytössä, kuten esimerkiksi vaatteet, jäävät ne pian pois muodista, jolloin sosiaalinen paine ajaa ihmiset heittämään nämä vielä täysin kelvolliset hyödykkeet kaatopaikoille. Jos näin ei tapahtuisi, olisi se vahingoksi paitsi tuotteita valmistavalle yritykselle, myös pankki- ja valtiojärjestelmälle, jolle maksimaalinen rahankierto tarkoittaa aina lisääntyvää voittoa, talouskasvua ja kasvaneita verotuloja.

Koska nykyinen järjestelmämme ei palkitse, vaan päinvastoin rankaisee yrityksiä, jotka tuottavat kestäviä tuotteita, ihmisillä ei ole minkäänlaista käsitystä siitä, kuinka kestäviä tuotteet voisivat olla, jos ne todella suunniteltaisiin kestäväksi. Nykyjärjestelmässä tuotteet suoranaisesti jopa suunnitellaan hajoamaan mahdollisimman pian takuuajan umpeuduttua. Kyse on tärkeästä osasta nykypäivän teollista suunnittelua. Englannin kielessä tälle on oma terminsäkin: "planned obsolescence", eli suunniteltu hajoaminen, eikä se ole mitään muuta, kuin yritysten laillinen tapa ryöstää asiakkaitaan.

Koska valtioiden ensisijainen tarkoitus on tukea maan teollisuutta ja ylläpitää siten elinvoimaista talousjärjestelmää, heijastuu finanssimaailman lobbaus suoraan myös poliittiseen tahtoon lyhentää tuotteiden sallittua kestoikää. Voitonmaksimointiin perustuva järjestelmä ei lähtökohtaisesti huomioi ihmisen etua.

"EU-komission valmistelema direktiiviehdotus vapauttaisi esimerkiksi kodinkoneiden valmistajat virhevastuusta jo kahden vuoden jälkeen. Se heikentäisi suomalaisten kuluttajansuojaa ja kiihdyttäisi suuntausta, jossa uusista ja kalliistakin laitteista on tulossa kertakäyttötavaraa... Valmistajat ovat tehneet uusien laitteiden korjauksen vaikeaksi ja kalliiksi. Korjaus vaatii usein konetta ohjaavien piirilevyjen vaihtoa. Näiden saatavuutta taas on rajoitettu ja hintaa osin keinotekoisesti nostettu jopa satoihin euroihin." (YLE:n TV-uutiset 23.9.2009)

Jopa tekstinkäsittelyn kaltaisista perinteisistä tietokoneohjelmista, jotka ovat jo vuosikymmeniä pysyneet perustoiminnallisuudeltaan lähes muuttumattomana, julkaistaan vuosittain uudet, usein vanhempien versioiden kanssa keskenään yhteen sopimattomat versiot. Näissä sovelluksissa ei ole tapahtunut mitään sellaista viimeiseen kymmeneen

vuoteen, mitä ei oltaisi voitu hoitaa pelkillä verkosta ladattavalla ilmaisilla päivityksillä niin haluttaessa. Mutta koska yhtiön tulee pyrkiä maksimoimaan voittonsa ja kun ohjelmistoa ei myöskään voi suunnitella hajoamaan itsestään määräajan umpeuduttua, täytyy vanha ohjelmisto tehdä keinotekoisesti vanhentuneeksi vuosittain ilmestyvän uuden version myötä.

Alati lyhyemmäksi käynyt tuotteiden elinikä tarkoittaa luonnollisesti alati kiihtyvää luonnonresurssien tuhlaamista ja kasvavaa jäteongelmaa. Kohtaamme päivittäin markkinatalouden aikaansaamaa ja ylläpitämää tehottomuutta, mutta meidät on saatu pitämään sitä kaikkea jotenkin luonnollisena, sen sijaan että ymmärtäisimme mistä kaikki todellisuudessa johtuu.

Nykyisen järjestelmän puitteissa tuotteita ei ole kannattavaa suunnitella helposti päivitettäviksi ja kestäväksi vuosikymmeniä tai vuosisatoja, vaikka se teknisesti olisikin mahdollista ja hyödyttäisi ihmisten lisäksi myös ympäristöä. Sen sijaan tuhannet samanlaiset tehtaot ympäri maailman työntävät jatkuvasti ulos tuhansia samankaltaisia kehnosti suunniteltuja ja mahdollisimman edullisista raaka-aineista valmistettuja tuotteita.

Olemme niin tottuneita tähän kaikkeen, ettemme osaa enää edes kritisoida asioiden nykytilaa. Esimerkiksi hehkulamput eivät ole aina olleet kertakäyttöisiä, aikoinaan kun ne olivat kalliita, niitä korjattiin Suomen Sähkölampputehtaalla.

Jos järjestelmämme perustuisi ihmisten elämän helpottamiseen ja hyvinvoinnin maksimointiin, tyhjyyttään kumisevan voiton maksimoinnin ideologian sijaan, ei mikään estäisi lamppuja palamasta vuosikymmeniä. Tämän mahdollistava teknologia on ollut olemassa jo pitkään. Onhan maailman pisimpään palanut hehkulamppukin palanut yhtäjaksoisesti jo vuodesta 1901 asti. Ja palaa yhä edelleen. Tuotteet kyllä saataisiin kestäväksi, jos siihen todella pyrittäisiin.

40. Kokonaisvaltainen lähestymistapa

Ongelma on, ettei koulujärjestelmä opeta oman järjestelmänsä pahimpia sudenkuoppia oppilailleen. Se kyllä tiedostaa kertakäyttökulutusyhteiskunnan, luonnon tuhoutumisen, luonnonvarojen riiston, sotien, nälänhädän ja köyhyyden ongelmat, mutta käsittelee niitä rahajärjestelmästä erillisenä, aivan kuin luonnollisina asioina. Rahan kokonaisvaltaista merkitystä ihmiskäytöksen muokkaajana ei tunnusteta. Rahaa ei osata käsittää ihmisestä ja ihmisen hyvinvoinnista erillisenä, keinotekoisena instituutiona. Rahaa ei myöskään käsitetä vallan välineenä, vaikka se on sitä varsin selvästi.

Valitettavasti myös koulujärjestelmämme on osa valtiota ja siinä asemassa sen tärkein tehtävä on tuottaa nykyjärjestelmää tukevia kansalaisia. Koulujärjestelmän tehtävä ei ole kyseenalaista valtion virallista rahajärjestelmää. Koulujärjestelmä tarjoaa muutoksen välineeksi edustuksellista demokratiaa, mutta jokainen, joka ymmärtää jotain rahan todellisesta luonteesta, ymmärtää ettei poliittisilla puolueilla ole todellisuudessa yhtään enempää sananvaltaa rahan- ja markkinavoimien edessä, kuin kenellä tahansa yksittäisellä ihmisellä.

On yhdentekevää kutsutaanko valtiojärjestystä kapitalismiksi vai kommunismiksi. Kaikki jotka ovat osa velkaan perustuvaa rahajärjestelmää, ovat lopulta mukana täsmälleen samassa pelissä ja toimivat yhtä kestävämmien pelisääntöjen puitteissa. Tarvitsemme kokonaisvaltaisempaa lähestymistapaa. Ennen tai myöhemmin meidän on kyseenalaistettava itse raha ja ryhdyttävä tutkimaan sille vaihtoehtoja. Mitä pikemmin tämän oivallamme, sitä parempi meille kaikille.

Kaikki tämä järjetön luonnonvarojen tuhlaus tarkoittaa alati kasvavaa jätteen määrän lisääntymistä. Mutta koska jätteen oikeaoppinen hävittäminen ja kierrätys on työlästä, aikaa vievää ja kallista, tarjoaa rahajärjestelmä luontaisen palkkiomekanismin sille, joka onnistuu hävittämään jätteet hautaamalla ne maahan tai upottamalla mereen. Ja taas tarvitaan uutta lainsäädäntöä ja kovempia rangaistuksia.

Nykyjärjestelmän ongelma on, että se tarjoaa palkinnon kaikille niille ihmisille, jotka suorittavat rikoksen, mutta eivät jää teostaan kiinni. Terveelle perustalle rakennetussa yhteiskunnassa ihminen ei voisi saada itselleen mitään hyötyä kieroutuneesta käytöksestä. Kukaan ei voisi hyötyä sotateollisuudesta, ympäristön tuhoutumisesta tai välttämättömyshyödykkeiden keinotekoisesta niukkuudesta. Kaikki se voitaisiin tehdä mahdolliseksi älykkään ja kokonaisvaltaisen yhteiskuntasuunnittelun keinoin.

Täytyy muistaa, että nykyjärjestelmän perustana olevat instituutiot luotiin jo satoja, jopa tuhansia vuosia sitten, sen aikaisen ymmärryksen pohjalle. Me päivitämme kyllä kännykkämme ja tietokoneemme vastaamaan nykyteknologiaa vain muutaman vuoden välein. Siitä huolimatta annamme yhteiskuntajärjestelmämme toimia sillä samalla primitiivisellä tasolla, kuin jo tuhansia vuosia sitten. Myös resurssienhallintajärjestelmämme tulisi päivittyä jatkuvasti reaaliajassa yhdessä tieteellisen ja teknologisen ymmärryksemme kanssa.

Rahajärjestelmämme sisäänrakennetun kiihtyvän kasvun vuoksi nykyinen talousjärjestelmämme ei tuota ihmisille parhaita mahdollisia tuloksia. Kun ajamme korkean tieteellisen- ja teknologisen ymmärryksemme tuhansia vuosia vanhan rahatalous-käyttöjärjestelmän

läpi, tuloksena on planeetan resurssienhallinnan ääretön tehottomuus, josta silmiinpistävimpänä ongelmana lienee yli miljardi välttämättömyyshyödykkeiden puutteessa elävää ihmistä. Emme selviä nykyongelmasta enää pelkällä järjestelmän päivityksellä. Meidän tulee korvata rahajärjestelmä kokonaan uudella, maapallon resursseihin perustuvalla yhteiskuntajärjestelmällä.

Samalla tavalla jolla traktori mullisti maanviljelyksen tai internet tiedon levityksen, samalla tavoin älykäs yhteiskuntasuunnittelu voi mullistaa kieroutuneen kulttuurimme. Mutta se edellyttää, että ymmärrämme päästää suosiolla irti kehitystä jarruttavista, tuhansia vuosia vanhoista arvojärjestelmistämme.

Nykytietämyksen keinoin voimme rakentaa yhteiskunnan, joka jo lähtökohtaisesti veisi palkinnon pois kaikelta kieroutuneelta käytökseltä. Raha- ja talousjärjestelmämme on pelkkä ihmisen luoma keinotekoinen peli, kuin tuhansia vuosia sitten vanhentunut käyttöjärjestelmä, jonka uusi versio odottaa vain asennusta. On tärkeä ymmärtää, että voimme muuttaa pelin sääntöjä koska vain itse haluamme.

41. Kilpailu

Wikipedian määritelmä sanalle kilpailu: "*Kilpailu on tapahtuma, jossa useat osanottajat pyrkivät pääsemään sovittuun kohteeseen mahdollisimman nopeasti tai taidokkaasti, taistellen toisiaan vastaan*". Sovittuun kohteeseen pääseminen tarkoittaa maalia. Kilpailun voittaa se, joka pääsee ensimmäisenä maaliin.

Voittaminen tarkoittaa kaikkien kilpailijoiden kukistamista asetettujen pelisääntöjen puitteissa. Kilpailuun perustuvassa markkinataloudessa kilpailun voittanutta yritystä kutsutaan monopoliksi. Niinpä monopoli on mitä luonnollisin markkinatalouden tila. Se on markkinatalouden maali ja kliimaksi. Paradoksaalista kyllä, maaliin pääsy on estetty lailla, sillä sen on katsottu haittaavan itse kilpailua. Markkinatalous on siitä erikoinen kilpailu, ettei siinä voittaminen ole pääasia. Pääasia on ikuinen kilpailu ja voiton tavoittelu - tuo pyhä kyltymättömän ahneuden tila.

Talousjärjestelmämme toimintamekaniikka perustuu täsmälleen samaan periaatteeseen, kuin kepin päähän sidottu ja aasin silmien eteen viety porkkana. Maali pysyy tavoittamattomissa riippumatta tekemämme työn määrästä. Markkinatalouden tarkoitus ei ole etsiä voittajia. Sen ainoa pyrkimys on ylläpitää kilpailua.

Koska kilpailu tähtää aina voittamiseen, mutta monopolin estävä lainsäädäntö estää sen, yritykset ovat taipuvaisia hakeutumaan seuraavaan monopolia lähinnä olevaan kilpailuasetelmaan, joka lain

sallimissa puitteissa maksimoi voiton. Niinpä syntyy on oligopoli, jossa muutama suuri yritys hallitsee suvereenisti jonkun tietyn hyödykkeen tuotantoa. Tämän pitäisi nyt taata kilpailu, mutta voiton maksimointiin perustuvassa talousjärjestelmässä se käytännössä tarkoittaa aina hiljaista kartellia. Miksi? Koska rahajärjestelmän puitteissa kaikki järjestelmän toimijat hakeutuvat lopulta aina siihen tilaan, jossa voitto tulee maksimoitua.

Oligopoli on kuin ennalta määrätty show-painiottelu. Riittää, että yleisölle luodaan vaikutelma kovasta kilpailusta. Koska markkinatalous perustuu voiton maksimointiin, oligopolissa kaikille sen piiriin kuuluville yrityksille on kannattavinta muodostaa niin sanottu hiljainen kartelli, jossa suurimmat yritykset jakavat markkinat keskenään ja pyrkivät siten välttämään liian rajua keskinäistä kilpailua. Hiljaisen kartellin keinoin yritykset pystyvät keskimäärin 20% suurempaan tulokseen, kuin mihin he pääsisivät ilman vastaavaa järjestelyä (Wikipedia). Jos joku uusi tulokas yrittää vallata markkinaosuutta, kartelli kiristää yhteisellä sopimuksella hinnoitteluaan ja pudottaa yhteisvoimin uuden yrittäjän ulos markkinoilta. Kun ulkopuolinen uhka on torjuttu, hinnat palautetaan alkuperäisille tasoilleen. Markkinatalous ja vapaa kilpailu toimivat käytännössä vain talousteoreetikkojen laskelmissa. Järjestelmä perustuu voiton maksimointiin ja sen se myös aina tekee, riippumatta lainsäädännöstä.

Taloustieteen suurin ongelma on sen pyrkimys yksinkertaistaa mahdollottoman monimutkaista asiaa - ihmisen kulutuskäyttäytymistä - täysin keinotekoisena rahatalouden maailmassa. Se puhuu abstraktista maailmasta, jota ei ole olemassa muualla kuin talousviisaiden omissa mielissä. Tuloksena on teoria, joka ei ole muuta kuin sisäisesti johdonmukainen. Se toimii johdonmukaisesti vain korkealla reaali maailman yläpuolella leijailevan kuplan sisällä - jos sielläkään.

42. Rahajärjestelmän ja reaali maailman yhteentörmäys

Kuka tahansa voi ymmärtää, ettei ikuiseen kiihtyvään kasvuun perustuva järjestelmä voi perustua rajallisella maapallollamme mihinkään ikuiseen tai kestäväseen. Tulevat sukupolvet tulevat tarkastelemaan aikaamme suuren huvittuneen hämmennyksen vallassa. Epäuskoisena he tulevat katsomaan vanhoja uusintoja sellaisista televisiosarjoista kuten Diili, Haluatko miljonääriksi tai Lottoarvonta. Heidän on vaikea ymmärtää sotien, köyhyyden, työpakon ja nälänhädän maailmaa, jossa valheet ja ihmisten keskinäinen epäluottamus olivat luonnollinen ja päivänselvä osa maailmanjärjestystä, mutta johon ihmiset siitä huolimatta alistuivat.

Ennen pitkää tämä vuosikymmenten saatossa jättimäiseksi puhallettu kupla tulee puhkeamaan samalla tavoin kuin kaikki muutkin valhetta palvelevat ja totuutta vääristelevät keinotekoiset valtainstituutiot.

Tosiasia on, että koko globaali maailmantaloutemme on käytännöllisesti katsoen konkurssissa. Globaali velkaan perustuva rahajärjestelmä on luonut omien mekanismiensa kautta niin paljon kumulatiivista velkaa, että sen paino tukahduttaa alleen kaikki elvytysyritykset. Koko globaalin velkaan perustuvan rahajärjestelmän romahdus on alkanut. Kukaan ei tiedä koska ja kuinka tilanne kärjistyy, kuinka kauan se kestää tai mitä siitä seuraa, mutta varmaa on, että kohtalokas luisu kohti mittavaa järjestelmätason muutosta on jo käynnistynyt.

Täytyy kuitenkin muistaa, että olipa tuleva kriisi kuinka paha tahansa, ei se kuitenkaan vie maapallon resursseja mihinkään. Reaalimaailma ja ihmisten ylläpitämä keinotekoinen rahatalousjärjestelmä ovat kaksi toisistaan irrallista käsitettä. Ihmisten keinotekoiseen raha- ja talousjärjestelmään synnytetty lama tai taantuma eivät tee mitään ihmisten hyvinvoinnin kannalta välttämättömille maapallon resursseille. Yhä edelleen sade kastelee ja aurinko lämmittää maanpintaa, saaden siemenet itämään, kasvit yhteyttämään ja sadon kypsymään. Yhä edelleen kalat uivat merissä ja puut kasvavat metsissä. Kerran keksityt tekniset innovaatiot eivät katoa taloustaantumien seurauksena. Tehtaat eivät menetä kykyään tuottaa eivätkä ihmiset menetä työ- eivätkä tietotaitoaan. Taloustaantumien aikana maapallon resursseissa ei tapahdu mitään sellaisia todellisia muutoksia, jotka voisivat vaikuttaa ihmisten hyvinvointia heikentävällä tavalla.

Mutta meidän tulee herätä todellisuuteen nopeasti. Aikaa ei ole jäljellä loputtomasti. Ne uusiutumattomat resurssit, joita maapallolla vielä on jäljellä, tarvitaan globaalin järjestelmätason muutoksen polttoaineeksi.

Muun muassa arvostettu Yhdysvaltalainen geofyysikko Marion King Hubbert puhui näkyvästi rahajärjestelmämme irrationaalista luonteesta jo 1970 - 1980 -luvulla. Yksi hänen kuuluisimmista tutkimuksistaan käsitteli juuri tätä rahan ja resurssien välistä ristiriitaa.

"Maailman nykyinen teollinen sivilisaatio on kahden yhtäaikaisen universaalien, päällekkäisen ja yhteen sopimattoman aatesuuntauksen halvaannuttama: neljän viime vuosisadan aikana kertynyt ymmärrys materian ja energian ominaisuuksista ja keskinäisistä suhteista; sekä niihin liittyvä, esihistoriallisen syntyperän omaava rahan kulttuuri."

...

"Asuessani 1930-luvulla New Yorkissa , minulle aukeni aitiopaikka suuren talouslaman seuraamiseen. Voin vakuuttaa, että kokemus oli äärimmäisen opettavainen. Pysäytimme kokonaisen maan toiminnan pelkistä rahataloudellisista syistä. Meillä oli kaikki työvoima ja enemmän kuin tarpeeksi raaka-aineita. Siitä huolimatta pysäytimme kaiken... Olemme keskellä ihmiskunnan yhteiskunnallisen evoluution kriisiä. Se on ainutlaatuinen sekä inhimillisestä että geologisesta perspektiivistä tarkasteltuna. Mitään tällaista ei ole tapahtunut koskaan aikaisemmin, eikä mitään tällaista tule koskaan tapahtumaan tämän jälkeen. Luonnon

raaka-aineet ovat louhittavissa vain yhden kerran. Voimme pumpata ja polttaa maankuoren öljyn ainoastaan kerran. Hyvin pian kaikki öljy on käytetty loppuun ja kaikki metallit louhittu ja hyödynnetty. Tämä tulee tarkoittamaan ihmiskunnan katastrofia, mutta meillä on jo olemassa kaikki suunnan muutokseen tarvittava teknologia. Ainoa asia mitä meidän tulee tehdä on uudistaa kulttuurimme ja löytää vaihtoehto rahalle. Meidän ei tarvitse aloittaa urakkaa nolosta. Meillä on käytössämme kaikki tekninen tietämyksemme. Meidän tarvitsee ainoastaan toteuttaa se kaikki käytännössä. Vielä toistaiseksi voimme toteuttaa muutoksen suhteellisen helposti, mutta nykyhetkelle tyypillinen joustavuus ei ole ikuista, vaan on vähenevä ajan saatossa. Katastrofin välttäminen on mahdotonta, elleimme vakauta yhteiskuntaamme. Tämä edellyttää kahden kulttuurillemme keskeisen perusarvon hylkäämistä. Ikuisen talouskasvun idean on mentävä yhdessä työetiikkamme kanssa. Mahdollisuuksien ikkuna on yhä avoinna edessämme, mutta se pienenee jatkuvasti ajan kuluessa. Luultavasti asiat tulevat kuitenkin huononemaan vielä rutkasti, ennen kuin ne voivat alkaa parantua."

-- Marion King Hubbert 1981 - Two Intellectual Systems: Matter-energy and the Monetary Culture --

43. Ihminenkö luontaisesti paha ja ahne?

"Ahneus ja kilpailu eivät ole kiinteä osa ihmislunnetta... Ahneus ja pelko synnytetään ja niitä ylläpidetään niukkuutta luovan rahajärjestelmän avulla... Me voimme tuottaa enemmän kuin tarpeeksi ruokaa kaikille...mutta liikkeellä ei selvästikään ole riittävästi rahaa maksaa sitä kaikkea. Niukkuus on sisäänrakennettuina kansallisiin rahajärjestelmiimme. Itse asiassa, keskuspankkien työ on luoda ja ylläpitää valuutan niukkuutta. Tämän suora seuraus on, että joudumme jatkuvasti taistelemaan toinen toisiamme vastaan pysyäksemme hengissä."

-- Bernard Lietau - Euroopan Unionin rahajärjestelmän suunnittelija --

Rahajärjestelmä ruokkii ahneutta ja pahuutta. Ihmiset jotka väittävät ihmisen olevan luontaisesti ahne ja paha, viittaavat niin sanoessaan ihmiskunnan kirjoitettuun historiaan muistamatta samalla, että koko kirjoitettu ihmiskunnan historia on itse asiassa rahan historiaa.

Raha on kaikkina aikoina tarjonnut palkinnon ihmisten kieroutuneelle käytökselle. Taloustiede on uskonto siinä missä mikä tahansa uskonto. Esimerkiksi kristinuskoon verrattuna taloususkonto ylläpitää itseään täysin samankaltaisin olettamuksiin perustaen - vieläpä toinen toistaan tukien. Siinä missä kristityt lähtevät olettamuksesta, että ihminen on

luontaisesti syntinen ja paha, taloustieteilijät puolestaan perustavat oppirakennelmansa ihmisen ahneuden varaan.

Taloustieteilijän mukaan luontaisesti ahneelle ihmiselle ainoa oikea resurssienhallintajärjestelmä on ahneuteen perustuva markkinatalous. Löytääkseen pelastuksen syntiselle sielulleen, luontaisesti ahneen ja pahan ihmisen tulee kääntyä kirkon puoleen. Valtio puolestaan tukee omalta osaltaan sekä kirkkoa että pankki- ja rahajärjestelmää. Raha, kirkko ja valtio ovat kaikkina aikoina muodostaneet valtaeliitiin pyhän kolmiyhteyden.

Se mikä kaikille näille keinotekoisille instituutioille on luonteenomaista, on ihmisten ongelmakäyttäytymiseen sopeutuminen ja niiden varaan rakentaminen. Niin poliitikot, kirkonmiehet kuin pankkiiritkin hyötyvät ihmisten ongelmista. Kaikki nämä instituutiot rakentuvat ongelmien varaan. Ilman ongelmia ei olisi tarvetta instituutioille. Siksi kieroutuneen ihmiskäytöksen todellisia syitä ei ryhdytä etsimään, eikä ongelmien aiheuttajia poistamaan, sillä samalla syötäisiin perustaa instituutioiden itsensä alta.

Kuten on tullut jo todettua, koko rahajärjestelmä perustuu rahan keinotekoisesti synnytettyyn niukkuuteen, mikä itsessään aiheuttaa valtavia yhteiskunnallisia ongelmia. On helpompi ylläpitää kansan käsitystä ihmisen luontaisesta ahneudesta ja pahuudesta, kuin tehdä itsensä työttömäksi nostamalla esiin rahan todelliselle luonteelle tyypilliset ongelmat ja ryhtyä vaatimaan koko globaalin rahajärjestelmän muutosta. Siksi todellinen muutos on tuleva kokonaan toiselta suunnalta. Oman asemansa korruptoima valtaeliitti ei tule meitä koskaan pelastamaan.

Suunniteltaessa ihmiskunnan resurssienhallintajärjestelmää, valtaeliitillä on vuosituhansien ajan ollut tarjolla vain kaksi vaihtoehtoa. Kyse on aina ollut resursseista ja resurssien puitteissa pelin henki on aina perustunut joko pahuuden tai ahneuden varaan. Suuri kysymys onkin siis aina ollut; leikitäänkö sotaa vai leikitäänkö rahajärjestelmää? Molemmat näistä järjestelmistä taistelevat ihmisen luontaisia palkkiomekanismeja vastaan ja ovat perusluonteeltaan yhtä keinotekoisia, primitiivisiä ja ihmisvihamielisiä.

Talousoppinut voi Joululahjoja ostaessaan miettiä hiljaa mielessään, kumpi mahtaa antaa hänelle itselleen paremman henkisen hyvinvoinnin - omasta hyvästä muille jakaminen vai kaiken itselle ahnehtiminen? Kumpi lopulta onkaan palkitsevampaa, hyvän vai pahan olon tuottaminen? Uskallan väittää, että ihmisen luontaiset palkkiojärjestelmät tukevat anteliaisuutta ja hyvyyttä. Hyvää tekevä ihminen saa välittömän palkinnon henkisen hyvinvoinnin muodossa, mutta erilaisten nykymaailmaan pesiytyneiden vääristyneiden ja keinotekoisien arvojärjestelmien seurauksena ihmiset ovat jatkuvasti pakotettuja

kieroutuneeseen käytökseen. Kieroutunut käytös puolestaan johtaa henkiseen pahaan oloon, stressiin, masentumiseen ja edelleen muihin ongelmiin, kuten päihteiden käyttöön jne.

Pahuus ei ole ihmiselle yhtään sen luonnollisempaa kuin ahneuskaan. Ei, vaikka papit ja talousteologit niin väittäisivätkin. Jos pahuus olisi luonnollista, sodasta kotiutuneet veteraanit tuskin masentuisivat, heräilisivät yöllä painajaisiin tai tekisivät keskimääräistä enemmän itsemurhia. Jos talousoppineiden ja pappien väitteet ihmisten luontaisesta ahneudesta ja pahuudesta pitäisivät paikkansa, tappamisen ja ahnehtimisen tulisi tuottaa ihmisille syvää mielenrauhaa ja ylitsepusuavaa onnea. Nälkään kuolevien lasten tukahtuneen itkun ja tuskissaan kituvien, kuolevien ihmisten tulisi tuottaa sivusta seuraajille aitoa iloa, hyvää mieltä ja onnen tunnetta. Näin meille valtaeliitin taholta pyritään epäsuorasti todistamaan.

Kaikki tiedämme, ettei tämä ole totta. Ihminen ei ole luontaisesti paha eikä ahne. Sen sijaan jokaisessa ihmisessä on sisäsyntyinen palo kohti suurempaa luovuutta, suurempaa tietoa, suurempaa älykkyyttä, suurempaa kauneutta, suurempaa totuutta ja suurempaa rakkautta. Jos ihminen toimii näitä arvoja vastaan, hän tekee niin joko kieroutuneen palkkiojärjestelmän puitteissa tai sitten hän on todennäköisesti joutunut itse kokemaan vääryyttä omassa elämässään. Kieroutunut yhteiskunta tuottaa kieroutuneita kansalaisia.

Pahuus, kieroutuneisuus ja korruptio ei ole yksittäisissä ihmisissä. Se on sisällä järjestelmässä, joka luo palkkiojärjestelmän tukemaan vääristynyttä käytöstä. Olemme ympäristömme muovaamia. Järjestelmässä, jossa toisten ihmisen kärsimys ja puute näkyvät suoraan toisten ihmisen hyvinvointina, ei ole sijaa empatialle. Mikään ei maailmassa muuttuisi, vaikka kaikki politiikan ja finanssimaailman vaikuttajat vaihdettaisiin uusiin, niin kauan, kun peli itsessään säilyisi muuttumattomana. Kun yksi ihminen otettaisiin pois, nousisi joku toinen välittömästi hänen tilalleen. Tarvitsemme järjestelmätason muutoksen. Voittoon perustuva talousjärjestelmä maksimoi aina lähtökohtaisesti vain voiton. Ihmisten hyvinvointi tulee jossain kaukana sen takana.

44. Ihmisistä eläimiä

Kilpailuun perustuvaa yhteiskuntajärjestelmää puolustetaan usein luonnollisena muun muassa siitä syystä, että myös eläimet ovat luonnossa jatkuvassa eloonjäämiskamppailussa keskenään. Perustelu on siinä mielessä osuva, että ihmisten tavoin myös eläimet elävät jatkuvassa niukkuudessa. Mutta siinä missä eläinten niukkuus on luonnollista, ihmisten niukkuus on nykyteknologian maailmassa täysin keinotekoisista ja tarkoituksellisesti aiheutettua. Elämme niukkuudessa vain ylläpitämämme

rahajärjestelmän vuoksi. Meillä on käytössämme kaikki tieteellinen edistys ja teknologia, jolla voisimme vapauttaa itsemme näistä niukkuuden kahleista. Meidän ei tarvitsisi elää kuin eläimet.

Hitlerin, Stalinin, Maon tai Bushien rikokset ihmiskuntaa vastaan ovat pieniä tihutöitä sen rinnalla, mitä velkaan perustuva rahatalous ja siitä väistämättä seuraava keinotekoisesti aiheutettu köyhyys, puute ja eriarvoisuus aiheuttavat maailmassa joka päivä.

Nykyjärjestelmä on saanut uskoteltua ihmisille, että lukuisat toisiaan vastaan kilpailevat, keskenään vihamieliset ryhmittyvät, muodostaisivat pohjan terveelle yhteiskunnalle ja alati kasvavalle hyvinvoinnille. Että jatkuvan kilpailun, ahneuden ja talouskasvun kautta jotenkin kummallisesti maksimoisimme samalla hyvinvointimme. Tämä on pötypuhetta. Kilpailu tuottaa aina vain harvoja voittajia ja lukuisia häviäjiä, ylläpitäen siten ihmisten välisiä jännitteitä ja epätasa-arvoa.

Jos kilpailun tarve on ihmisille välttämätöntä, se tarve voidaan saada tyydytetyksi muutenkin, esimerkiksi erilaisten urheilulajien muodossa. Mutta se, että rahasta luodaan tarkoituksella niukka resurssi, joka synnyttää keinotekoisesti ylläpidetyn eloonjäämististelun välttämättömyshyödykkeistä sillä seurauksella, että kymmenet tuhannet ihmiset kuolevat päivittäin nälkään tai aliravitsemuksesta johtuviin sairauksiin - se on pelkästään primitiivistä ja brutaalia.

Järjestelmä tässä muodossaan ei hyödytä ketään, ei edes vallassa olevaa eliittiä, vaikka he virheellisesti saattavat niin uskoakin. Myös he ovat tietämättään saman järjestelmän uhreja. Niin kauan kun kaduilla kulkee sairaan järjestelmän alistamia ja nöyryyttämiä ihmisiä, ei kukaan ole turvassa - ei edes valtaeliitti itse.

"Älkää vihatko alistajianne. Myös heidät tulee vapauttaa, aivan kuten sinutkin"

-- Mahatma Gandhi --

45. Ikuisen kasvun paradoksi

Kun maailmantalous kasvaa kolmena peräkkäisenä vuonna tasaisessa sarjassa vaikkapa 1%, 1% ja 1%, siitä syntyvä graafinen esitys ei ole kulmakertoimetön suora viiva, kuten mediassa usein annetaan ymmärtää. Kiipeämme yhä vain korkeammalle jo vuosisatoja eksponentiaalisesti kasvaneella käyrällä. Samalla tavoin myös inflaatio kasvaa kiihtyvästi, joten rahan arvo on alati kiihtyvässä syöksyssä. Talouskasvun ja inflaation kuvaaminen tasaisena on median luoma keino, jolla ylläpidetään mielikuvaa vakaudesta, vaikka talousjärjestelmämme on todellisuudessa

kaikkea muuta kuin vakaa. Todellisuuden esittäminen totuudenmukaisesti eksponentiaalisena, kiihtyvästi kasvavana käyränä, voisi näyttää yleisön silmiin liian hurjalta. Se voisi aiheuttaa laajaa järjestelmän kestävyyskyseenalaistamista, niin kuin ehdottomasti tulisikin tapahtua.

"Ihmiskunnan suurin vajavaisuus on kykenemättömyytemme ymmärtää eksponentiaalinen funktio."

-- Albert A. Bartlett, fyysikko --

Nykyisenkaltainen talousjärjestelmämme vaatii ikuista, alati lakkaamatonta kasvua pysyäkseen hengissä. Ikuinen kasvu ei kuitenkaan voi olla mahdollista rajallisten resurssien maailmassa. Asiasta ei synny edes keskustelua tiedemaailmassa - niin itsestään selvästä asiasta on kyse. Silti mikään ei muutu, sillä se mitä se lopulta vaatisi, olisi rahajärjestelmän kyseenalaistamista, mitä yleisesti pidetään täysin mahdottomana ajatuksena. Valitettavasti se on lopulta kuitenkin ainoa todellinen vaihtoehto, mikäli tavoitteenamme on aidosti kestävä ja elinkelpoinen ympäristö, sekä kestäväälle pohjalle rakennettu ihmiskunnan hyvinvointi.

"Hänen, joka väittää eksponentiaalisen kasvun voivan olla ikuista rajallisessa maailmassa, täytyy olla joko hullu tai ekonomisti"

-- Kenneth Boulding, ekonomi --

46. Instituutioiden korruptio

Korkeasta elintasostaan ja törsäilevästä elämäntavastaan syyllisyyttä poteva ihminen saattaa lahjoittaa rahojaan ilmastonmuutosta, luonnon tuhoutumista tai ihmisoikeusloukkauksia vastaan taisteleville järjestöille ja lunastaa sitä kautta itselleen puhtaan omatunnon. Vaikka nämä järjestöt päällisin puolin puhuvatkin hyvistä ja tärkeistä asioista, eivät ne todellisuudessa pysty, tai edes pyri muuttamaan maailmaa, sillä ne eivät vaadi minkäänlaista muutosta siihen mekanismiin, josta ongelmat saavat alkunsa. Päin vastoin, nämä järjestöt toimivat itsekin rahajärjestelmän sisällä. Mitä suuremmaksi he kasvavat, sitä enemmän ihmisiä he palkkaavat ja sitä tärkeämmäksi heille muodostuu oman asemansa ylläpitäminen. Maailman epäoikeudenmukaisuus tuotteistetaan ja sillä mainostetaan. Tehdään kohderyhmäanalyysejä ja markkinointitutkimuksia. Palkataan projektipäälliköitä ja kontrollereita. Laaditaan meno- ja tuloarvioita, neuvotellaan rahoituksesta ja solmitaan kontakteja liikemiehiin ja poliitikkoihin.

Ennemmin tai myöhemmin mikä tahansa vilpittömästä tarkoituksesta alkunsa saanut liike muuttuu lopulta täysipäiväiseksi liiketoiminnaksi.

Liiketoiminnaksi, joka paradoksaalisesti saa kaiken elinvoimansa ihmisten ja ympäristön kärsimyksestä. Niinpä jokainen järjestelmään syntynyt instituutio on kuin järjestelmä itse pienoiskoossa ja siten täydellisesti korruptoitunut.

Mitä siis kävisikään, jos maailmasta loppuisivat ongelmat ja kaikki nämä ihmiset joutuisivat työttömiksi? Ainakin toistaiseksi tämä huoli on aiheeton, sillä niin kauan kun rahajärjestelmä toimii ja voi hyvin, se synnyttää luontaisen palkkiojärjestelmän niille ihmisille, jotka onnistuvat luomaan, pitkittämään ja ylläpitämään ongelmia. Mekanismi on sisäänrakennettuna järjestelmään. Mekanismi, joka saa elinvoimansa ongelmista.

Ympäristön tuho, nälänhätä ja ylipäänsä kaikki ihmisen kieroutunut käytös on joko suoraan tai välillisesti seurausta ihmisten kieroutunutta käytöstä tukevasta palkkiojärjestelmästä, jota talous- ja rahajärjestelmäksi kutsutaan. Niin kauan kun ympäristö- tai ihmisoikeusjärjestöt kieltäytyvät näkemästä tätä tosiasiaa, he ovat vain osa korruptoitunutta järjestelmää, eivätkä voi koskaan saavuttaa toimillaan pysyvää käännettä kohti parempaa maailmaa.

Jäätiköt sulavat, valtameret nousevat, sairaudet leviävät ja nälänhätä lisääntyy. Kaikki tämä on sinun syytäsi ja siksi elintasoasi tulee laskea - näin meille kerrotaan. Valtiot tulee alistaa keskitetyn globaalin päätöksentekokoneiston alaisuuteen jotta verotusta kiristämällä kaikkien ihmisten elintaso voidaan pysyvästi laskea. Kaiken tämän valtaeliitti on valmis toteuttamaan, jotta sen ei tarvitsisi kyseenalaistaa rahajärjestelmäänsä - tuota ihmiskunnan ikaikaista ongelmageneraattoria. Kuulostaako tutulta? Kyse on tietysti ilmastonmuutosuskonnosta.

Tämä ihmisten huonoon omatuntoon perustuva teollisuus on nykyajan anekapppaa ja se työllistää maailmanlaajuisesti miljoonia ihmisiä. Jos maailmasta häviäisivät ongelmat, miljoonat ihmiset jäisivät työttömiksi ja organisaatioiden huipulle kiivenneet maailmanparantajat menettäisivät palkkansa lisäksi sosiaalisen statuksensa. Niinpä kaikki kerran syntynsä saaneet instituutiot pyrkivät rahajärjestelmän puitteissa aina vähintään säilyttämään oman asemansa - keinoja kaihtamatta.

Tuskin on epäilystäkään, etteikö esimerkiksi Al Gore tuhansine kannattajineen toivoisi salaa ennustamansa globaalin ilmastokatastrofin toteutumista. Juuri tämä itsensä ylläpitämisen tarve tekee kaikista rahajärjestelmässä toimivista instituutioista jo syntyhetkellään korruptoituneita.

"Jos jotain voisni toivoa, niin haluaisin ilmastonmuutoksen toteutuvan, jotta tiede voitaisiin osoittaa oikeaksi, seurauksista riippumatta!"

-- Ote CRU:n johtavan (sittemmin syrjäytetyn) ilmastotutkijan, professori Phil Jonesin sähköpostista 5.7.2005 --

Ainoa tapa ylläpitää keinotekoista rahainstituutiota siten, ettei se voitonhimossaan repisi ihmisiä suorastaan kappaleiksi, on synnyttää sille vastapainoksi yhtälailla keinotekoinen lainsäädäntö, mikä puolestaan synnyttää tarpeen politikoinnille. Yhteistä kaikille ihmisten synnyttämille ja ylläpitämille instituutioille on niiden keinotekoisuus ja tapa oikeuttaa olemassaolonsa ihmisten ongelmien kautta.

Jos ongelmat katoisivat, valtaosa näistä instituutioista menettäisi olemassaolon tarkoituksensa. Pitkittämällä ja ylläpitämällä ongelmia, poliitikot ja virkamiehet pitkittävät ja ylläpitävät omia työpaikkojaan ja siten omaa hyvinvointiaan. Tämä on rahajärjestelmän luontainen ja sisäsyntyinen, ihmiskäytöstä vaikeasti kierouttava palkkiojärjestelmä. Ylläpitämällä rahajärjestelmää - kaikkien ongelmageneraattoreiden äitiä - yhteiskunta tulee jatkossakin tarvitsemaan uusia rajoituksia, lakeja, sääntöjä ja normeja, sekä tietysti myös poliitikkoja ja virkamiehiä näitä lisääntyviä rajoituksia säätämään. Jos joku viranomainen sattuisi vahingossa ratkaisemaan lopullisesti jonkin ongelman, tekisi hän samalla itsensä tarpeettomaksi. Rahajärjestelmän luontainen palkkiomekanismi ei palkitse niinkään ongelman ratkaisijoita, kuin ongelmien ylläpitäjiä.

47. Korruptio ei säästä ketään

Kaikki rahajärjestelmän sisällä toimivat instituutiot ovat luonteeltaan korruptoituneita. Myös rauhan ja rakkauden ilosanomaa levittävä kristillinen kirkko joutuu jatkuvasti sopeuttamaan oppejaan juuri sillä hetkellä yhteiskunnassa vallitseviin arvoihin. Sota-aikana kirkko siunaa sotilaat, aseet ja vihollisiksi katsomiensa ihmisten verisen teurastuksen, kun taas rauhan aikana se keskittyy saarnaamaan rauhasta ja rakkaudesta, tehden siinä sivussa varsin tuottoisaa bisnestä. Näin siitäkin huolimatta, että Jeesus itse saarnasi hyvin selkeästi tappamista ja maallista mammonaa vastaan. Ja vielä siltä varalta, jos joku vielä epäilee, etteikö kirkkokin olisi mukana tässä samassa korruptoituneessa rahajärjestelmän synnyttämässä pelissä, katson asiakseni korjata tämän virhekäsityksen.

Vuonna 2007 kirkon nettotulos nousi 92 miljoonaan euroon. Kirkon varallisuuden tasearvo oli noin kolme miljardia euroa, josta 800 miljoonaa euroa oli likvidejä kassavaroja. Käteistä löytyi 255 miljoonaa euroa, kun taas 542 miljoonaa euroa oli kiinni erilaisissa osakkeissa, osuuksissa ja arvopapereissa.

Rahajärjestelmässä toimivalla instituutiolla voi olla erilaisia ideologioita, mutta lopulta vain yksi Jumala. Paradoksaalisesta kyllä, myös kirkko

palvelee ensisijaisesti rahaa ja vasta sitten kristinuskon oppeja. Kumartaessaan rahalle, he kuitenkin pyllistävät raamatulle. Rahajärjestelmä ei ole heidän vikansa. Mutta se, etteivät he aktiivisesti tuo tätä rahaan liittyvää kaksinaismoralismia itse esiin, vaan pikemminkin pyrkivät sopeutumaan siihen kaikin mahdollisin keinoin - on yksin heidän oma valintansa.

On eri asia taipua hampaat irvessä ja suurella vastenmielisyydellä välttämättömän pahan edessä, kuin sulautua sen osaksi ilman vastarintaa. Ihmiset kyllä aistivat tekopyhyyden.

Eikö nimenomaan kirkon tulisi taistella rahajärjestelmän epäoikeudenmukaisuutta vastaan ja taipua vasta pakon edessä, jos silloinkaan? Sen sijaan se on valinnut helpomman tien ja päättänyt pitää hyvät välit finanssimaailmaan. Kuka tietää, ehkä kirkkokin vielä jonain päivä hakee itselleen pankkitoimilupaa ja lanseeraa oman bonuskorttijärjestelmänsä? Onhan kaikki mitä tapahtuu vain osa Jumalan suurta suunnitelmaa. Kohtalonusko vapauttaa vastuusta.

Jeesus itse puhui varsin selvästi tappamista, rikkauksien haalimista ja koron kiskontaa vastaan, mutta jostain syystä kaikki nämä tärkeät arvot ja aatteet ovat kerta toisensa jälkeen saaneet väistyä rahan vallan edessä. Säilyäkseen rahajärjestelmän puristuksessa, kaikkien rahajärjestelmän sisällä toimivien instituutioiden on mukautettava sanomansa rahajärjestelmän vaatimusten mukaisiksi - täysin riippumatta niiden alkuperäisestä ideologiasta. Eivät ihmiset näiden instituutioiden sisällä pahoja ole niin tehdessään. Rahalla vain on ominaisuus korruptoida aina ja kaiken. Pysyäkseen mukana, kaikkien peliin osallistujien on omaksuttava pelin henki ja elettävä sitä mukaillen.

48. Rahan aatteettomuus

Rahajärjestelmän päällä toimiva yhteiskuntajärjestelmä - olipa se sitten fasismi, kommunismi tai kapitalismi - on lopulta vain yhden ja saman rahajärjestelmän eri muoto. Myöhempi historiankirjoitus ei tule tekemään suurta eroa näiden ideologioiden kesken. Jo nyt voimme nähdä kapitalismin ja kommunismin ideologioiden täydellisen sekoittumisen Kiinan tapaisissa maissa. He ovat jo löytäneet parhaan yhteiskuntajärjestelmän voiton maksimointia silmällä pitäen ja on vain ajan kysymys, koska muut maat seuraavat perässä. Rahajärjestelmä pakottaa lopulta kaikki samaan muottiin.

"Ei ole väliä onko kissa musta vai valkoinen kunhan se vain pyydystää hiiren."

-- Deng Xiao Ping, Kiinan markkinataloutteen ohjannut kommunistisen puolueen pääsihteeri --

Korruptio ja vallan väärinkäyttö kuuluvat luonnollisena osana kaikkiin rahajärjestelmän päälle rakentuneisiin yhteiskuntajärjestelmiin. Valtaeliitin väärinkäytösten paljastaminen ja jahtaaminen ei johda koskaan pysyviin lopputuloksiin. Se on yhtä toivotonta kuin muurahaispesän hävittäminen yksittäisiä muurahaisia tallomalla. Jos otat yhden pois, voit olla varma, että kohta joku toinen kipittää tilalle ja ottaa hänen paikkansa. Jos haluamme todella päästä eroon ongelmasta, meidän tulee paikantaa itse pesä ja katsoa mitä voisimme sille tehdä.

Niinpä kaikki rahajärjestelmän sisällä tapahtuva aktivismi, perustuipa se kuinka kauniiseen ideologiaan tahansa, joutuu hengissä pysyäkseen lopulta aina rahajärjestelmän korruptoimaksi. Ainoa kokonaisvaltainen tapa vastustaa vääryyttä kaikessa muodossaan, on vastustaa itse rahajärjestelmää. Tämä on tiedetty jo kauan.

"Emme me ole tuoneet mitään mukamme maailmaan emmekä voi viedä mitään täältä pois. Kun meillä on ruoka ja vaatteet, saamme olla tyytyväisiä. Ne, jotka tahtovat rikastua, joutuvat kiusaukseen ja lankeavat ansaan, monenlaisten järjettömien ja vahingollisten halujen valtaan, jotka syöksevät ihmiset tuhoon ja perikatoon. Rahanhimo on kaiken pahan alkujuuri. Rahaa havitellessaan monet ovat eksyneet pois uskosta ja tuottaneet itselleen monenlaista kärsimystä." (1. Tim. 6:6-10)

Mutta paremman maailman luomiseksi tarvitsemme enemmän kuin pelkän uskonvakaumuksen. Onko mikään ihme jos ihminen lankeaa, kun yhteiskuntajärjestelmä itsessään asettaa palkkion lankeemukselle?

Ihmisen on itse oltava kyllin viisas luodakseen itselleen sellaisen yhteiskuntajärjestelmän, joka älykkään yhteiskuntasuunnittelun keinoin poistaa palkinnon kaikelta kieroutuneelta käytökseltä. Kenenkään ihmisen ei tule voida hyötyä toisen ihmisen epäonnesta. Tämä ei ole uskonasia, eikä näin suurta kysymystä pidä jättääkään uskontojen tai alati monimutkaisemmaksi ja sekavammaksi käyvien lakijärjestelmien varaan. Tämä on yhteiskuntasuunnittelutason ongelma ja sellaisena täysin ratkaistavissa älykkään yhteiskuntasuunnittelun keinoin.

Käytöstämme kierouttava rahajärjestelmä on kasvanut niin kiinteäksi osaksi arkielämäämme, ettemme osaa aktiivisesti enää edes etsiä rahalle vaihtoehtoja. On suorastaan turhauttavaa nähdä, kuinka poliittiset päättäjät etsivät vuodesta toiseen ratkaisuja ongelmiin lisääntyvän verotuksen, velkaantumisen ja lainsäädännön kautta. Tällä tavoin he osoittavat ainoastaan täydellistä ymmärtämättömyyttä ongelmien todellisesta luonnetta kohtaan.

"Emme voi ratkaista ongelmiamme turvautumalla siihen samaan ajattelutapaan, jota käytimme synnyttäessämme ne."

-- Albert Einstein --

49. Yksilötason korruptio

On tärkeä ymmärtää, ettei yksilötasolla ilmenevässä korruptoituneessa käytöksessä ole kyse yksittäisten ihmisten hyvyydestä tai pahuudesta. He ovat kaikki aivan tavallisia ihmisiä, jotka vain toteuttavat sitä tehtävää, johon järjestelmä heidät asemansa puitteissa velvoittaa. He ovat asemansa korruptoimia, niin kuin kaikki ihmiset rahajärjestelmän sisällä.

Jos olet saanut työpaikan asetehtaassa, olet tehtaan johtajan käskynalainen. Pitääksesi työpaikkasi ja ylläpitääksesi omaa ja perheesi hyvinvointia, joudut puhumaan tehtaan tuotteiden puolesta, vaikka todellisuudessa pitäisitkin koko aseteollisuutta äärimmäisen vastenmielisenä teollisuuden alana.

Myös asetehtaan johtaja noudattaa vain käskyjä. Myös hänellä on perhe ja henkilökohtaisia vastuita, jotka ovat suorassa suhteessa hänen asemaansa ja palkkaansa. Lisäksi hänen oma identiteettinsä on hyvin vahvasti riippuvainen hänen asemastaan. Ylläpitääkseen asemansa, hänen on toimittava juuri niin kuin konsernin toimitusjohtaja käsklee. Konsernin toimitusjohtaja puolestaan on tilivelvollinen konsernin hallitukselle ja hallitus puolestaan osakkeenomistajille. Kun valtarakenteiden pyramidia kiivetään ylöspäin, törmätään lopulta aina laajaan kasvottomaan omistajaluokkaan, jonka kaikki vaatimukset konsernin hallituksen suuntaan lähtevät voiton maksimoinnin lähtökohdasta. Ovatko nämä ihmiset sitten pohjimmiltaan kyltymättömän ahneita ja läpensä pahoja? Eivät tietenkään! Myös he ovat aivan tavallisia ihmisiä, jotka vain toimivat olemassa olevien pelisääntöjen puitteissa. Kyse on järjestelmätason virheestä.

Elääkseen kelvollista elämää, ihmiset ovat pakotettuja noudattamaan sairaan järjestelmän pelisääntöjä. Vaihtoehtona tälle olisi ihmisten henkilökohtaisen hyvinvoinnin luhistuminen. Niinpä kerran perustetulla asetehtaalla on ikuinen luontainen tarve säilyttää itseään ja ylläpitää tarpeellisuuttaan.

Asetehdas, joka pyrkii maksimoimaan omistajiensa voiton ja työntekijöidensä hyvinvoinnin, hyötyy suoraan turvattomasta ja pahasta maailmasta. Asetehtaan työntekijöiden pahin uhka olisi, että sodat ja pahuus loppuisivat maailmasta. Tietäisihän se välitöntä loppua sekä työntekijöiden, että omistajien hyvinvoinnille. Tätä kutsun rahajärjestelmän kierouttamaksi palkkiojärjestelmäksi. Jos tahdomme

todella päästä eroon ihmisen kieroutuneesta käyttäytymisestä, ei siihen tepsä mikään muu keino, kuin koko kieroutuneen palkkiojärjestelmän lakkauttaminen.

Olitpa rivityöläinen, esimies tai omistaja, olet aina pakotettu pelaamaan samaa voitonmaksimointiin perustuvaa peliä. Jos et tekisi niin, menettäisit ennen pitkää työsi, asemasi ja omaisuutesi. Kaikki toimijat rahajärjestelmän sisällä pyrkivät aina maksimoimaan voittonsa. Kaikki ihmiset, jotka tätä peliä pelaavat, ovat lähtökohtaisesti korruptoituneita.

Sama voitonmaksimoinnin mekanismi toimii yhteiskunnan kaikilla aloilla, myös valtiotasolla. Myös valtiot ovat taloudellisia yksiköitä ja jatkuvassa kilpailuasetelmassa keskenään. Valtioiden vauraus ja kansalaisten hyvinvointi on suoraan verrannollinen niiden sisältämien yritysten menestykseen. Niinpä kansalainen, joka kuvittelee valtion palvelevan aina ensisijassa kansalaisiaan ja sitten vasta rahamaailmaa, joutuu aina pettymään.

50. There's no friends in business

Ihminen joka tässä järjestelmässä etsii itselleen uutta kulutushyödykettä, saa elää jatkuvassa huijatuksi tulemisen pelossa. Epärehellisyys on luonnollinen osa rahajärjestelmää. Jos erehdyt kysymään kauppiaan mielipidettä jostain tuotteesta, et voi olettaa hänen olevan rehellinen. Hän ei neuvo sinua kulman takana sijaitsevaan liikkeeseen, jonka tuotteet tietää omiaan paremmiksi ja edullisemmiksi. Sen sijaan hän valehtelee silmiään räpäyttämättä oman tuotteen erinomaisuudesta. Se kuuluu pelin henkeen, onhan myös kauppiaan elätettävä oma perheensä. Siksi kaikkien rahajärjestelmän sisällä toimivien ihmisten on paras olla jatkuvasti varuillaan. Nykyjärjestelmän puitteissa ihmiseen on mahdollon luottaa, jos hänen mielipiteensä tai motiivinsa millään tavoin sivuavat rahaa.

Kun lääkäri kertoo potilaalle, että tämän munuainen tulee poistaa, potilas ei voi olla täysin varma onko munuaisen poistaminen varmasti tarpeellista, vai tahtooko lääkäri kenties vain maksaa operaatiosta saamallaan rahalla uuden auton osamaksuerän. Myöskään potilas ei voi tietää määrääkö lääkäri hänelle oikeasti parhaita mahdollisia lääkkeitä, vai muisteleeko hän reseptiä kirjoittaessaan lääkeyhtiön tarjoamia kosteita illallisia.

Rahajärjestelmän luonnollinen palkkiomekanismi synnyttää luontaisen palkkion sellaiselle lääkärille, joka tavalla tai toisella onnistuu pitkittämään asiakkaansa sairautta. Oletetaan että potilaalla on todettu vaikkapa angiina ja lääkärin tehtäväksi jää miettiä kumpaa antibioottia hän kahdesta vaihtoehdosta potilaalle määräisi. Sitäkö, jonka hän

kokemuksensa perusteella tietää tehoavan 50%:ssa tapauksista, vai sitäkö, joka nujertaa taudin 90%:lla varmuudella? Rahajärjestelmän luoma korruptoitunut palkkiojärjestelmä kannustaa lääkäreitä kirjoittamaan potilaalle ensin heikompaa antibioottia ja sanomaan: "Jos angiina ei häviä viikon kuluessa, tulet sitten uudestaan vastaanotolle". Ja näin lääkäri työllistää itsensä myös seuraavalla viikolla ja maksimoi tällä tavoin voittonsa asiakkaan hyvinvoinnin kustannuksella. Ainoa nykyjärjestelmän tarjoama valvontamekanismi tällaiselle korruptoituneelle käytökselle on pelkkä juhlallisella äänellä lausuttu lääkärinvala. Mitä sellainen takaa?

Se että rahajärjestelmän luontainen palkkiojärjestelmä tukee lääkärin kieroutunutta käytöstä, on vain huonon suunnittelun seurausta. Niin ei pitäisi olla. Niin ei tarvitsisi olla. Mielenkiintoinen poikkeus tähän on jossain päin Kiinaa toimiva käytäntö, jossa lääkärit saavat palkkionsa siihen nähden, kuinka monta tervettä päivää hänen asiakkaansa on viettänyt kuukaudessa. Sairastelupäivistä lääkärit eivät peri maksua. Päin vastoin, jos asiakas sairastuu, on lääkäri nyt puolestaan velvollinen maksamaan asiakkaalleen. Vaikka tämäkään järjestely ei poista väärinkäytösten mahdollisuutta, on se lähtökohtaisesti paljon ihmisläheisempi. Nyt asiakas voi olla vakuuttunut lääkärin vilpittömästä huolesta asiakkaan hyvinvointiaan kohtaan. Kiinalaisessa mallissa lääkäri ei yritä ainoastaan saada asiakastaan paranemaan mahdollisimman pian, vaan on lisäksi myös luontaisesti taipuvainen ylläpitämään tämän terveyttä.

Länsimaisessa kulttuurissa on yleisesti ottaen kyse aina pelistä, jossa toisen rahoihin yritetään päästä käsiksi ilman, että rahan menettäjä tuntee tulleensa huijatuksi. Jos tässä prosessissa ihmisten välille syntyy kiistaa, on oikeuden tehtävä päättää, onko kyse laillisesta vai laittomasta huijauksesta. Kuitenkin kaikki voitonmaksimointiin liittyvä liiketoiminta on pohjimmiltaan aina korruptoitunutta. Rahajärjestelmä, olipa se mikä tahansa, on aina omiaan kierouttamaan ihmisten käytöstä. Niinpä talousrikokset ja oikeuslaitoksemme niistä langettamat tuomiot edustavatkin eräänlaista kliimaksia kaiken tekopyhyiden ja epäoikeudenmukaisuuden saralla.

Ihminen, joka ymmärtää raha- ja pankkijärjestelmämme todellisen luonteen, ja siihen liittyvän oikeuslaitoksen kaksinaamaisuuden, voi nähdä etenkin talousrikosoikeudenkäynnit suorastaan perversseinä toimenpiteinä. Ne noudattavat alusta loppuun epäjohdonmukaisuuden sumeaa logiikkaa, eivätkä palvele alkeellisintakaan käsitystä oikeudenmukaisuudesta. Onhan koko rahajärjestelmä jo lähtökohtaisesti pelkkä ihmisten itsensä luoma, reaali maailmasta irrallinen, puutetta, köyhyyttä ja kurjuutta luontaisesti synnyttävä sekä ihmisten kieroutunutta käytöstä ylläpitävä, valheellinen ja keinotekoinen peli.

Vaikka ihmiset vaistoavat, että järjestelmä on jollain tavoin vaikeasti korruptoitunut ja että se on sitä aina enemmän, mitä lähemmäs vallan

huippua kiivetään, he siitä huolimatta luottavat lähtökohtaisesti aina valtioon ja sen tuottamaan viralliseen totuuteen. Mutta mitä valtio on? Mistä valtiot koostuvat?

Valtiot koostuvat instituutioista ja instituutiot puolestaan viranomaisista. Viranomaiset ovat tavallisia, oman asemansa korruptoimia ihmisiä. Kun viranomaiset suorittavat rikoksia, niiden tutkinta ohjataan toisille viranomaisille, joiden muodostama tiivis hyväveli-verkosto tutkii ja tuomitsee - tai on tuomitsematta - omat tekonsa.

51. Markkinatalous ongelmien ratkaisijana ja hyvinvoinnin synnyttäjänä

Koska markkinatalous hyötyy ihmisten ongelmista, on sillä luontainen taipumus myös ylläpitää ongelmia.

Pullovettä valmistavaa yhtiötä ei hyödytä jos järvien ja jokien vesi olisi juomakelpoista sellaisenaan. Niinpä se hyötyy suoraan vesistöjen saastumisesta. Turvapalveluyritykset eivät hyödy ihmisten turvallisuuden tunteesta. Lääketeollisuus ei hyödy ihmisten terveydestä. Sotatarviketeollisuus ei hyödy rauhasta. Energiateollisuus ei hyödy uusiutuvasta ja yltäkylläisestä energiasta. Tietoturvateollisuutta ei olisi ilman tietoturvauhkaa. Tupakkateollisuus tarvitsee tupakan polttajia. Ihmisoikeustaistelijat tarvitsevat ihmisoikeusrikkomuksia. Pankkiirit tarvitsevat rahan niukkuutta. Poliitikot tarvitsevat nykyoloihin tyytymättömiä kansalaisia. Luonnonsuojelijat tarvitsevat luonnon tuhoutumista. Elintarviketeollisuus tarvitsee ruuan niukkuutta. Ilmastonmuutoksen varaan rakentava teollisuus tarvitsee ilmastonmuutosta. Ja niin edelleen.

Ihmisille, joille on kertynyt paljon omaisuutta, on kertynyt usein myös laajat omistukset monien eri toimialojen pörssiyrityksissä. Heidän salkuistaan voi löytyä yhtä aikaa muun muassa pankki- ja vakuutussektoria, lääketieteellisuutta, mainosteollisuutta, sotatarviketeollisuutta, elintarviketeollisuutta, tietoturvayhtiöitä, turvapalveluyrityksiä ja media-taloja. Sen lisäksi nämä suuryritysten omistajat tukevat avokätisesti myös poliitikkoja. Toisin sanoen, mitä enemmän ihmisellä on omaisuutta, sitä suurempaa ja kokonaisvaltaisempaa vaikutusvaltaa hän yhteiskunnassa käyttää.

Koska tietyt yksittäiset omistajatahot omistavat laajasti monien eri teollisuudenalojen osakkeita, on näiden toimialojen välille järkevää pyrkiä kehittämään synergiaetuja. Hyviä aisapareja muodostavat ainakin mainos-/elintarvike-/lääketeollisuus, media-/lääketeollisuus ja media-/sotatarviketeollisuus.

Kaupallinen media ja kaupallisten kanavien uutistoimitus lietsoo pelkoa ja ohjaa ihmiset suurina massoina haluttuun suuntaan. Syksyllä 2009 median ja lääketeollisuuden yhteistyönä synnyttämä sikainfluenssahysteria poiki miljardien voitot lääketeollisuudelle. Tarkoitushakuista uutisointia on ollut havaittavissa myös muun muassa ilmastonmuutoshysteriaa lietsottaessa.

Kun mainosteollisuus tuottaa elintarviketeollisuudelle roskaruoan kulutusta lisääviä mainoksia, ihmisten terveysongelmat lisääntyvät ja muutaman vuoden kuluttua yhä useammalla ihmisellä diagnosoidaan jokin epäterveistä ruokatottumuksista johtuva pitkäaikaissairaus. Pitkäaikaissairaudet tarkoittavat usein elinikäistä lääkitystä, mikä puolestaan merkitsee pitkäaikaisia tulovirtaa lääketeollisuudelle.

Myös elintarvikkeisiin lisätyt, säilyvyyttä ja ulkonäköä parantavat kemikaalit ja lisäaineet voidaan nähdä yhtä aikaa sekä parantuneesta myynnistä hyötyvän elintarviketeollisuuden, että lisäaineiden aiheuttamista sairauksista hyötyvän lääketeollisuuden etuina.

Median jatkuvasti esiin nostama terrorismin uhka ylläpitää sotateollisuutta. Sotateollisuus on varma työllistäjä ja luotettava teollisuuden veturi. Se on kertakäyttökulutusta ja resurssien tuhailua puhtaimmillaan. Sota on suoraa valtion verotulojen siirtoa sotateollisuuden omistajille. Paluupostina sinkkiarkuissa palaavat sankarit takaavat iltapäivälehtien myynnin useiden päivien tarpeiksi, vieden samalla kansalaisten huomion pois omista ongelmistaan. Sota on poliitikkojen aiheuttamaa ja sodan ongelmia ratkaisemaan tarvitaan poliitikkoja.

Salaliittoteorioita vai pelkkää järkevää liiketoimintaa? Totuus on, ettei rahajärjestelmän puitteissa voi koskaan olla täysin varma. Mitä useammat ihmiset vapautuvat perustarpeiden tyydytykseen perustuvan teollisuuden palveluksesta, sitä enemmän heitä palkataan ongelmanratkaisukoneiston palvelukseen, jolloin yhä useamman ihmisen hyvinvointi saa voimansa toisten ihmisten ongelmista. Mitä useamman ihmisen hyvinvointi on riippuvainen toisten ihmisten ongelmista, sitä suurempi taipumus yhteiskunnalla on edistää näiden talouden kannalta välttämättömien ongelmien syntyminen.

Talousjärjestelmämme elää ongelmista. Jotta yhteiskunnassamme voisi elää hyvinvoivia ihmisiä, osan ihmisistä täytyy voida huonosti.

52. Uusi teknologia

"Ihmisten rooli tärkeimpänä tuotannontekijänä tulee vähenemään samalla tavoin kuin hevosten rooli väheni maanviljelyksessä, hiipuen ensin

vähitellen ja myöhemmin kadoten kokonaan traktoreiden käyttöönoton myötä."

-- Wassily Leontief, talouden nobelisti, 1973 --

Teknologia korvasi ensin ihmistyövoiman maa- ja metsätaloudessa. Maaseutu autioitui ja ihmiset siirtyivät suurina joukkoina kaupunkeihin tehdastyöhön. Sitä mukaa kun tehdastyö automatisoitui, työntekijät siirtyivät palvelusektorille. Viime aikoina myös palvelusektoria on automatisoitu alati kiihtyvällä vauhdilla. Mihin päättäjät uskovat ihmisten työllistyvän palvelusektorin jälkeen?

Markkinatalous pyrkii aina voiton maksimointiin ja valitettavasti ihminen on kallis, sairasteleva, huolimaton ja epäluotettava tuotannontekijä. Meillä on jo pankkiautomaatteja, lainausautomaatteja, limsa-automaatteja, karkkiautomaatteja, pullonpalautusautomaatteja, maksuautomaatteja, valokuvien kehitysautomaatteja, tilausautomaatteja, pysäköintiautomaatteja ja automaattisia puhelinvaihteita, sekä lukuisia internetiin ulkoistettuja palveluita, jotka perustuvat siihen, että asiakas palvelee itse itseään. Esimerkiksi matkalle lähtiessään asiakas voi varata matkan internetistä, tulostaa lipun kotonaan ja huolehtia lentokentällä lähtöselvityksestä. Ikeassa asioiva asiakas voi valita itsepalvelutiskin, väläyttää tuotteiden viivakoodit lukulaitteelle ja hoitaa koko maksutapahtuman itsenäisesti sirukortilla. Suunta on selvä ja väistämätön. Kassahenkilökunta tulee katoamaan. Jäljelle jäävät vain vartijat.

Nykyjärjestelmässä lisääntyvä teknologia ja automaatio koetaan ymmärrettävästi uhkana, sillä se lisää ihmisten työttömyyttä ja huonontaa siten heidän elintasoaan. Tämä taas on yksi selkeä osoitus rahajärjestelmän taipumuksesta vääristää ihmisille luontaisesti hyödyllinen mekanismi heitä itseään vastaan.

Teknologian alkuperäinen, luonnollinen ja siksi myös ainoa todellinen tehtävä, on ollut vapauttaa ihmiset raadannasta, antaa heille hyvinvointia ja lisätä perheen, ystävien ja harrastusten parissa vietetyn vapaa-ajan määrää. Tiede ja teknologia itsessään ei ole ihmisvihamielistä. Vihamieliseksi se muuttuu voitonmaksimointiin perustuvan talous- ja rahajärjestelmämme puristuksissa.

Ennemmin tai myöhemmin kansakunnan päättäjien on kohdattava tuottavuuden ja työllisyyden kiusallinen käänne verrannollisuus. Nimittäin mitä enemmän kansakunta irtisanoo työntekijöitään ja siirtää työntekoaan koneiden ja automaation vastuulle, sitä enemmän kansakunta tuottaa. Tämä on varsin ironista, sillä samaan aikaan kun kansakunta jatkuvasti rikkoo vanhat tuotantoennätyksensä, vastaavasti yhä suurempi osa kansasta päätyy työttömyyteen ja vajoaa köyhyysrajan

alapuolelle. Nyt kaupat pursuavat tavaraa, jota yhä harvemmalla on rahaa ostaa.

Järjestelmässä on vaikea virhe, eikä sen selvittämiseen ole tarjolla mitään helppoa ratkaisua. Ihmisten työntekoon perustuva yhteiskuntajärjestelmä ei sovellu enää kiihtyvästi kasvavan korkean teknologian ja automaation maailmaan. Koko järjestelmä on ennen pitkää suunniteltava uusiksi.

Teknologia tulee antamaan ihmisille väistämättä runsaasti lisää vapaa-aikaa tulevaisuudessa. Se tulee tapahtumaan joko massiivisen rakenteellisen työttömyyden tai kokonaan uuden talousjärjestelmän muodossa, mutta se tulee tapahtumaan joka tapauksessa. Kapitalistinen järjestelmä on luhistumassa monelta eri suunnalta samanaikaisesti. Koko syvästi korruptoituneen järjestelmän kieroutunut luonne tulee ennen pitkää räjähtämään yhä useampien ihmisten tietoisuuteen. Eikä kerran totuutta maistanut kansa voi palata enää täysin tyytyväisenä takaisin entiseen elämäänsä. Tämän uuden tietoisuuden levittämisessä internet tulee esittämään merkittävää roolia.

53. Lumedemokratia

Kevättalvella 2009 ilmestyneen kirjan "Lumedemokratia" kirjoittajat kritisoivat kovin sanankääntein suomalaisen poliittisen eliitin päätöksentekoa, joka tapahtuu todellisuudessa hyvin pienissä piireissä ja julkisuudelta piilossa. Läntisessä demokratiassa ihmisillä tulisi olla tarjolla vaihtoehtoja, mutta yhä useammat Suomalaiset eivät enää erota puolueita toisistaan. Järjestelmä on alkanut yhä enemmän muistuttaa yksipuoluejärjestelmää - mitä se rahajärjestelmän päälle rakennettuna todellisuudessa onkin.

Kirjan mukaan Suomea ei voida laskea länsimaiseksi demokratiaksi. Hallitukset tekevät jokseenkin samanlaista politiikkaa vuodesta toiseen, väristä ja kokoonpanosta riippumatta. Kansanedustuslaitoksen tulisi toimia poliittisen keskustelun pääareenana. Sen sijaan poliittiset päätökset valmistellaan kabineteissa ja tuodaan valmiina eduskuntaan. Siinä vaiheessa kun poliittisen keskustelun tulisi alkaa, päätökset on käytännössä jo tehty. Suomesta puuttuu kirjan mukaan myös kriittinen media ja kriittinen älymystö. Koko päätöksenteko tapahtuu suuren yhteisymmärryksen vallitessa ja muistuttaa tunnelmaltaan yksipuoluejärjestelmän puoluekokousta. Kaiken lisäksi päätöksentekijöitä rahoitetaan avoimesti ja avokätisesti finanssimaailman taholta.

Kuka todella uskoo voivansa vaikuttaa äänestämällä? Vaikka oma ehdokas tulisikin valituksi, on hän lopulta vain puolueen napinpainaja. Kun puoluekuri isketään pöytään, yksittäisten edustajien mielipiteet menettävät merkityksensä. Kuka sitten päättää mitä mieltä puolue jostain

asiasta on? Tietysti puolueen puheenjohtaja. Ja mikä erikoisinta, hänen ei ole tarvinnut saada ainoatakaan ääntä keneltäkään!

Entä mikä on se mandaatti, jonka vaalien voittaja saa kansalta? Kun vaalien voittaja ja pääministeripuolue saa reilut 20 % kaikista annetuista äänistä, äänestysprosentin ollessa 60% tarkoittaa se käytännössä sitä, että vain 12 % suomalaisista äänesti hallitsevaa puoluetta. Todellisuudessa emme ole koskaan eläneet vapaassa demokratiassa. Mitä se edes on? Onko vapaa demokratia edes tavoittelemisen arvoinen tila?

Nykyjärjestelmässä ihmisten mieliin on ohjelmoitu sellainen käsitys, että aina kun kansalle annetaan valta, asiat sujuvat yhtäkkiä jotenkin paremmin. Mutta kuinka asioista keskimäärin mitään ymmärtämättömät kansalaiset voisivat tietää mikä olisi heidän hyvinvoinnilleen paras mahdollinen ratkaisu? Jokaisella ihmisellä voi kyllä olla oma mielipiteensä asioista, mutta mistä he tietävät, että heidän mielipiteensä ovat heidän omiaan, eikä vain esimerkiksi valtaeliitin ylläpitämiä käsityksiä? Kuinka paljon ajattelet itse ja kuinka paljon ympäristösi ajattelee sinussa?

Eikö yhä edelleen lähes kaikki uusi tieto tule keskuuteemme valtamedian kautta? Tällöinhän valtamedialla on kaikista suurin valta valtaväestön tehokkaimpana mielipiteenmuokkaajana. Ei tavallinen ihminen saa itsestään päähänsä sikainfluenssapaniikkia, ilmastonmuutoshysteriaa, terrorismin pelkoa tai talouslamaa. Kaikki uutisointi on syötetty kansalaisten tajuntaan. Kaikki ihmisten tieto, ymmärrys ja mielipiteet ovat lopulta aina lähtöisin valtamedian uutisoinnista. Valtaeliitillä on keinot saada ihmiset haluamaan asioita, joiden puolesta he eivät normaalitilanteessa äänestäisi.

Ihmiset elävät harhaluulossa, että heillä olisi valta päättää heitä koskevista asioista äänestämällä vaaleissa. Kyse on täydellisestä illuusiosta. Saitko sinä äänestää uudesta ydinvoimalasta? Äänestitkö Lex Nokian, työelämän pidennyksen, veronkorotusten, lisääntyvän valtion velan, energiansäästölamppujen tai Afganistaniin lähetettävien sotajoukkojen puolesta? Lisäävätkö nämä päätökset ja lukuisat vastaavat omaa tai läheistesi hyvinvointia? Tuskin. Silti niin tapahtui.

Kansanvalta on aina ollut pelkkä illuusio. Käytännössä sellaista on täysin mahdoton edes toteuttaa ja sen hyödyllisyys ihmisten hyvinvoinnille on vähintäänkin arveluttava.

Kuvitellaan että olet joutunut liikenneonnettomuuteen ja lääkäri suorittaa sinulle leikkaustoimenpiteen. Korvaisitko nyt kokeneen kirurgin päätöksenteon leikkausta seuraamaan saapuneiden satunnaisesti valittujen kansalaisten demokratialla? Antaisitko näiden ihmisten päättää mihin seuraava viilto tehtäisiin? Tietenkään et. Luonnollisesti toivoisit, että leikkaus suoritettaisiin sen hetken parasta asiantuntemusta hyväksikäyttäen, potilaan hyödyn maksimoinnin periaatteita noudattaen.

Mitä parempi lääketieteellinen ymmärrys asiantuntijoilla on käytettävissään, sitä suuremmalla todennäköisyydellä leikkaus onnistuu. Mitä enemmän leikkauksen toimenpiteitä ja leikkaussalin toimintoja sysätään teknologian harteille, sitä pienemmäksi laskee leikkauksen epäonnistumisen riski ja sitä nopeammin potilas leikkauksesta toipuu.

Tämä täsmälleen sama mekanismi toimii myös suuria ihmismassoja koskevassa päätöksenteossa. Kun on kyse ihmisten hyvinvoinnin maksimoimisesta, on kyse aina luonnontieteen keinoin määriteltävistä teknisistä ongelmista. Kaikkien päätöksentekojärjestelmien tulisikin perustua aina kaikkien ihmisten hyvinvoinnin maksimointiin parhaan olemassa olevan tiedon ja käytettävissä olevien teknologian puitteissa. Rahaa tai politiikkaa ei ihmisten hyvinvoinnin maksimointiin tarvita. Näillä keinotekoisilla instituutioilla on luontainen taipumus ainoastaan ylläpitää ongelmia.

54. Internet - valtaeliitin suurin vihollinen

Länsimaissa kiusallisinta osa virallisen totuuden kyseenalaistavasta kritiikistä voidaan leimata aina salaliittoteorioiksi, mikä oikeuttaa vakavienkin yhteiskunnallisten ongelmien syrjäyttämisen ilman, että vapaan länsimaisen median maine siitä mitenkään kärsisi. Läntisen järjestelmän ylläpitämisen virallisen totuuden ainoa heikko kohta on vapaa internet. Internet ei suodata tietoa, tai pureskele sitä helposti nieltävää olomuotoon. Internet lyö faktat pöytään jokaisen ihmisen itsensä arvioitavaksi. Internetin aikakaudella ihmisen ei tarvitse olla enää riippuvainen oman maansa valtamedian tarjoamasta propagandasta, vaan hän voi lukea uutisensa halutessaan vaikkapa Venäläisestä, Kiinalaisesta tai Arabialaisesta näkökulmasta, tai kokonaan ilman minkään maan valtaeliittiä palvelevaa näkökulmaa ja muodostaa käsityksensä siten paljon laajempaan aineistoon perustaen.

Ajan saatossa yhä useammalle ihmiselle selviää, että valtamedian ylläpitämä totuus asioiden tilasta on aina hyvin suhteellinen käsite. Ennen pitkää ihmisten tietoisuus tästä kasvaa ja he tulevat ärsyyntymään joka kerta kuullessaan valtamedian propagandaa milloin mistäkin virallisesta totuudesta, liittyipä se sitten valtion velkaantumiseen, maahanmuuttopolitiikkaan, sikainfluenssarokotteisiin, ihmisen aiheuttamaan ilmaston lämpenemiseen tai terrorismin vastaiseen sotaan. Kaikki tällainen viralliseen totuuteen perustuva, tarkoitushakuinen ihmisten ohjailu, muuttuu tulevaisuudessa yhä useammalle ihmiselle vastenmieliseksi. Siksi internet muodostaa suurimman yksittäisen uhkan nykyjärjestelmälle ja sen valtaeliitille ja pelkäänpä pahoin, että jollain keinoin tämä uhka pyritään vielä poistamaan myös länsimaissa. Kiinassa ongelma on jo ratkaistu ja internetissä julkaistava tieto on tarkasti suodatettua.

55. Kriittinen media

Aidosti kriittinen media on rahajärjestelmän puitteissa pelkkä virallisen totuuden ylläpitämä illuusio. Valtamedia toimii rahajärjestelmän sisällä samalla tavoin kuin kaikki muutkin organisaatiot ja on siten jo lähtökohtaisesti taipuvainen tai suorastaan pakotettu julkaisemaan aina määrätynlaista informaatiota.

Kaupalliset mediatilat toimivat kaikki rahajärjestelmän pelisääntöjen mukaan ja kaikki tämän myös ymmärtävät. Jos media taas on valtiollinen, se tukee luonnollisesti valtion agenda. Valtiot puolestaan toimivat yhteistyössä pankkijärjestelmän kanssa ja ovat siten lähtökohtaisesti aina finanssimaailman etujen puolustajia.

Valtiot ovat joko rikkaita tai köyhiä riippuen siitä, kuinka suuria ja tuottavia yrityksiä ne pitävät sisällään. Ne ovat pakotettuja piiskaamaan kansalaisiaan yhä kovempaan työtahtiin ja ohjaamaan yhteiskuntajärjestelmäänsä aina vain kohti tehokkainta tiedossa olevaa valtiojärjestystä. Se mikä tässä kehityksessä on erityisen valitettavaa, on se että keskusjohtoisen Kiinan malli on monella tavoin osoittautumassa parhaaksi yhteiskuntajärjestykseksi voiton maksimoinnin kannalta. On aivan turha kuvitella, että Kiina muuttuisi talouskasvunsa myötä länsimaisemmaksi yhteiskunnaksi. Päinvastoin. Pärjätäkseen kilpailussa Kiinaa vastaan, länsimaat ovat pakotettuja tulemaan itse yhä enemmän Kiinan kaltaisiksi.

Asioista, joita ei opeteta koulussa, ei tarvitse tietää ja kaikkein vähiten niitä tulee kyseenalaistaa. Rahaa ei tarvitse ymmärtää. Riittää että sitä osaa käyttää. Julkisuudessa voidaan kyllä puhua markkinatalouden kielteisistä puolista, mutta vain niin kauan, kun puhuja muistaa olla tuomatta esiin pankkien tyhjistä luotua keinotekoista rahaa, koron luomaa ikuista kasvavaa velkakierrettä tai ylipäänsä koko velkaan perustuvan järjestelmän kestänytöntä luonnetta. Jos nykyjärjestelmässä ei ole mitään salattavaa, ei pitäisi olla mitään syytä, miksi niin tärkeää asiaa, kuin raha-, pankki- ja talousjärjestelmän todellinen luonne, ei opetettaisi kouluissamme.

Järjestelmää saa toki kritisoida, kunhan pysyy sallittujen rajojen puitteissa. Sallituiksi maalitauluksi on asetettu ministerit, kansanedustajat, presidentti, ynnä muut kritiikille avoimet kohteet. Se on järjestelmän tarjoama tiiliseinä, jolle kansalainen saa yrittää ensin rauhallisesti puhua, myöhemmin huutaa ja lopulta iskeä siihen päätänsä, mutta niin kauan kun kansalaiset pyrkivät muuttamaan asioita virallisen kansanedustuslaitoksen kautta, vain yksi asia on varmaa. Mikään ei muutu! Jos tahdomme aikaansaada todellisen muutoksen yhteiskuntaan,

kritiikki tulisi ulottaa siihen tahoan, jonka pelisääntöjen puitteissa me kaikki tätä peliä pelaamme. On tullut aika kyseenalaistaa itse velkaan perustuva rahajärjestelmä.

56. Ylivelkaannuttaminen uuden valtapolitiikan perustana

Sodat valtapolitiikan välineenä ovat jääneet vanhanaikaisiksi. Sota on liian läpinäkyvää, aiheuttaa liikaa melua ja johtaa kansojen pitkäaikaiseen katkeroitumiseen. Sotiin turvaudutaan yleensä vain silloin, jos jonkun kapinoivan kehitysmaan orjuutus ei syystä tai toisesta mitenkään muuten onnistu.

Nykyisessä globaalissa maailmantaloudessa kaikki perimmäinen valta on lopulta niiden käsissä, jotka hallitsevat rahaa. Sotateollisuus on toki kannattavaa, mutta sen sijaan että sotien annettaisiin kasvaa liian suuriksi kansainvälisiksi konflikteiksi, riittää että niitä ylläpidetään jossain syrjäisissä maailmankolkissa. Valtapoliittisesti paljon parempiin tuloksiin päästään valtioiden velkaannuttamisen keinoin. Tällä tavoin kaikki saadaan näyttämään luonnolliselta, eikä kansa osaa syyttää ikuisesta velkaorjuudesta ketään tai mitään muuta, kuin kasvotonta talousjärjestelmää, jolle kukaan ei kuitenkaan mahda mitään.

Tähän saakka maailmanpankin velkahelvetissä ovat kituneet lähinnä vain köyhät kolmannen maailman maat, mutta uusi vallalla oleva finanssikriisi on saanut polvilleen myös ennen vauraina pidettyjä länsimaita. Tuoreimpana esimerkkinä Islanti. Maa alistettiin talouden keinoin yhtä perusteellisesti, kuin jos se olisi joutunut suurvalta-armeijan miehittämäksi. Ja se lienee tarkoituskin.

"On olemassa kaksi tapaa valloittaa ja orjuuttaa kansakunta. Se voi tapahtua joko miekan tai sitten velan kautta."

-- John Adams --

Nykypäivänä velka- ja korkotaakan vaikutus kansantalouteen on sama, kuin jos maa toimisi vieraan vallan alaisuudessa ja kansakunta työskentelisi vieraan vallan hyväksi. Kaikki se kuitenkin tapahtuu monimutkaisen talousjärjestelmän kulisissa, niin korkealla valtahierarkian huipulla, ettei tavallisella kansalaisella ole juurikaan ymmärrystä asioiden todellisesta luonteesta. Eikä finanssimaailmaa koeta yhtä negatiivisesti kuin vieraan vallan miehittäjiä. Kaikki tapahtuu hienovaraisesti, aivan kuten kaikki muukin massojen ohjailu nykypäivänä.

Korkea valtion velka pakottaa kansan työskentelemään finanssijättäiläisten hyväksi alati kiihtyvällä tahdilla. Samat finanssitahot omistavat myös kaikki tiedotusvälineet, mikä pitää huolen siitä, että ihmiset jo pienestä

pitäen aivopestään pitämään sairasta järjestelmää normaalina. Median toimesta kaikki järjestelmää vastustavat kommentit jätetään joko täysin huomioimatta, tai vaihtoehtoisesti ne leimataan salaliittoteorioiksi.

57. Ihmisen aiheuttama ilmastonmuutos

Koska globaali voitonmaksimointiin perustuva talousjärjestelmämme on vakavassa epätasapainossa ja ristiriidassa todellisen maailman kanssa, on sanomattakin selvää, ettei sen ongelmia pystytä ratkaisemaan yksittäisten valtioiden päätöksenteon puitteissa.

Jotta nykyinen rahaan ja voitonmaksimointiin perustuva järjestelmä voisi jatkua myös tulevaisuudessa, yhteisen päätöksentekuelimen alle tarvitaan koko maailma ja kaikki maailman maat. Vasta yhteisen verotuksen ja lainsäädännön turvin ihmiskunta voi hallitusti tyrehdyttää luonnonvaroja tuhlailevan talouskasvun. Tämä tulee toki rajoittamaan ihmisten vapauksia ja hyvinvointia, mutta ilman uhrauksia rahajärjestelmää ei voida pelastaa. Vapaa markkinatalous ei voi toimia ikuisesti rajallisten resurssien maailmassa. Ennemmin tai myöhemmin tarvitsemme globaalia maailmanhallitusta, yhteistä rahaa ja yhteistä lainsäädäntöä.

Mutta kuinka myydä kaikki tämä ihmisille? Kuinka määrätä uutta lainsäädäntöä, uusia rajoituksia, lisääntyvää kontrollia ja lisääntyvää valvontaa kaikille maailman ihmisille kuitenkin siten, ettei se samalla muodostaisi uhkaa nykyiselle valtaeliitille? Kuinka ulottaa rajoitukset koskemaan kaikkia maailman valtioita yhtäaikaisesti? Kuinka luoda instituutio, joka asettaa vapaalle markkinataloudelle tiukat normit ja jonka alaisuuteen kaikki maailman maat voitaisiin määrätä? Kuinka saada ihmiset haluamaan koko ihmiskunnan tuotannon rajoittamista?

No tietysti samalla tavoin kuten aina ennenkin, nimittäin pelon kautta. Pelko antaa ihmiskunnalle siivet. Tarvitaan uusi virallinen uhkakuva, uusi virallinen totuus, uusi kaikki kansat yhdistävä aate. Tarvitaan ihmisen aiheuttama ilmastonmuutos.

Tarkoitusta varten USA:n kovan ytimen valtaeliitti luovuttaa oman poikansa, entisen Yhdysvaltain varapresidentin Al Goren, vapauttamaan ihmiskunnan synneistään. Gore saa kaiken tarvitsemansa mediahuomion ja ilmastouskonto julistetaan viralliseksi totuudeksi rauhan Nobelilla. Ja niin kaikki taas kääntyy pääläelleen. Jos vastustat Al Goren kaltaisia suurpääoman ja pankkiirien maskottia - jotka ilmastouskonnon kautta luovat hiilidioksidikaupasta itselleen uutta miljardibisnestä ihmisten hyvinvoinnin kustannuksella - sinut leimataan ihmiskunnan hylkiöksi ja planeettamme viholliseksi.

Pahinta ilmastouskonnossa on kuitenkin se, kuinka koko ilmastomuutoshysteria on pohjavireeltään hyvin ihmisvihamielinen. Jokaisen hiilidioksidia uloshengittävän olennon tulisi tuntea syyllisyyttä jo pelkästä olemassaolostaan. Koko länsimainen arvojärjestelmämme on vaikeasti kieroutunut ja on sitä yhä vaikeammalla tavalla. Vai mitä pitäisi ajatella kun Helsingin Sanomien kaltainen valtakunnan päämedia nostaa esiin Pentti Linkolan kaltaisten ajattelijoiden ajatuksia, joiden mukaan "Lasten hankkiminen on suurin ympäristörikos" ja että "tehokkaampia tapoja väen vähentämiseen olisi esimerkiksi vesijohtoveden myrkyttäminen".

"Kirjailija, kalastaja Pentti Linkola on sitä mieltä, että lasten hankkiminen on suurin ympäristörikos. Vastuullinen vaikuttaja -lehden haastattelussa hän sanoo, maailmassa on vain yksi ongelma ja se on se, että täällä on liikaa ihmisiä. Kaikki muut todelliset ongelmat johtuvat tästä eikä ihmiskunnalla ole mahdollisuutta selvitä. "Tsunamistakaan ei ollut iloa, eihän siinä mennyt edes yhden päivän nettolisääntymisen verran ihmisiä", Linkola sanoo. Hän laskee, että vuodessa maapallon väkiluku lisääntyy 80 miljoonalla, joka jaettuna 365:llä tekee noin 220 000 ihmistä lisää päivässä. Aids antoi Linkolan mukaan ensin toivoa, mutta sitten sekin lässähti, sanoo Linkola, joka on Suomen tunnetuin maailmanlopun ennustaja. Linkolan mielestä tehokkaampia tapoja väen vähentämiseen olisi esimerkiksi vesijohtoveden myrkyttäminen." (Helsingin Sanomat 10.11.2009)

58. Al Gore - Epämiellyttävä totuus

Ilmastomuutosta käsittelevässä dokumenttielokuvassaan, Epämiellyttävä totuus, Al Gore osoittaa, kuinka kautta historian maapallon lämpötilan nousun ja ilmakehän kasvavan hiilidioksidipitoisuuden välillä on ollut havaittavissa selvä yhteys. Näin todellakin on, mutta samalla hän unohtaa mainita erään hyvin oleellisen seikan. Lämpötila on nimittäin aina noussut ennen hiilidioksidipitoisuuden nousua. Toisin sanoen, maapallon lämpötila näyttäisi vaikuttavan ilmakehän hiilidioksidipitoisuuteen, ei toisin päin.

Al Goren teoria ilmastomuutoksesta on hyvin erikoinen. Hänen logiikkaansa soveltaen kylmässä saunassa hikoilevan ihmisen tulisi hikoilullaan saada aikaan saunan kuumeneminen. Tavallinen ihminen ymmärtää ettei tämä voi pitää paikkansa. Mutta kun kyse on ilmaston lämpenemiseen vaikuttavista monimutkaisista prosesseista, valtaeliitillä on käytössään ase, jota vastaan tavallisella kansalla ei ole mitään keinoa puolustautua. Tieto on valtaa ja tiedon väärinkäyttö vallan välineenä on kautta ihmiskunnan historian saanut suuret ihmismassa käyttäytymään irrationaalisesti.

Mikä sitten on se syy, jonka seurauksena maapallon keskilämpötila on jatkuvassa muutoksessa? Tosiasia on, ettei kukaan voi sitä varmuudella sanoa. Varmaa kuitenkin on, että kyse on huomattavasti monimutkaisemmasta prosessista, kuin pelkästä hiilidioksidin määrästä ilmakehässä. Joku voisi jopa väittää, että myös auringolla saattaisi olla jonkinlaista vaikutusta maapallon lämpötilaan. Auringon vaikutus on nimittäin tyystin sivuutettu kaikesta ilmastomuutoskeskustelusta - niin uskomattomalta kuin se tuntuukin.

Aurinko ei hehku jatkuvasti samalla teholla. Myös auringon aktiivisuus vaihtelee ja ihmeellistä kyllä - viimeisimpien tutkimusten mukaan auringon aktiivisuuden vaihtelu todella heijastuu suoraan maapallon ilmaston lämpötilaan. Ei suoraan lisääntyneen lämpösäteilyn johdosta, vaan myös niin sanotun lisääntyneen aurinkotuulen ansiosta, joka näyttää ajavan Aurinkokunnan ulkopuolelta tulevaa kosmista säteilyä pois päin maapallosta. Tämä kosminen säteily näyttäisi olevan yhteydessä planeettamme ympärillä vaikuttavien pilvien muodostumiseen ja sitä kautta ilmastomuutokseen. Mutta tämäkään ei ole vielä todistettua tiedettä. Varmaa kuitenkin on, että maapalloa ympäröivään ilmastoon vaikuttavat tuhannet eri tekijät, joista hiilidioksidin osuus on kokonaisuuteen nähden varsin mitätön.

59. Jatkuvassa muutoksessa oleva ilmastomme

Mitä itse ilmastomuutokseen tulee, olisi meidän korkea aika ymmärtää asemamme oikein tässä alati muuttuvassa maailmassa. Ilmasto, aivan kuten kaikki muukin maailmassa, on jatkuvassa muutoksessa. Vielä reilut 10 000 vuotta sitten Pohjois-Euroopassa oli niin kylmää, ettei lumi sulanut kesäisinkään pois. Vuosituhansien saatossa Suomi sai ylleen 2 - 3 kilometriä paksun jääkerroksen. Kilometrien paksuiset jäätiköt peittivät Euroopan aina Brittein Saarten eteläosiin saakka ja niiden keräämä jäätyneet vesi laski merien pintaa syvimmillään jopa 116 metriä nykyistä alemmaksi. Mutta ei jääkaudenkaan ilmasto ollut jatkuvasti yhtä tasaisen kylmä, vaan koostui lukuisista eripituisista lämpimien ja kylmien jaksojen vaihteluista.

Noin 10 000 vuotta sitten jotain kuitenkin tapahtui, jonka seurauksena yli 100 000 vuotta kestänyt jääkausi loppui. Ilmasto lämpeni ja vuosisatojen kuluessa jäätiköiden raja vetäytyi yhä pohjoisemmaksi. Siirryttiin lämpimään aikakauteen, mutta myös tämä uusi ajanjakso piti sisällään tuhansien vuosien mittaisia lämpimämpiä ja kylmempiä jaksoja, jotka puolestaan pitivät sisällään satojen vuosien mittaisia eri suuntaisia trendejä, jotka taas kätkivät sisään kymmenien vuosien trendejä jne. Ilmasto on ollut aina jatkuvassa muutoksessa.

Ilmastonmuutoksia arvioitaessa maapallon ilmasto tulisi todellakin nähdä vain eri pituisten trendien jatkuvana vaihteluna. Miljoonissa vuosissa tarkasteltuna jääkausi on maapallon luonnollinen olotila ja nykyisen kaltaiset lämpimämmät ajanjaksot vain lyhyitä hetkellisiä pyrähdyksiä. Jos tällaista jääkaudesta poikkeavaa, lyhyttä lämmintä ajanjaksoa, jota parhaillaan elämme, tarkastellaan tuhansien vuosien tarkkuudella, nähdään että lämmin kausi muodostuu lukuisista eri vaiheista. Tuhannen vuoden lämmintä jaksoa voi seurata tuhannen vuoden kylmempi jakso ja niin edelleen.

Kun mittakaavaa edelleen pienennetään ja yhtä tuhannen vuoden ajanjaksoa tarkkaillaan satojen vuosien tarkkuudella, havaitaan taas merkittäviä muutoksia keskilämpötiloissa ja niiden vaihteluissa. Myös viimeiseen tuhatteen vuoteen mahtuu useita satojen vuosien mittaisia nousu- ja laskutrendejä. Esimerkiksi vuoden 900 tienoilla alkoi noin 300-vuotta kestänyt lämmin ajanjakso, jolloin maapallon keskilämpötila nousi sadoiksi vuosiksi huomattavasti nykyistä keskilämpötilaa korkeammalle. Tätä ajanjaksoa, joka teki Englannista hetkeksi yhden Euroopan merkittävimmistä viinintuottajista, kutsutaan keskiajan lämpömaksimiksi. Ilmasto muuttui niin lämpimäksi, että myös Grönlannin eteläosat sulivat, paljastaen altaan neitseelliset ja puuttomat viljelysmaat. Ensimmäisen vuosituhannen vaihteessa Vikingit perustivat Grönlantiin laajoja siirtokuntia ja ryhtyivät viljelemään maata. Samoihin aikoihin he vierailivat myös Amerikan mantereella. 1300-luvulla lämpötila kuitenkin kääntyi selvään laskuun. Laskeva trendi johti lopulta niin sanottuun pieneen jääkauteen, joka päättyi vasta 1800-luvun lopulla. Samoihin aikoihin kun kylmä kausi päättyi ja uusi lämpenevä trendi sai alkunsa, ihminen aloitti säännöllisen lämpötilaseurannan. Koko tuon ajan trendi on ollut lämpenevä - alkoihan lämpötilanmittaus heti pienen jääkauden päätyttyä. Onko siis mikään ihme, jos muutosta pelkäävä neuroottinen ihminen saa päähänsä, että ilmastonmuutos täytyy olla ihmisen itsensä aiheuttama?

Mutta ei nykyinenkään nousutrendi ole jatkunut yhtämittaisena 1800-luvulta tähän päivään. Kun satojen vuosien mittaisia trendejä tarkastellaan vuosikymmenien mitta-asteikolla, huomataan että esimerkiksi vuosien 1940 - 1975 välillä lämpötila laski niin merkittävästi, että poliitikot ja media julistivat tutkimustulosten osoittavan maailman olevan matkalla uuteen jääkauteen. Otsikot 1970-luvun lehdissä olivat lähes identtisiä verrattuna niihin, joita saamme lukea nykypäivän sanomalehdistä. Luonnon katastrofit lisääntyvät, nälänhätä pahenee, poliittiset epävakaudet ja taloudelliset kaaokset yleistyvät. Afrikassa kärsitään kuivuudesta, kun toisaalla taas ihmetellään lisääntyneitä sateita ja tulvia.

Mistä hetkellinen ilmaston kylmeneminen sitten johtui? Virallisen selityksen mukaan sen täytyi olla seurausta ihmisten ilmakehään päästämistä epäpuhtauksista, jotka estivät auringon lämpösäteilyn

pääsemisen maapallon pinnalle. Nyt tämän saman mekanismin arvellaankin aiheuttavan juuri päinvastaisia ilmiöitä. Kaikkea tätä arvuuttelua leimaa valtava epätieteellisyys. Sen sijaan että tutkijat tunnustaisivat oman tietämättömyytensä luonnon mysteerien edessä, jokainen heistä tuo esille omaa teoriaansa ainoana oikeana totuutena. Totuus on, ettei kukaan todellisuudessa tiedä kaikkia niitä tekijöitä, jotka ilmastoomme vaikuttavat.

Todellisuudessa yksikään tiedemies ei osaa tarkasti ja tyhjentävästi selittää sitä mekanismia, josta maapallon keskilämpötilanvaihtelun johtuvat. Niin kauan kuin tiedemiehillä ei ole varmaa ja kiistatonta esitystä alati vaihtelevien ilmastosykliden perimmäisistä syistä, meidän ei tule puhua varmuudella mistään. Luotettavin tiedemies on sellainen, joka avoimesti tunnustaa ymmärtämättömyytensä. Ainoa minkä tiedämme varmasti, on se, että maapallon lämpötilan muutoksia on tapahtunut kaikkina aikoina ja että ne ovat normaaleja luonnonilmiöitä jotka kuuluvat asiaan. Kylmiä kausia seuraa lämpimät jaksot ja lämpimiä jaksoja taas kylmät kaudet. Trendit voivat kestää päiviä, viikkoja, kuukausia, vuosia, vuosikymmeniä, vuosisatoja, vuosituhansia, satoja tuhansia vuosia jne. Kaikki riippuu vain siitä, millä mitta-asteikolla ilmiöitä kulloinkin tarkastellaan.

60. George Orwell - Vuonna 1984

George Orwellin kirja "Vuonna 1984" julkaistiin vuonna 1949 ja se kertoo tulevaisuuden totalitaarisesta, painajaismaisesta tarkkailuyhteiskunnasta, jota johtaa kasvoton "Isoveli". Kirja kuvaa yhteiskuntaa, joka on totuutta täydellisesti hallitsevan ja vääristelevän puolueen hallinnassa. Puolueen tavoite on irrottaa ihminen täydellisesti reaali maailmasta, jotta se ei oppisi ymmärtämään inhimillisen hyvinvoinnin lähtökohtia, eikä siten osaisi kyseenalaistaa järjestelmän mielekkyyttä tai ryhtyä kehittämään sille vaihtoehtoa. Jotta ihminen voitiin täysin eristää reaali maailmasta, oli hänet irrotettava myös menneisyydestä.

Niin sanotun totuusministeriön toiminta perustui jatkuvaan historian uudelleenmuokkaukseen. Historiaa muutettiin reaaliajassa vastaamaan nykyhetkeä. Jos esimerkiksi vuosikymmenen takainen uutinen oli jollain tavoin ristiriidassa juuri sen hetkisen virallisen totuuden kanssa, totuusministeriön virkamiehet etsivät välittömästi kaikki asiasta kirjoitetut uutisartikkelit ja kirjoittivat ne uudelleen sen hetkistä virallista totuutta palvelemaan.

Kun kaikki kirjalliset todisteet poikkeavista asiantiloista muutettiin nykyhetken totuutta vastaavaksi, valhe siirtyi historiaan ja muuttui totuudeksi. Orwellilaisen isoveli-yhteiskunnan iskulause kuuluikin: "Joka hallitsee menneisyyttä, hallitsee tulevaisuutta: joka hallitsee nykyisyyttä,

hallitsee menneisyyttä". Se, mikä on totta juuri nyt, on ollut totta aina. Ainoa, mitä Puolueen piti tehdä, oli ihmisen muistin voittaminen kerta toisensa jälkeen. Ihmiset tuli saada epäilemään omaa järkeään. Tätä kutsuttiin todellisuudenhallinnaksi. Tämän seurauksena tavalliset kansalaiset eivät voineet koskaan saada pitävää otetta maailman tapahtumista. Kaikki se oli liian sekavaa ja järjenvastaista. Niinpä ihmiset keskittyivät vain oman kurjan elämänsä ylläpitoon ja passivoituivat yhteiskunnallisesti.

Koska ihmiset eivät saaneet otetta todellisesta maailmasta, täyttivät he tajuntansa jatkuvalla työllä, alkoholilla ja tyhjänpäiväisellä viihteellä. Musiikki, elokuvat, kirjallisuus ja kulttuuri yleensäkin tuotettiin teollisesti vain muutamia valmiita hyväksi havaittuja aihioita yhdistelemällä. Samalla tavoin ihmisten arvoperustaa horjutettiin tarjoamalla kansalle jatkuvaa väkivalta- ja seksiviihdettä. Kun vielä kaiken kukkuraksi tavalliset ihmiset pidettiin alakoulutettuina ja jatkuvassa kiireessä, heille ei jäänyt liikaa aikaa perusteelliseen pohdiskeluun. Raskas ruumiillinen työ, huolenpito kodista ja lapsista, pikkuriidat naapureiden kanssa, elokuvat, jalkapallo, olut ja rahapelit täyttävät ihmisten henkisen horisontin. Täyttämällä ihmisten tajunnan tyhjänpäiväisellä viihteellä, alkoholilla ja muulla turhuudella, valtaeliitti vei huomion pois omista toimistaan.

Puolue hallitsi kansaa pelon avulla. Riitti, että puolue ylläpiti kauhun tasapainoa säännöllisin väliajoin suoritetuin näyttävin ja kuolonuhreja vaativin raketti-iskuina. Vastuun iskuista se langetti kansan riveihin soluttautuneiden terroristien - erityisesti terroristiliikkeen kuvitteellisen johtajan, Emmanuel Goldsteinin niskoille. Goldsteinin kuvaa näytettiin kaikissa virallisissa uutislähetyksissä ja kansa purki häneen avoimesti kaiken katkeruutensa ja vihansa.

Oikeasti puolue ampui itse raketit ylläpitääkseen pelkoa, ruokkiakseen isänmaallista sotaintoa ja pitääkseen kansalaiset rautaisessa otteessaan. Ainoa asia, mitä massalta vaadittiin, oli primitiivisiin tunteisiin ja vastakkainasettelun lähtökohtiin perustuvaa alkukantaista isänmaallisuutta, johon voitiin vedota aina silloin, kun suuret ihmisjoukot piti saada haluamaan sotaa, suostumaan työpäivän pidennyksiin tai muihin valtaeliittiä palveleviin uhrauksiin.

Puolueen valtaeliitti ymmärsi, että jos jokainen ihminen saisi nauttia vapaudesta, turvallisuudesta ja vapaa-ajasta, tuo ihmisten suuri massa, joka normaalisti oli köyhyyden aiheuttaman kiireen ja primitiivisen kulttuurin tyhmistämää, saisi tietoa ja oppisi ajattelemaan itsenäisesti. Jos hyvinvointi yleistyisi, valtaeliitti menettäisi otteensa ihmisistä. Ennen pitkää kansa tajuaisi, ettei etuoikeutetulla vähemmistöllä, Puolueella, ollut oikeasti mitään virkaa ja hävittäisi sen. Jyrkästi hierarkkinen yhteiskunta pysyisi pystyssä vain alituisen köyhyyden, kurjuuden ja tietämättömyyden varassa.

Orwellilaisessa maailmassa kaikki ihmisten luomat keinotekoiset instituutiot olivat vääristyneet päällelleen. Puolueen ylläpitämän totuusministeriön toiminta perustui jatkuvaan historian muokkaukseen, rakkausministeriö harjoitti järjestelmällistä kidutusta, rauhanministeriö ylläpiti jatkuvaa sotaa, Terveystieteiden ja hyvinvoinnin laitos (THL) rokotti kans... hetkinen... Vai oliko THL sittenkään kirjassa? Hmm, nykymaailmassa fakta ja fiktio menevät niin sujuvasti lomittain, ettei aina voi olla ihan varma.

61. Climategate

Marraskuussa 2009 Brittiläisen East Anglian yliopiston ilmastotieteen tutkimusyksikkö CRU (Climate Research Unit) joutui tietomurron kohteeksi, ja yksikön tietojärjestelmään tunkeutunut hakkeri sai saaliikseen 1 079 sähköpostia ja 3 485 muuta dokumenttia. Hakkeri postitti saaliinsa – yhteensä noin 61 megatavua dataa – aluksi venäläiselle FTP-palvelimelle, josta materiaali lähti nopeasti leviämään ympäri internetiä. Kyseessä oli sensaatiomainen tietovuoto, joka lopullisesti paljasti vallitsevan ilmastonmuutosteorian valheellisuuden ja tuhosi lopullisesti sitä tukeneiden tutkijoiden maineen.

Sähköpostit paljastivat systemaattista tutkimustiedon salailua ja manipulointia, sekä tekoihin liittyvää eettistä pohdiskelua. Erityisesti kirjeenvaihdossa oli tapetilla viimeisimmän vuosikymmenen aikana tapahtuneen lämpötilojen alenemisen piilottaminen tiedeyhteisöltä, medialta ja suurelta yleisöltä.

Climategatessa Orwellilaiseen yhteiskuntaideologiaan perustuva reaaliaikainen historian muokkaus toteutettiin ensimmäisen kerran todistetusti ja laajassa mittakaavassa nettitietosanakirja Wikipedian artikkeleita muokkaamalla. Wikipedian Administrator-rooliin hakeutuneet henkilöt muuttivat tuhansia ilmastonmuutokseen liittyviä kirjoituksia ilmastonmuutosteoriaa tukeviksi. Muun muassa keskiajalla koettu lämmin ajanjakso, niin sanottu keskiajan lämpömaksimi, sekä pienen jääkauden kylmä ajanjakso, niin sanottu pieni jääkausi, saivat kyytiä näiltä uuden ajan tarpeita ajavan virallisen totuuden synnyttäjiltä.

62. Maailmojen sota - radiokuunnelma

Loppuvuonna 2009, ilmastomuutos- ja sikainfluenssapaniikin pimeimpinä hetkinä, ympärillä elävien ihmisten laumasieluisuus saattoi tuntua valtaeliitin ylläpitämästä harhasta jo heränneen ihmisen mielessä hyvin ahdistavalta. Kansakunnan päätöntä poukkoilua ja rokotejonossa

seisoskelua sivusta seuratessa oli aivan selvää, kuinka propagandakoneisto voisi halutessaan ajaa minkä tahansa totuuden kansakunnan viralliseksi totuudeksi. Ei ollut merkitystä sillä, kuinka epäloogista tai vahingollista tietoa kansalle syötettäisiin. Syvään valtaeliitin ikiuneen tuuditettu kansalainen imi kaiken itseensä kuin pesusieni ja toimi aina täsmälleen halutulla tavalla.

Orson Wellesin ohjaama radiokuunnelma Maailmojen sota on jäänyt historiaan yhdeksi merkittävimmäksi osoitukseksi ihmisten sokeasta uskosta kaikkea sitä kohtaan, jota valtaeliitti heille television ja radion kautta tarjoaa. Tämä fiktiivinen tarina, joka perustui H. G. Wellsin vuonna 1898 julkaistuun samannimiseen romaaniin, oli lavastettu reaaliaikaisen suoran uutislähetysten muotoon. Kaikessa kömpelyydessään se oli kuitenkin niin uskottava, että arviolta yli miljoona amerikkalaista todella uskoi marsilaisten hyökkäyksen alkaneen.

Kuunnelma lähetettiin Amerikkalaisen CBS-radioyhtiön taajuudelta sunnuntai-iltana 30.10.1938 klo 20-21, jolloin noin kuusi miljoonaa kuulijaa istui vastaanottimiensa ääressä. Ohjelma muistutti normaalia sävelradiolähetystä, jonka keskeyttävät yhä hälyttävämmiksi kehittyvät uutistiedotukset.

Vaikka lähetystiedoissa ja ohjelman alussa tähdennettiin, että kyse oli nimenomaan fiktiivisestä radiokuunnelmasta, siitä huolimatta jopa viidesosa kuulijoista uskoi kaiken todeksi. Tuhannet ihmiset pakenivat näkymätöntä vihollista kaupunkien kaduilla. Jotkut pakenivat aseiden kanssa metsään. Muutamat yrittivät jopa itsemurhaa. Kuunnelma on malliesimerkki siitä mahtavasta vallasta, jonka massamedia valtaeliitille tarjoaa. Nykymaailmassa kaikki tämä valta on rahalla ostettavissa.

63. Terrorismin vastainen sota

Pelko on paras ase kansan yleisen mielipiteen muuttamiseksi valtaapitäviä tahoja miellyttävään suuntaan. Jos pelkoon ei ole luontaista aihetta, se synnytetään laajamittaisen propagandan avulla. Sikainfluenssa, ilmastonmuutos, jne. Ääritapauksissa pelkoa voidaan myös luoda kohdistamalla terrori-iskuja oman maan kansalaisia kohtaan. Tällä tavoin muuten niin passiivinen kansa saadaan yksissä tuumin johtajansa taakse yhteistä keinotekoisia vihollista vastaan. Niin on aina tehty ja niin tullaan aina tekemään niin kauan, kun rahajärjestelmämme palkitsee terrori-iskujen todelliset suunnittelijat ja rahoittajat huikeilla voitoilla ja lisääntyneellä vallalla. Rahalla ei ole isänmaata.

Vuonna 1933, Hitler järjesti lavastetun terrorihyökkäyksen polttamalla oman valtiopäivätalonsa ja syyttämällä siitä kommunistiterroristeja. Iskua seuranneessa pelon ilmapiirissä Hitlerin vaatimat radikaalit toimenpiteet

saivat taakseen kansan lujan kannatuksen. Saksan kansan turvallisuuteen vedoten Hitler vei läpi toimivaltasäädöksen, jolla ohitettiin perustuslaki, supistettiin kansalaisten perusoikeuksia ja annettiin lopullinen isku kilpailevan vasemmiston toiminnalle. Terrori-iskun seurauksena Hitler vakiinnutti Saksaan Natsien yksipuoluejärjestelmän. Hän aloitti joukon ennalta ehkäiseviä sotia, jotka oikeutettiin Saksan kansalle väittämällä niitä välttämättömiksi kotimaan turvallisuuden kannalta.

Syyskuun 11. päivän terrori-iskut vuonna 2001 loivat Yhdysvalloille näkymättömän vihollisen ja ikuinen terrorismin vastainen sota sai alkaa. Kaksi lentokonetta iskeytyi kahteen WTC torniin, joista syntyneiden tulipalojen seurauksena kolme(!) WTC-tornia sortui symmetrisesti omalle paikalleen, kuin räjäytystyömaan opetusvideolla. Rakennusten raunioista löytyi tonneittain sulaa, hehkuvaa metallia vielä viikkoja romahduksen jälkeen, joka on tyypillistä räjäytystyömailla käytettyjen räjähdysaineen, tyrokseenin, käytön yhteydessä. Lentokoneiden polttoaine ja törmäyksessä syntynyt tulipalo eivät pysty sulattamaan metallia, joka vaatii sulaakseen huomattavasti korkeampia lämpötiloja. Sortuneiden tornien nostattamasta pölypilvestä löytyi myöhemmissä laboratoriotutkimuksissa runsaasti tyrokseenia. Tyrokseenia löytyi niin paljon, että sitä on käytetty tornien räjäytyksissä vähintään kymmeniä, mahdollisesti jopa satoja tonneja.

Vain vähän mediahuomiota osakseen saaneeseen 47-kerroksiseen WTC torniin numero 7 ei osunut lentokonetta, eikä se kärsinyt tavallista toimistopaloa vakavammista vaurioista. Sen vauriot ja toimistopalot rajoittuivat vain toiselle puolelle rakennusta, eivätkä ne millään merkittävällä tavalla vahingoittaneet rakennuksen tukirakenteita. Siitä huolimatta WTC7 sortui täysin symmetrisesti omalle paikalleen vain 6,5 sekunnissa. Jokainen kohta WTC-rakennuksissa oli suunniteltu kannattelemaan vähintään kuusinkertaisesti sen yläpuolisen massan paino. Tämä tarkoitti sitä, että raudoitus vahvistui kiihtyvästi rakennuksia alaspäin mentäessä ja oli erityisen vahvaa rakennusten alimmissa kerroksissa. Siitä huolimatta kaikki rakennukset tulivat alas vain muutamissa sekunneissa, vapaan pudotuksen nopeudella jatkuvasti kiihtyen.

Kymmenien tuhansien tonnien painoinen, täysin vahingoittumaton, toisiinsa kiinni hitsattu massiivisten metallielementtien tukirakenne, joka vahvistui jatkuvasti alaspäin mentäessä, ei muodostanut minkäänlaista estettä, saati hidastetta rakennusten sortumiselle. Laboratorioanalyysit sortumisessa syntyneen pölyn koostumuksesta kertovat räjähdysaineiden käytöstä tornitalojen sortumisen yhteydessä. Myös valtava pulveroituneen pölyn määrä jo itsessään puhuu räjäytyksen puolesta. Maailmassa on ollut lukuisia WTC:tä huomattavasti voimakkaampia tornitalojen toimistopalvoja, mutta koskaan aiemmin tulipalo ei ole saanut aikaiseksi merkittävää heikkenemistä niiden tukirakenteissa, saati aiheuttanut niiden symmetristä sortumista.

Tiedemiespiireissä, joissa maailmaa tutkitaan tunnettujen luonnonlakien, ei valtaeliitin virallisen totuuden valossa, tornien sortumisesta ollaan vilpittömästi hämmästyneitä. Virallinen tutkimusraportti on täynnä loogisia virheitä. Uutta puolueetonta tutkintaa vaatimaan perustettu, yli tuhannesta USA:laisista arkkitehdeistä koostunut AE911Truth.org-liike pitää selvänä, etteivät tornit romahtaneet lentokoneiden aiheuttamien tulipalojen seurauksena. Vaikka emme voi vielä varmuudella tietää mikä taho oli lopulta vastuussa WTC-tornien tuhosta, voimme jälkikäteen kuitenkin todeta ne sisä-, ja ulkopoliittiset muutokset, joita terrori-iskut saivat USA:ssa aikaan.

Iskua seuranneessa paniikissa USA:n presidentti sai kansansa turvallisuuteen vedoten vietyä läpi toimivaltasäädöksen, jolla ohitettiin perustuslaki ja supistettiin ihmisten perusoikeuksia. Aloitettiin joukko ennaltaehkäiseviä sotia, jotka oikeutettiin USA:n kansalle väittämällä niitä välttämättömiksi kotimaan turvallisuuden kannalta. Jos sinua epäillään terrorismista, kotiisi voidaan laillisesti tunkeutua ja se voidaan tutkia ilman lupaasi tai ilman että olet itse paikalla. Sinut voidaan pidättää ilman sen kummallisempaa syytä ja pitää vangittuna loputtomasti vailla mahdollisuutta asianajajaan, sekä kiduttaa laillisesti.

64. Operaatio Northwoods

Voisiko maan valtaeliitti todella suunnitella ja toteuttaa terrori-iskun oman maansa kansalaisia kohtaan? 1960-luvun alussa Yhdysvaltain liittovaltion hallitus etsi kipeästi syytä Kuuban miehitykseen. 13.3.1962 allekirjoitettu Northwoods asiakirja päättyi julkisuuteen 2000-luvun alussa, herättäen suurta tyrmistystä siihen tutustuneissa ihmisissä. Valtamediassa sen uutisointi jäi hyvin maltilliseksi. Asiakirja sisälsi yksityiskohtaisen suunnitelman muun muassa amerikkalaisia opiskelijoita täynnä olevan lentokoneen räjäyttämistä Kuuban yläpuolella. Isku oli tarkoitus lavastaa Kuubalaisen Mig-hävittäjän tekemäksi. Suunnitelmaan kuului myös Washingtonin pommitus, USA:n merijalkaväkeä kohtaan tehty lavastettu hyökkäys ja taistelulaivan upotus ynnä muita pienempiä terroritekoja. Raportissa oletettiin iskujen vaikuttavan kansalaisten mielipiteeseen siinä määrin, että avoin sota Kuuba vastaan voitaisiin toteuttaa. Kansa tulisi suorastaan vaatimaan sotaa.

Suunnitelma, jonka kaikki asevoimien komentajat olivat jo hyväksyneet, pysähtyi lopulta presidentti Kennedyn työpöydälle. Sen sijaan että Kennedy olisi hyväksynyt suunnitelman, hän asettui jyrkästi sitä vastaan. Hieman ennen kuolemaansa Kennedy laati määräyksen Yhdysvaltain yksityisomisteisen keskuspankin sekä tiedustelupalvelu CIA:n lakkauttamisesta. Hän oli yksi niistä monista USA:n presidenteistä, jotka

asettuivat näkyvästi valtaeliitin etuja vastaan ja saivat maksaa siitä hengellään.

"Historiasta voimme oppia, että rahanpainajat ovat kaikkina aikoina käyttäneet hyväkseen kaikkia mahdollisia hyväksikäytön, juonittelun, petoksen ja väkivallan välineitä pitääkseen otteessaan hallituksia, kontrolloimalla rahaa ja sen painamista."

-- James Madison --

Lusitanian upotus, joka nostattama suuttumus lopulta johti Yhdysvallat I-maailmansotaan, oli huolellisesti suunniteltu etukäteen. Samoin järjestettyjä olivat myös toiseen maailmansotaan johtanut Pearl Harbourin pommitus ja Vietnamin sotaan johtanut Tonkinin lahden välikohtaus. Itse asiassa, jos syyskuun terrori-iskut eivät olisi lavastettu tekosyy sotatoimien oikeuttamiseksi Irakissa ja Afganistanissa, kyse olisi harvinaislaatuudesta poikkeuksesta Yhdysvaltain ulkopolitiikassa.

65. Sota - piristysruiske bisnekselle

Sota on maailman paras bisnes! Sota kuluttaa ihmisten lisäksi kaikkea sitä mitä tehtaot tuottavat. Paras liiketoiminta syntyy silloin, kun pääsee rahoittamaan ja aseistamaan sodan molempia osapuolia ja lopulta vieläpä jälleenrakentamaan maan kaiken hävityksen jälkeen. Jos valloitetussa maaperässä on paljon luonnonrikkauksia, öljy- ja kaivosteollisuuden omistaminen käy myös kannattavaksi.

Kotimaan turvallisuuden nimissä supervallan laajamittaiset hyökkäykset Irakiin, Afganistaniin ja Pakistaniin uskotellaan olevan välttämättömiä. Rahaa sodankäyntiin valtiot saavat keskuspankeilta, jonka omistajatahoilla on myös merkittäviä omistuksia sotatarviketeollisuudessa. Lainan pääoman ja lainasta syntyvät korot maksavat hyväuskoinen, ahkera ja auktoriteettiuskoinen kansa, joka päättään puistellen ihmettelee maailman hulluutta, tietämättä mitään asioiden todellisista syy- ja seuraussuhteista.

Valtaeliitin omistamat, vain näennäisesti vapaat mediat, annostelevat pelon ja viihteen määrää yhteiskunnassa tilanteen vaatimalla tavalla. Sodankäynnin historian toistaiseksi paras vihollinen on luonteeltaan näkymätön. Vihollinen, jonka takuuvarmasti tiedetään pitävän majaansa Afganistanin vuoristoluolissa, mutta jota ei koskaan voida nähdä, eikä sen vuoksi voida myöskään koskaan saada kiinni.

Vihollinen on luonteeltaan yhtä näkymätön ja ikuinen, kuin maailmaa kahlitseva velka, joka karkaa aina vain kauemmaksi riippumatta siitä, kuinka paljon työtä ja vaivaa sen kiinnisaamiseksi tehdään. Kyse ei ole

niinkään sodan voittamisesta ja päämäärän tavoittamisesta, kuin jatkuvasta liikkeestä - aivan samoin kuin ikuiseen kilpailuun perustuvassa markkinataloudessa.

66. Pukki kaalimaan vartijana

Afganistan tuottaa yli 90 prosenttia maailman oopiumista. Kun Afganistania vuodesta 1996 hallinnut Taliban kielsi oopiumin viljelyn uskonnollisista syistä, oopiumin tuotanto putosi 4000 tonnista 80 tonniin. Siitä lähtien kun USA:n ja Brittien joukot ovat hallinneet Afganistania, oopiumin tuotanto on vuosi toisensa jälkeen ylittänyt edelliset tuotantoennätykset.

Joulukuussa 2009 YK:n huume- ja rikostorjunnasta vastaavan viraston päällikkö Antonio Maria Costa väitti huumerahan pelastaneen maailman pankkijärjestelmän täydelliseltä romahdukselta syksyllä 2008. Herääkin kysymys, voisiko liittouman joukoilla olla muitakin syitä pysytellä Afganistanissa, kuin ikuinen sota näkymättömiä terroristeja vastaan?

Ikuinen näkymätön velka yhdessä ikuisen näkymättömän vihollisen kanssa, sekoitettuna auktoriteettiä uskoi alistettuun ja valtaeliitin ylläpitämissä kouluissa ohjelmoituun kansaan, yhdistettynä olohuoneen nurkassa järjestelmän virallista totuutta julistavaan propagandalaitteistoon, kertoo jotain siitä, kuinka meitä järjestelmän puitteissa hallitaan. Kuitenkin pelkkä perusymmärrys rahan luonteesta ja talousjärjestelmämme toimintatavasta, antaa riittävät työkalut, joiden avulla voimme vapauttaa itsemme valtaeliitin järjestelmällisestä aivopesusta ja oppia näkemään totuus kaikkien valheiden taustalla. Tai jos ei muuta, niin ainakin ymmärtämään rahan kokonaisvaltainen luonne ongelmien perimmäisenä aiheuttajana.

67. Tiede rahajärjestelmässä

Kaikki ymmärtävät tieteellisen metodin varaan lasketun päätöksenteon edut. Tiede viittaa systemaattiseen tiedonhankintajärjestelmään, jolla ihmiset pyrkivät ymmärtämään todellisuutta yhä tarkemmin. Tieteellinen menetelmä ei ole kiinnostunut ihmisten mielipiteistä. Mielipiteiden sijaan tieteen tarkoitus on mitata todellista maailmaa. Tieteellinen menetelmä, jossa tietoa tavoitellaan epädogmaattisesti, arvostelevasti ja julkisesti koeteltavin havainnoin, on tehokkain ja järkipäisäin käsitysten muodostamisen menetelmä.

Valitettavasti rahajärjestelmän varaan rakennetussa yhteiskuntajärjestelmässä rahan voima on kaikkien muiden voimien yläpuolella, eikä tiede tee tässä valitettavasti poikkeusta. Koska nykyihmiset ovat oppineet luottamaan tieteelliseen metodiin, tieteelliset tutkimukset pitävät sisällään valtavan kaupallisen potentiaalin, joka luo tiedemaailmaan alati kasvavaa korruption painetta. Koska myös tiedemiehet ovat vain ihmisiä ja siksi riippuvaisia rahoituksesta ja uransa etenemisestä, syntyy tiedemaailmaan luontainen kysyntä niille tutkijoille, jotka ovat valmiita tekemään tieteellisiä tutkimuksia tarkoitushakuisesti. Tällaisessa tapauksessa koko tieteellinen metodi käännetään pääläelleen. Tutkimuksen rahoittaja, esimerkiksi monikansallinen suuryritys, saattaa projektin alussa kertoa tutkijoille, minkälaista tieteellistä tulosta tutkimuksella haetaan. Jos tutkimustulos miellyttää rahoittajaa, tiedossa on lisääntynyttä mainetta ja mammonaa. Nyt tiedemiehen tehtäväksi jää enää sellaisen metodin kehittäminen, joka ulospäin vaikuttaa tieteelliseltä, mutta joka myös johtaa rahoittajaa miellyttävään, toivottuun lopputulokseen. Aina näin ei tietenkään ole, mutta meille riittää että ymmärrämme olemassa olevan, korruptiota tukevan palkkiomekanismin. Jos tällainen palkkiomekanismi on olemassa, on vain lapsellista elää siinä uskossa, ettei sitä koskaan reaali maailmassa myös hyödynnettäisi.

Rahajärjestelmän luoman korruption keinoin esimerkiksi tupakkateollisuus onnistui viivyttämään kymmenillä vuosilla ihmisten yleistä tietoisuutta tupakoinnin aiheuttamista sairauksista. Rahan keinoin useat arvostetutkin tiedemiehet saatiin antamaan toivottuja vähätteleviä lausuntoja tupakan terveysriskeistä ja niin kaikki tupakkayhtiöitä vastaan nostetut oikeusjutut kaatuivat yksi toisensa jälkeen. Näin tapahtui siitäkkin huolimatta, vaikka myös virallinen totuus, eli valtiot ja poliitikot yleisesti tuomitsivat tupakoinnin ja pitivät sen aiheuttamia terveyshaittoja hyvinkin varmoina.

Mitä tapahtuisikaan silloin, jos virallinen totuus ja media kaikessa laajuudessaan asettuisivat joskus kannattamaan tällaista korruptoitunutta tieteellistä metodia? Nähtäisiinkö silloin ehkä lääketieteellisuuden ajamia maailmanlaajuisia rokotekampanjoita jonkun mitättömän uhkan vuoksi? Voitaisiinko vääristellyn tieteellisen metodin keinoin luoda jokin globaali, koko maapalloa tai ilmastoa koskettava uhka, jonka keinoin koko maailma saataisiin alistettua yhden keskitetyn valtakoneiston alaisuuteen? Rahan maailmassa meidän tulee varautua kaikkeen.

1

1.